கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் இயற்றிய

இராமாயணம் - யுத்த காண்டம்

நான்காம் பகுதி /படலங்கள் 21-25

irAmAyaNam of kampar

canto 6 (yutta kAnTam), part 4

(paTalams 16-21-25, verses 8573- 9069)

In tamil script, unicode/utf-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr. Thomas Malten of the Univ. of Koeln, Germany for providing us with a romanized transliterated version of this work and for permissions to publish the equivalent Tamil script version, edited to conform to Annamalai University edition.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2017.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website:

http://www.projectmadurai.org/

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் இயற்றிய
இராமாயணம் - யுத்த காண்டம்
நான்காம் பகுதி /படலங்கள் 21-25

6.21 பிரமாத்திரப் படலம் (8573 - 8803)

6.22 சீதை களம் காண் படலம் (8804 -8835)

6.23 மருத்து மலைப் படலம் (8836-8951)

6.24 களியாட்டுப் படலம் (8952-8972)

6.25 மாயா சீதைப் படலம் (8973 - 9069)

6.21 பிரமாத்திரப் படலம் (8573 - 8803)

மகரக் கண்ணன் முதலியோர் இறந்த செய்தியைத் தூதர் கூறக் கேட்ட இராவணன் இந்திரசித்தை அழைத்து வரும்படி கூறுதல்

கரன்மகன் பட்ட வாறும், குருதியின் கண்ணன் காலின்
சிரன் நெரிந்து உக்க வாறும், சிங்கனது ஈறும், சேனைப்
பரம் இனி உலகுக்கு ஆகாது என்பதும், பகரக் கேட்டான்;
வரன்முறை துறந்தான், 'வல்லைத் தருதிர் என் மகனை 'என்றார். 6.21.1

இந்திரசித்து இராவணன்பால் விரைந்து வருதல்

'கூயினன், நுந்தை 'என்றார்; குன்று எனக் குவிந்த தோளான்,
'போயின நிருதர் யாரும் பொன்றினர் போலும் 'என்றான்;
'ஏயின பின்னை, மீள்வார் நீ அலாது யாவர்? 'என்னா,
மேயது சொன்னார்; கேட்டான்; தாதைபால் விரைவின் வந்தான். 6.21.2

இந்திரசித்து, தந்தையைத் தேற்றி வணங்கிச் சேனைகள் சூழப் போர்க்களம் நோக்கிச் செல்லுதல் (8575-8583)

வணங்கி, "நீ, ஐய! நொய்தின் மாண்டனர் மக்கள் 'என்ன
உணங்கலை; இன்று காண்டி; உலப்பு அறு குரங்கின் ஓங்கல்
பிணங்களின் குப்பை, மற்றை நரர் உயிர் பிரிந்த யாக்கை
கணங் குழைச் சீதை காணும்; அமரரும் காண்பர் " என்றான். 6.21.3

வலம் கொடு வணங்கி, வான் செல் ஆயிரம் மடங்கல் பூண்ட
பொலம் கொடி நெடுந்தேர் ஏறி, போர்ப்பணை முழங்கப் போனான்;
அலங்கல் வாள் அரக்கர் தானை அறுபது வெள்ளம், யானைக்
குலங்களும், தேரும், மாவும், குழாம்கொளக் குழீஇய அன்றே. 6.21.4

கும்பிகை, திமிலை, செண்டை, குறடு, மாப்பேரி, கொட்டி,
பம்பை, தார் முரசம், சங்கம், பாண்டில், போர்ப் பணவம், தூரி,
கம்பலி, உறுமை, தக்கை, கரடிகை, துடி, வேய், கண்டை,
அம்பலி, கணுவை, ஊமை, சகடையோடு ஆர்த்த அன்றே. 6.21.5

யானைமேல் பறை, கீழ்ப் பக்கத்து எறிமணி, இரதத்து ஆழி,
மான மாப் புரவிப் பொன் தார், மரக் கொடி கண்டை, மானச்
சேனையோர் கழலும் தாரும் சேண் தரப் புலம்ப, மற்றை
வானகத்து ஓடும் ஆழி அலை என, வளர்ந்த அன்றே. 6.21.6

சங்கு ஒலி, வயிரின் ஓசை, ஆகுளி, தழங்கு காளம்
பொங்கு ஒலி, வரிகண் பீலிப் பேர் ஒலி, வேயின் பொம்மல்,
சிங்கத்தின் முழக்கம், வாசிச் சிரிப்பு, தேர் இடிப்பு, திண் கைம்
மங்குலின் அதிர்வு, வான மழையொடு மலைந்த அன்றே. 6.21.7

பண் தரு கிளவிச் செவ்விப் பல்லியத்து ஒழுகு தீந்தேன்,

கண்டினில் குயின்ற வீணை நரம்பொடு கமழும் தேறல்,
வண்டினில் பொலியும் நல்யாழ் வழி உறும் நறவம், வானத்து
அண்டர்தம் செவியின் உண்ணும் அமிழ்து எனலாய அன்றே. 6.21.8

வில்லொலி, வயவர் ஆர்க்கும் விளி ஒலி, தழெிப்பின் ஓங்கும்
ஒல்லொலி, வீரர் பேசும் உரை ஒலி, உரப்பில் தோன்றும்
செல்லொலி, திரள்தோள் கொட்டும் சேண் ஒலி, நிலத்தில் செல்லும்
கல்லொலி துரப்ப, மற்றைக் கடல் ஒலி கரந்தது அன்றே. 6.21.9

நாற்கடல் அனைய தானை நடந்திட, கிடந்த பாரின்
மேல்கடந்து எழுந்த தூளி விசும்பின்மேல் கொழுந்து வீச,
மால்கடல் சேனை காணும் வானவர் மகளிர், மானப்
பாற்கடல் அனைய வாட்கண், பனி கடல் படைத்த அன்றே. 6.21.10

ஆயிர கோடி திண்தேர், அமரர்கோன் நகரம் என்ன
மேயின சுற்ற, தானோர் கொற்றப் பொன் தேரின் மேலான்,
தூய மாச் சுடர்கள் எல்லாம் சுற்றுற நடுவண் தோன்றும்
நாயகப் பரிதி போன்றான் தேவரை நடுக்கம் கண்டான் 6.21.11

இந்திரசித்து தன் சேனைகளை அன்றிலின் உருவமைய அணி வகுத்து நிறுத்திச் சங்க நாதஞ் செய்து தன் வில்லின் நாணொலி செய்து ஆரவாரித்தல் (8584-8586)

சென்று வெங்களத்தை எய்தி, சிறையொடு துண்டம், செங் கண்,
ஒன்றிய கழுத்து, மேனி, கால், உகிர், வாலொடு, ஒப்ப,
பின்றல் இல் வெள்ளத் தானை முறைபடப் பரப்பி, பேழ்வாய்
அன்றிலின் உருவது ஆய அணிவகுத்து, அமைந்து நின்றான் 6.21.12

புரந்தரன் செருவில் தந்து போயது, புணரி ஏழும்
உரம் தவிர்த்து ஊழி பேரும் காலத்துள் ஒலிக்கும் ஓதை

கரந்தது வயிற்று, கால வலம்புரி கையின் வாங்கி,
சிரம் பொதிர்ந்து அமரர் அஞ்ச ஊதினான், திசையும் சிந்த. 6.21.13

சங்கத்தின் முழக்கம் கேட்ட கவிப் பெருந்தானை, தள்ளி,
சிங்கத்தின் நாதம் வந்து செவி புக, விலங்கு சிந்தி
'எங்கு உற்ற 'என்னா வண்ணம் இரிந்தபோல் இரிந்த, ஏழை
பங்கத்தன் மலை வில் அன்ன சிலை ஒலி பரப்பி ஆர்த்தான். 6.21.14

இந்திரசித்தின் போர்முழக்கம் கேட்ட வானர சேனைகள் வெருவி ஓடுதல் (8587-8588)

கீண்டன, செவிகள்; நெஞ்சம் கிழிந்தன; கிளர்ந்து செல்லா
மீண்டன, கால்கள்; கையின் விழுந்தன, மரனும் வெற்பும்;
பூண்டன, நடுக்கம்; வாய்கள் புலர்ந்தன; மயிரும் பொங்க,
'மாண்டனம் அன்றோ? 'என்ற வானரம் எவையும் மாதோ. 6.21.15

செங்கதிர்ச் செல்வன் சேயும், சமீரணன் சிறுவன் தானும்,
அங்கதப் பெயரினானும், அண்ணலும், இளைய கோவும்,
வெங்கதிர் மௌலிச் செங்கண் வீடணன் முதல வீரர்
இங்கு இவர் நின்றார் அல்லது, இரிந்தது, குரங்கின் ஈட்டம். 6.21.16

அரக்கர் சேனை ஆரவாரித்துப் போர்க்களத்தில் மேற்சென்று நெருங்குதல்

படைப் பெருந் தலைவர் நிற்க, பல் பெருந் தானை வேலை
உடைப்பு உறு புனலின் ஓட, ஊழிநாள் உவரி ஓதை
கிடைத்திட முழங்கி ஆர்த்துக் கிளர்ந்தது; நிருதர் சேனை,
அடைத்தது, திசைகள் எல்லாம்; அன்னவர் அகத்தர் ஆனார். 6.21.17

அனுமன் தோளில் இராமனும் அங்கதன் தோளில் இலக்குவனும் ஏறியமர்ந்து போருக்குப் புறப்படுதல் (8590-8591)

மாருதி அலங்கல் மாலை மணி அணி வயிரத் தோள்மேல்
வீரனும், வாலி சேய்தன் விறல்கெழு சிகரத் தோள்மேல்
ஆரியற்கு இளைய கோவும் ஏறினர்; அமரர் வாழ்த்தி
வேரி அம் பூவின் மாரி சொரிந்தனர், இடைவி டாமை. 6.21.18

விடையின்மேல், கலுழன் தன்மேல், வில்லினர் விளங்குகின்ற
கடை இல் மேல் உயர்ந்தார் காட்சி இருவரும் கடுத்தார் கணுற்று
அடையின் மேருவையும் சாய்க்கும் அனுமன் அங்கதன் என்று அன்னார்
தொடையின்மேல் மலர்ந்த தாரார், தோளின்மேல் தோன்றும் வீரர் 6.21.19

போருக்கு முற்பட்டெழுந்த நீலன் முதலிய படைத் தலைவர்களைப் பின்வரிசையில் நிற்குமாறு இராமன் பணித்தல் (8592-8593)

நீலன் முதலாய் உள்ள நெடும்படைத் தலைவர் நின்றார்,
தாலமும் மலையும் ஏந்தித் தாக்குவான் சமையுங் காலை,
ஞாலமும் விசும்பும் காத்த நானிலக் கிழவன் மைந்தன்,
மேல் அமர் விளைவை உன்னி, விலக்கினன், விளம்பலுற்றான். 6.21.20

'கடவுளர் படைகள், நும்மேல் வெய்யவன் துரந்த காலை,
தடை உள அல்ல; தாங்கும் தன்மையிர் அல்லிர்; தாக்கிற்கு
இடை உளது எம்பால் நல்கி, பின் நிரை நிற்றிர்; ஈண்டு இப்
படை உள தனையும், இன்று எம் வில்தொழில் பார்த்திர் 'என்றான். 6.21.21

இராம இலக்குவரின் விற்றொழில் வன்மையும், அது கண்டு இந்திரசித்து வியந்துரைத்தலும் (8594-8598)

அருள்முறை அவரும் நின்றார்; ஆண்டகை வீரர், ஆழி
உருள்முறை தேரின், மாவின், ஓடை மால்வரையின், ஊழி
இருள்முறை நிருதர் தம்மேல் ஏவினர் இமைப்பிலோரும்

'மருள் முறை எய்திற்று 'என்பர் சிலை வழங்கு அசனி மாரி. 6.21.22

இமைப்பதன் முன்னம், வந்த இராக்கத வெள்ளம் தன்னைக்
குமைத் தொழில் புரிந்த வீரர் தனுத் தொழில் குறித்து, இன்று எம்மால்
அமைப்பது என்? பிறிது ஒன்று உண்டோ? மேரு என்று அமைந்த வில்லால்
உமைக்கு ஒரு பாகன் எய்த புரங்களின் ஒருங்கி வீழ்ந்த. 6.21.23

தேரின்மேல் சிலையின் நின்ற இந்திர சித்து என்று ஓதும்
வீரருள் வீரன் கண்டான் வீழ்ந்தனர் வீழ்ந்த என்னும்
பாரின்மேல் நோக்கின் அன்றேல், பட்டன, பட்டார் என்னும்
போரின்மேல் நோக்கு இலாத, இருவரும் பொருத பூசல். 6.21.24

'யானை பட்டனவோ? 'என்றான்; 'இரதம் இற்றனவோ; ' என்றான்;
'மான மா வந்த எல்லாம் மறிந்து ஒழிந்தனவோ? 'என்றான்;
'ஏனை வாள் அரக்கர் யாரும் இல்லையோ, எடுக்க? 'என்றான்
வான் உயர் பிணத்தின் குப்பை மறைத்தலின், மயக்கம் உற்றான். 6.21.25

'செய்கின்றார், இருவர் வெம்போர்; சிதைகின்ற சேனை நோக்கின்,
ஐயம்தான் இல்லா வெள்ளம் அறுபதும்; 'அவிக 'என்று
வைகின்றார் அல்லர்; ஆகின், வரிசிலை வலத்தால் மாள
எய்கின்றார் அல்லர்; ஈது எவ்இந்திர சாலம்? 'என்றான். 6.21.26

இருவரது போர்த்தொழில் விளைவுகளை இந்திரசித்து வியந்து நோக்குதல் (8599-8605)

அம்பின் மா மழையை நோக்கும்; உதிரத்தின் ஆற்றை நோக்கும்;
உம்பரின் அளவும் சென்ற பிணக்குன்றின் உயர்வை நோக்கும்;
கொம்பு அற உதிர்ந்த முத்தின் குப்பையை நோக்கும்; கொன்ற
தும்பியை நோக்கும்; வீரர் சுந்தரத் தோளை நோக்கும். 6.21.27

மலைகளை நோக்கும்; மற்று அவ் வானுறக் குவிந்த வன்கண்
தலைகளை நோக்கும்; வீரர் சரங்களை நோக்கும்; தாக்கி
உலைகொள் வெம் பொறியின் உக்க படைக்கலத்து ஒழுக்கை நோக்கும்;
சிலைகளை நோக்கும்; நாண் ஏற்று இடியினைச் செவியின் நோக்கும் 6.21.28

ஆயிரம் தேரை ஆடல், ஆனையை, அலங்கல் மாவை,
ஆயிரம் தலையை, ஆழிப் படைகளை அறுத்தும், அப்பால்
போயின பகழி வேகத் தன்மையைப் புரிந்து நோக்கும்
பாய்வன பகழிக்கு ஒன்றும் கணக்கு இலாப் பரப்பைப் பார்க்கும். 6.21.29

அறுபது வெள்ளம் ஆய அரக்கர்தம் ஆற்றற்கு ஏற்ற,
எறிவன, எய்வ, பெய்வ, எற்றுறு படைகள் யாவும்,
பொறிவனம் வெந்த போலச் சாம்பராய்ப் போயது அல்லால்
செறிவன இல்லா ஆற்றைச் சிந்தையால் தெரிய நோக்கும். 6.21.30

வயிறு அலைத்து ஓடிவந்து கொழுநர்மேல் மகளிர் மாழ்கி,
குயில்தலத்து உக்க என்னக் குழைகின்ற குழைவை நோக்கும்;
எயிறு அலைத்து இடிக்கும் பேழ்வாய்த் தலை இலா யாக்கை ஈட்டம்
பயில்தலை, பறவை பாரில் படிகிலாப் பரப்பைப் பார்க்கும். 6.21.31

'அங்கதர் அநந்த கோடி உளர் ' எனும்; 'அனுமர் என்பார்க்கு
இங்கு இனி உலகம் யாவும் இடம் இலை போலும் 'என்றும்;
எங்கும் இம் மனிதர் என்பார் இருவரேகொல்? 'என்று உன்னும்;
சிங்க ஏறு அனைய வீரர் கடுமையைத் தெரிகிலாதான். 6.21.32

ஆர்க்கின்ற அமரர்தம்மை நோக்கும்; அங்கு அவர்கள் அள்ளித்
தூர்க்கின்ற பூவை நோக்கும்; துடிக்கின்ற இடத் தோள் நோக்கும்
பார்க்கின்ற திசைகள் எங்கும் படும் பிணப் பரப்பை நோக்கும்
ஈர்க்கின்ற குருதி யாற்றில் யானையின் பிணத்தை நோக்கும். 6.21.33

அஞ்சி ஓடிய வானரசேனை அரக்கர் பலர் மாளக்கண்டும் மீளாமை

ஆயிர கோடித் தேரும் அரக்கரும் ஒழிய, அல்லா
மா இருஞ் சேனை எல்லாம் மாய்ந்தவா கண்டும், வல்லை
போயின குரக்குத் தானை புகுந்தில அன்றே, பொன் தேர்த்
தீயவன்தன்மேல் உள்ள பயத்தினால் கலக்கம் தீரா. 6.21.34

இராம இலக்குவர் போர்த்தொழில் கண்டு அனுமன் தோள்கொட்டி ஆரவாரிக்க,
அரக்கர்கள் அஞ்சி நடுங்குதல் (8607-8608)

தளப் பெருஞ் சேனை வெள்ளம் அறுபதும் தலத்தது ஆக,
அளப்ப அருந் தேரின் உள்ளது ஆயிரம் கோடி ஆக,
துளக்கமில் ஆற்றல் வீரர் தோளும் போர்த்தொழிலும் நோக்கி,
அளப்ப அருந் தோளைக் கொட்டி, அஞ்சனை சிறுவன் ஆர்த்தான். 6.21.35

ஆர் இடை அநுமன் ஆர்த்த ஆர்ப்பு ஒலி அசனி கேளா,
தேரிடை நின்று வீழ்ந்தார் சிலர்; சிலர் படைகள் சிந்தி,
பாரிடை இழிந்து போகப் பாரித்தார்; பைம்பொன் இஞ்சி
ஊரிடை நின்றுளாரும், உயிரினோடு உதிரம் கான்றார். 6.21.36

அஞ்சிய அரக்கர்களைக் கடிந்துரைத்து இந்திரசித்து தான் ஒருவனாகவே இராம
இலக்குவர்மேற் போருக்கு எதிர்தல்

'அஞ்சினிர், போமின்; இன்று, ஓர் ஆர்ப்பு ஒலிக்கு அழியற்பாலிர்
வெஞ்சமம் விளைப்பது என்னா? நீரும் இவ் வீரரோடு
துஞ்சினிர் போலும் அன்றே? என்று அவர்ச் சுளித்து நோக்கி
மஞ்சினும் கரிய மெய்யான் இருவர்மேல் ஒருவன் வந்தான். 6.21.37

இந்திரசித்துடன் வந்த தேர்ப்படைகள் கிளர்ந்து எழுதல்

அக்கணத்து ஆர்த்து மண்டி, ஆயிர கோடித் தேரும்
புக்கன, நேமிப் பாட்டில் கிழிந்தது புவனம் என்ன
திக்கு இடை நின்ற யானை சிரம் பொதிர் எறிய, சிந்தி
உக்கன விசும்பின் மீன்கள் உதிர்ந்திட, தேவர் உட்க. 6.21.38

இலக்குவன், இந்திரசித்தின் தலையினை அம்பினால் வீழ்த்துவதாக இராமன் முன்னிலையில் வஞ்சினம் கூறுதல் (8611-8615)

மாற்றம் ஒன்று இளையவன் வளைவில் செங் கரத்து
ஏற்றினை வணங்கி நின்று இயம்புவான் : 'இகல்
ஆற்றலன் அரவு கொண்டு அசைப்ப ஆர் அமர்
தோற்றனன் 'என்று எனை உலகம் சொல்லுமால் 6.21.39

"காக்கவும் கிற்றிலன் காதல் நண்பரை;
போக்கவும் கிற்றிலன் ஒருவன் பொய்ப் பிணி;
ஆக்கவும் கிற்றிலன் வென்றி; ஆருயிர்
நீக்கவும் கிற்றிலன் " என்று நின்றதால். 6.21.40

'இந்திரன் பகை எனும் இவனை என் சரம்
அந்தரத்து அருந் தலை அறுக்கலாது எனின்
வெந்தொழிற் செய்கையன் விருந்தும் ஆய் நெடு
மைந்தரில் கடை எனப் படுவன் வாழியாய்! 6.21.41

'நின்னுடை முன்னர் இந் நெறி இல் நீர்மையான்
தன்னுடைச் சிரத்தை என் சரத்தின் தள்ளினால்
பொன்னுடை வனைகழல் பொலம் பொன் தோளினாய்!
என்னுடை அடிமையும் இசையிற்று ஆம் அரோ. 6.21.42

'நெடியன உலகு எலாம் கண்டு நிற்க என்

அடுசரம் இவன் தலை அறுக்கலாது எனின்
முடிய ஒன்று உணர்த்துவென்; உனக்கு நான் முயல்
அடிமையின் பயன் இகந்து அறுவதாக 'என்றான். 6.21.43

அதுகண்டு அமரர் ஆர்த்தலும் இலக்குவனை இராமன் பாராட்டுதலும் (8616-8617)

வல்லவன் அவ்வுரை வழங்கும் ஏல்வையுள்
'அல்லல் நீங்கினம் என அமரர் ஆர்த்தனர்;
எல்லை இல் உலகங்கள் யாவும் ஆர்த்தன;
நல்லறம் ஆர்த்தது; நமனும் ஆர்த்தனன். 6.21.44

முறுவல் வாள் முகத்தினன் முளரிக் கண்ணனும்
'அறிவ! நீ "அடுவல் " என்று அமைதி ஆம் எனின்
இறுதியும் காவலும் இயற்றும் ஈசரும்
வெறுவியர்; வேறு இனி விளைவது யாது? 'என்றான். 6.21.45

இராமனைத் தொழுது இலக்குவன் போர்க்குப் புறப்படுதல்

சொல் அது கேட்டு அடி தொழுது 'சுற்றிய
பல பெருந் தேரொடும் அரக்கர் பண்ணையைக்
கொல்வல்; இங்கு அன்னது காண்டிகொல்! எனா
ஒல்லையில் எழுந்தனன் உவகை உள்ளத்தான். 6.21.46

அங்கதன் ஆரவாரித்தலும் இராமனது சங்கம் ஒலித்தலும்

அங்கதன் ஆர்த்தனன் அசனி ஏறு என;
மங்குல்நின்று அதிர்ந்தன; வயவன் தேர்புனை
சிங்கமும் நடுக்குற திருவின் நாயகன்
சங்கமொன்று ஒலித்தது கடலும் தள்ளுற 6.21.47

அரக்கர் இலக்குவன்மேல் படைக்கலங்களை வீசுதல்

எழு மழு சக்கரம் ஈட்டி தோமரம்
முழு முரண் தண்டு; வேல் முசுண்டி மூவிலை
கழு அயில் கப்பணம் கவண்கல் கன்னகம்
விழுமலைக்கு இரட்டிவிட்டு அரக்கர் வீசினார். 6.21.48

இலக்குவன் அரக்கர் சேனையை அழித்தல் (8621-8630)

மீன் எலாம் விண்ணின்நின்று ஒருங்கு வீழ்ந்து என
வானெலாம் மண்ணெலாம் மறைய வந்தன
தானெலாம் துணிந்து போய்த் தகர்ந்து சாய்ந்தன;
வேனிலான் அனையவன் பகழி வெம்மையால் 6.21.49

ஆயிரம் தேர் ஒரு தொடையின் அச்சு இறும்;
பாய்பரிக் குலம்படும்; பாகர் பொன்றுவர்;
நாயகர் நெடுந்தலை துமியும் நாம் அற
தீ எழும் புகை எழும் உலகும் தீயுமால். 6.21.50

அடி அறும் தேர்; முரண் ஆழி அச்சு இறும்;
வடி நெடுஞ் சிலை அறும்; கவசம் மார்பு அறும்;
கொடி அறும்; குடை அறும்; கொற்ற வீரர்தம்
முடி அறும்; முரசு அறும்; முகிலும் சிந்துமால். 6.21.51

'இன்னது ஓர் உறுப்பு; இவை இனைய தேர் பரி;
மன்னவர் இவர்; இவர் படைஞர் மற்றுளார்
என்ன ஓர் தன்மையும் தெரிந்தது இல்லையால்
சின்னபின்னங்களாய் மயங்கிச் சிந்தலால். 6.21.52

தந்தையர் தேரிடைத் தனயர் வன்தலை
வந்தன; தாதையர் வயிர வான்சிரம்
சிந்தின காதலர்க்கு இயைந்த தேரிடை

அந்தரத்து அம்பொடும் அற்று எழுந்தன. 6.21.53

செம்பெருங் குருதியின் திகழ்ந்த; செங்கண் மீன்
கொம்போடும் பரவையில் திரியும் கொட்பு என
தும்பை ஆம் தொடையலார் தடக்கை தூணி வாங்கு
அம்பொடும் துணிந்தன சிலையொடு அற்றன. 6.21.54

8627. 6.21.தடிவன கொடுஞ்சரம் தள்ள தள்ளுற
மடிவன கொடிகளும் குடையும் மற்றவும்
முடிவு அறு பெரும்பிணக் களத்தின் மொய்த்தன
படிவன ஒத்தன பறவை பன்மைய. 6.21.55

சிந்துரங்களின் பருமமும், பகழியும், தேரும்,
குந்து வல் நெடுஞ்சிலை முதல் படைகளும், கொடியும்,
இந்தனங்கள் ஆய், இறந்தவர் விழிக் கனல் இலங்க,
வெந்த வெம் பிணம் விழுங்கின, கழுதுகள் விரும்பி. 6.21.56

சில்லி ஊடு அறச் சிதறின சில; சில, கோத்த
வல்லி ஊடு அற மறிந்தன புரவிகள் மடியப்
புல்லி மண்ணிடைப் புரண்டன சில; சில போர் ஆள்
வில்லி சாரதியொடும் பட, திரிந்தன வெறிய. 6.21.57

அலங்கு பல்மணிக் கதிரன குருதியின் அழுந்தி
விலங்கு செஞ்சுடர் விடுவன வெளி இன்றி மிடைந்த
குலம்கொள் வெய்யவர் மறுகிடத் தீயிடைக் குளித்த
இலங்கை மாநகர் மாளிகை நிகர்த்தன இரதம். 6.21.58

இலக்குவனுடன் சேர்ந்து இராமனும் அம்பு சொரிதலால் தன் சேனைகள் மடிய
இந்திரசித்து தனித்து நிற்றல்

ஆன காலையில், இராமனும், அயில் முகப் பகழி

சோனை மாரியின் சொரிந்தனன், அனுமனைத் தூண்டி;
வான மானங்கள் மறிந்து எனத் தேர் எலாம் மடிய,
தானும் தேருமே ஆயினன், இராவணன் தனயன். 6.21.59

இந்திரசித்து, இராம இலக்குவரை நோக்கி, 'இருவிரும் சேர்ந்து என்னுடன் பொருதிரோ? அன்றி ஒருவர் ஒருவிராய் நின்று பொருதிரோ? என வினவுதல் (8632-8633)

பல் விலங்கொடு புரவிகள் பூண்ட தேர் பரவை
வல் விலங்கல் போல் அரக்கர்தம் குழாத்தொடு மடிய,
வில்விலங்கிய வீரரை நோக்கினன், வெகுண்டான்,
சொல், விலங்கலன், சொல்லினன் இராவணன் தோன்றல். 6.21.60

'இருவிர் என்னொடு பொருதிரோ? அன்று எனின், ஏற்ற
ஒருவிர் வந்து உயிர் தருதிரோ? உம் படையோடும்
பொருது பொன்றுதல் புரிதிரோ? உறுவது புகலும்,
தருவல், இன்று உமக்கு ஏற்றுளது 'ஒன்று' எனச் சலித்தான். 6.21.61

யானே உன்னைக் கொல்வதாக வஞ்சினஞ் செய்துள்ளேன் 'என இலக்குவன் மறுமொழி பகர்தல்

'வாளின், திண் சிலைத் தொழிலின், மல்லினின், மற்றை
ஆள் உற்று எண்ணிய படைக்கலம் எவற்றினும் அமரில்
கோள் உற்று உன்னொடு குறித்தது செய்து, உயிர்கொள்வான்
சூள் உற்றேன்; இது சரதம் 'என்று, இலக்குவன் சொன்னான் 6.21.62

உன்னையான் கொல்வது உறுதி 'என இந்திரசித்து இலக்குவனை நோக்கிக் கூறுதல் (8635-8637)

'முன் பிறந்த உன் தம்முனை முறை தவிர்த்து, உனக்குப்
பின்பு இறந்தவன் ஆக்குவென்; பின் பிறந்தோயை
முன்பு இறந்தவன் ஆக்குவென்; இது முடியேனேல்
என், பிறந்ததனால் பயன் இராவணற்கு? 'என்றான். 6.21.63

8636. 6.21.இலக்குவன் எனும்பெயர் உனக்கு இயைவதே என்ன
இலக்கு வன்கணைக்கு ஆக்குவென்; "இதுபுகுந்து இடையே
விலக்குவன் " என, விடையவன் விலக்கினும், வீரம்
விலக்குவன்; இதுகாணும், உன் தமையனும் விழியால். 6.21.64

அறுபது ஆக்கிய வெள்ளத்தின் அரக்கரை அம்பால்,
இறுவது ஆக்கிய இரண்டு வில்லீரும் கண்டு இரங்க,
மறுவது ஆக்கிய எழுபது வெள்ளமும் மாள,
வெறுவிது ஆக்குவென், உலகை இக்கணத்தின் ஓர்வில்லால். 6.21.65

என் தம்பிமாருக்கும் என் சிறிய தந்தைக்கும், நும் இருவரது குருதி நீரால் இறுதிக்கடன் செய்வேன் 'என இந்திரசித்து கூறுதல்

'கும்பகன்னன் என்று ஒருவன், நீர் அம்பிடைக் குறைத்த
தம்பி அல்லன் யான்; இராவணன் மகன்; ஒரு தமியேன்;
எம்பிமாருக்கும் என் சிறு தாதைக்கும், இருவீர்
செம் புண் நீர் கொடு கடன் கழிப்பேன்' எனத் தீர்ந்தான். 6.21.66

அரக்கராகிய நும்மினத்தார்க்கெல்லாம் ஒருசேர இறுதிக்கடன் செய்தற்கு உள்ளவன் வீடணனே 'என இலக்குவன் மொழிதல்

'அரக்கர் என்பது ஓர் பெயர் படைத்தீர்க்கு எலாம் அடுத்த
புரக்கும் நன்கடன் செயவுளன், வீடணன் போந்தான்;
கரக்கும் நுந்தைக்கு நீ செயக் கடவன கடன்கள்

இரக்கம் உற்று, உனக்கு அவன் செயும் ' என்றனன், இளையோன். 6.21.67

இந்திரசித்து வெகுண்டு கடும்போர் புரிதல் (8640-8642)

ஆன காலையில் அயில் எயிறு அரக்கன் நெஞ்சு அழன்றான்;
வானும் வையமும் திசைகளும் யாவையும் மறைய,
பால் நல் வேலையைப் பருகுவ சுடர் முகப் பகழி,
சோனை மாரியின் இருமடி மும்மடி சொரிந்தான். 6.21.68

அங்கதன்தன் மேல் ஆயிரம்; அவற்றினுக்கு இரட்டி,
வெங்கண் மாருதி மேனிமேல்; வேறு உள வீரச்
சிங்கம் அன்னவர் ஆக்கைமேல் உலப்பு இல செலுத்தி,
எங்கும் வெங்கணை ஆக்கினன் இராவணன் சிறுவன். 6.21.69

இளைய மைந்தன்மேல், இராமன்மேல், இராவணி இகலி,
விளையும் வன்தொழில் வானர வீரர்மேல், மெய்யுற்று
உளைய வெஞ் சரம் சொரிந்தனன்; நாழிகை ஒன்று,
வளையும் மண்டலப் பிறை என நின்றது, வரிவில் 6.21.70

அது கண்டு அமரர்கள் அஞ்சுதல்

பச்சி மத்தினும், முகத்தினும், மருங்கினும், பகழி,
உச்சி முற்றிய வெய்யவன் கதிர் என உமிழ,
கச்சம் உற்றவன் கைக்கணைக் கடுந்தொழில் காண
அச்சம் உற்றனர், கண் புதைத்து ஒடுங்கினர், அமரர். 6.21.71

இந்திரசித்து ஏவிய அம்புகளைத் தடுத்து விலக்கி இலக்குவன் இந்திரசித்தின்மேல் விரைந்து செல்லுதல்

மெய்யில் பட்டன பட, படாதன எலாம் விலக்கி,

தெய்வப் போர்க் கணைக்கு அத்துணைக்கு அத்துணை செலுத்தி,
ஐயற்கு ஆங்கு இளங் கோளரி, அறிவு இலான் அறைந்த
பொய்யின் போம்படி போக்கினன், கடிதினில் புக்கான். 6.21.72

இராமன் இந்திரசித்தின்மேல் அம்பு செலுத்தாது வறிதே நிற்க, இலக்குவன் இந்திரசித்து இருவரும் கடும்போர் புரிதல் (8645-8647)

பிறகு நின்றனன் பெருந்தகை, இளவலைப் பிரியான்,
'அறம் இது அன்று' என அரக்கன்மேல் சரம் துரந்து அருளான்;
இறவு கண்டிலர் இருவரும், ஒருவரை ஒருவர்;
விறகின் வெந்தன, விசும்பிடைச் செறிந்தன விசிகம். 6.21.73

மாடு எரிந்து எழுந்து இருவர்தம் கணைகளும் வழங்க,
காடு எரிந்தன; கனம் வரை எரிந்தன; கனக
வீடு எரிந்தன; வேலைகள் எரிந்தன; மேகம்
ஊடு எரிந்தன; ஊழியின் எரிந்தன, உலகம். 6.21.74

படம்கொள் பாம்பு அணை துறந்தவற்கு இளையவன், பகழி,
விடம்கொள் வெள்ளத்தின் மேலன வருவன விலக்கி
இடங்கர் ஏறு என, எறுழ்வலி அரக்கன் தேர் ஈர்க்கும்
மடங்கல் ஐ இரு நூற்றையும் கூற்றின்வாய் மடுத்தான் 6.21.75

இந்திரசித்து, தானேறிய தேர் அழிந்த நிலையில் தனியனாய் நின்று அங்கதன் முதலியோர்மேல் அம்பு எய்து தன் வெற்றிச் சங்கினை ஊதுதல் (8648-8649)

தேர் அழிந்திட, சேமத் தேர் பிறிது இலன், செறிந்த
ஊர் அழிந்திடத் தனி நின்ற கதிரவன் ஒத்தான்;
'பார் அழிந்தது குரங்கு எனும் பெயர் ' என, பகைத்த
சூர் அழிந்திடத் துரந்து அ(ன்)ன சுடுசரம் சொரிந்தான 6.21.76

அற்ற தேர் மிசை நின்று, போர் அங்கதன் அலங்கல்
கொற்றத் தோளினும், இலக்குவன் புயத்தினும், குளித்து
முற்ற, எண்ணிலா முரண் கணை தூர்த்தனன்; முரண் போர்
ஒற்றைச் சங்கு எடுத்து ஊதினன், உலகு எலாம் உலைய. 6.21.77

இலக்குவன், இந்திரசித்தின் கங்கணமும் கவசமும் மூட்டறக் கழல அவன்மேற் பத்து அம்புகளைச் சிதறி வில்நாண் ஒலி செய்தல்

சங்கம் ஊதிய தசமுகன் தனிமகன் தரித்த
கங்கணத்தொடு கவசமும் மூட்டு அறக் கழல,
வெங் கடுங் கணை ஐ இரண்டு உரும் என வீசி,
சிங்க ஏறு அன்ன இலக்குவன் சிலையை நாண் எறிந்தான். 6.21.78

இலக்குவனது வெற்றிகண்டு, ஆரவாரம் செய்யும்படி இராமன் பணிக்க, வானரர் ஆரவாரித்தல்

கண்ட கார்முகில் வண்ணனும், கமலக்கண் கலுழ,
துண்ட வெண்பிறை நிலவு என முறுவலும் தோன்ற,
அண்டம் உண்ட தன்வாயினால், ஆர்மின் என்று அருள,
'விண்டது அண்டம் 'என்று உலைந்து இட, ஆர்த்தனர், வீரர். 6.21.79

இந்திரசித்து வானில் மறைந்த நிலையில், இலக்குவன் 'அவன் மேல் அயன்படை தொடுப்பேன் 'என இராமனிடம் கூற, இராமன் அது கூடாதனெத் தடுத்தல்

கண் இமைப்பதன் முன்புபோய் விசும்பிடைக் கரந்தான்;
அண்ணல்; மற்று அவன் ஆக்கை கண்டு அறிகிலன்; ஆழிப்
பண்ணவற்கு, 'இவன் பிழைக்குமேல், படுக்கும் நம்படையை;
எண்ணம் மற்று இலை; அயன் படை தொடுப்பல் 'என்று இசைத்தான். 6.21.80

இராமனது ஆணைக்கு இசைந்து இலக்குவன் அச் செயலைத் தவிர்தல்

ஆன்றவன் அது பகர்தலும், 'அறநிலை வழாதாய்!
ஈன்ற அந்தணன் படைக்கலம் தொடுக்கில், இவ் உலகம்
மூன்றையும் சுடும்; ஒருவனால் முடிகலது 'என்றான்,
சான்றவன்; அது தவிர்ந்தனன், உணர்வுடைத் தம்பி. 6.21.81

மறைந்த இந்திரசித்து, அவரது கருத்தறிந்து, அவர்கள்மேல் தானே
தெய்வப்படையினை ஏவுவதாகத் துணிந்து அவ்விடத்தை விட்டு நீங்க,
அதனையுணராத தேவர்களும் வானரர்களும் ஆரவாரித்தல் (8654-8655)

மறைந்துபோய் நின்ற வஞ்சனும், அவருடை மனத்தை
அறிந்து, தெய்வ வான் படைக்கலம் தொடுப்பதற்கு அமைந்தான்;
'பிரிந்து போவதே கருமம் இப்பொழுது 'எனப் பெயர்ந்தான்;
செறிந்த தேவர்கள் ஆவலம் கொட்டினர், சிரித்தார். 6.21.82

செஞ் சரத்தொடு செம்மழை விசும்பிடைச் செல்ல.
மஞ்சின் மாமழை போயினதாம் என மறைய,
அஞ்சினான் அகன்றான் 'என, அறிந்தனர் ஆர்த்தார்
வெஞ்சினம் தருகளிப்பினர், வானர வீரர். 6.21.83

தோல்வியுற்ற இந்திரசித்து யாவரும் உணராதபடி மறைந்து இலங்கையை அடைதல்

உடைந்த வானரச் சேனையும், ஓத நீர் உவரி
அடைந்தது ஆம் என வந்து, இரைத்து, ஆர்த்து, எழுந்து ஆடி
தொடர்ந்து சென்றது, தோற்றவன், யாவர்க்கும் தோற்றான்
கடந்த வேலைபோல், கலங்குறும் இலங்கையைக் கலந்தான் 6.21.84

அயன்படையைத் தானே முற்படத் தொடுத்தற்கு எண்ணிச் சென்ற இந்திரசித்தின் கருத்தினையுணராத இராம இலக்குவர் போர்க்கோலம் களைதலும் வானவர் மலர்மழை சொரிந்து வாழ்த்துதலும் (8657-8658)

'எல் கொள் நான்முகன் படைக்கலம் இவர் என்மேல் விடாமுன்
முற்கொள்வேன்' எனு முயற்சியன், மறைமுறை மொழிந்த
சொல்கொள் வேள்வி போய்த் தொடங்குவான் அமைந்தவன் துணிவை
மல் கொள் தோளவர் உணர்ந்திலர்; அவன் திறம் மறந்தார். 6.21.85

அனுமன் அங்கதன் தோளின்நின்று இழிந்தனர் ஆகி,
தனுவும், வெங்கணைப் புட்டிலும், கவசமும், தடக்கைக்கு
இனிய கோதையும் துறந்தனர் இருந்தனர்; இமையோர்
பனிமலர் பொழிந்து ஆர்த்தனர், வாழ்த்து ஒலி பரப்பி. 6.21.86

சூரியன் மறைதல்

ஆர்த்த சேனையின் அமலை போய் விசும்பினை அலைக்க,
ஈர்த்த தேரொடும் கடிது சென்றான் அகன்று இரவி,
'தீர்த்தன்மேல் அவன் திசைமுகன் படைக்கலம் செலுத்தப்
பார்க்கிலேன் : முந்திப் படுவல் ' என்பான் என, பட்டான். 6.21.87

இராமன், சேனைகட்கு உணவுதேடிக் கொணருமாறு வீடணனுக்குக் கூற, அவன் தமரொடும் விரைந்து செல்லுதல் (8660-8661)

'இரவும் நன்பகலும் பெரு நெடுஞ்செரு இயற்றி,
உரவு நம் படை மெலிந்து உளது; அருந்துதற்கு உணவு
வரவு தாழ்த்தது; வீடண! வல்லையின் ஏகி,
தரவு வேண்டினென் 'என்றனன், தாமரைக் கண்ணன். 6.21.88

'இன்னதே கடிது இயற்றுவென் ' எனத் தொழுது எழுந்தான்,

பொன்னின் மோலியன் வீடணன், தமரொடும் போனான்;
கன்னல் ஒன்றில் ஓர் காலினின் வேலையைக் கடந்தான்;
அன்ன வேலையின் இராமன் ஈது இளையவற்கு அறைந்தான். 6.21.89

தெய்வப் படைக்கலங்களுக்குப் பூசனைபுரிய எண்ணிய இராமன் இலக்குவனை நோக்கிச் சேனைகளைக் காக்கும்படி பணித்து, தான் போர்க்களத்தைவிட்டு வேறிடஞ் செல்லுதல்

'தெய்வ வான்பெரும் படைகட்கு வரன்முறை திருந்து
மெய்கொள் பூசனை இயற்றினம் விடும் இது விதியால்;
ஐய! நானிவை ஆற்றினன் வருவது ஓர் அளவும்
கைகொள் சேனையைக் கா' எனப் போர்க்களம் கடந்தான். 6.21.90

தன் தந்தையைக் கண்டு போரில் நிகழ்ந்தவற்றை இந்திரசித்து கூற இராவணன் 'இனிச் செய்தற்குரியது யாது? 'என வினவுதல்

தந்தையைக் கண்டு, புகுந்துள தன்மையும், தன்மேல்
முந்தை நான்முகன் படைக்கலம் தொடுக்குற்ற முறையும்
சிந்தையுள் புகச் செப்பினன்; அனையவன் திகைத்தான்,
'எந்தை! என், இனிச் செயத் தக்கது? இசை' என இசைத்தான். 6.21.91

இந்திரசித்து, இனி செய்யத் தகுவது இதுவெனக் கூறுதல் (8664-8665)

"தன்னைக் கொல்வது துணிவரேல், தனக்கு அது தகுமேல்,
முன்னர்க் கொல்லிய முயல்க 'என்று அறிஞரே மொழிந்தார்;
அந் நல் போரவர் அறிவுறாவகை மறைந்து அயன்தன்
வெல் நல் போர்ப்படை விடுதலே நலம்; இது விதியால். 6.21.92

'தொடுக்கின்றேன் என்பது உணர்வரேல் அப்படை தொடுத்தே
தடுப்பர்; காண்பரேல், கொல்லவும் வல்லர்; அத் தவத்தர்;

இடுக்கு ஒன்று ஆகின்றது இல்லை; நல் வேள்வியை இயற்றி
முடிப்பல், அன்னவர் வாழ்வை ஓர் கணத்து' என்று முடித்தான். 6.21.93

இந்திரசித்தின் கருத்திற்கிசைந்த இராவணன், மகோதரனை நோக்கி, 'நீ படையுடன் முன்னதாகச் சென்று மகோதரனை மாயப் போர் புரிக 'எனப் பணித்தல்(8666-8668)

'என்னை அன்னவர் மறந்தனர் நின்று இகல் இயற்ற
துன்னு போர்ப் படை முடிவு இலாது அவர்வயின் தூண்டின்
பின்னை, நின்றது புரிவல் 'என்று அன்னவன் பேச
மன்னன், முன்நின்ற மகோதரற்கு இம்மொழி வழங்கும். 6.21.94

'வெள்ளம் நூறுடை வெஞ்சினச் சேனையை, வீர!
அள் இலைப்படை அகம்பனை முதலிய அரக்கர்
எள் இல் எண் இலர் தம்மொடு விரைந்தனை ஏகி,
கொள்ளை வெஞ் செரு இயற்றுதி, ' மனிதரைக் குறுகி. 6.21.95

'மாயை என்றன, வல்லன யாவையும், வழங்கி,
தீ இருள் பெரும் பரப்பினைச் செறிவு உறத் திருத்தி,
நீ ஒருத்தனே உலகு ஒரு மூன்றையும் நிமிர்வாய்;
போய் உருத்தவர் உயிர் குடித்து உதவு 'எனப் புகன்றான். 6.21.96

மகோதரன் மகிழ்ந்து போருக்குப் புறப்பட்ட நிலையில் உடன்சென்ற நால்வகைச் சேனைகளின் தோற்றம் (8669-8675)

என்ற காலையின், 'என்றுகொல் ஏவுவது? 'என்று
நின்ற வாள் எயிற்று அரக்கனும் உவகையின் நிமிர்ந்தான்;
சென்று தேர்மிசை ஏறினன்; இராக்கதர் செறிந்தார்,
குன்று சுற்றிய மதகரிக் குலம் அன்ன குறியார். 6.21.97

கோடி கோடி நூறாயிரம் ஆயிரம் குறித்த

ஆடல் யானைகள் அணிதொறும் அணிதொறும் அமைந்த;
ஓடு தேர்க்குலம் உலப்பு இல கோடி, வந்து உற்ற;
கேடு இல் வாம்பரி, கணக்கையும் கடந்தன கிளர்ந்த. 6.21.98

படைக்கலங்களும், பருமணிப் பூண்களும், பகுவாய்
இடைக் கலந்தன எயிற்று இளம்பிறைகளும் எறிப்ப,
புடைப் பரந்தன வெயில்களும் நிலாக்களும் புரள,
விடைக் குலங்கள்போல், இராக்கதப் பதாதியும் மிடைந்த. 6.21.99

கொடிக் குழீஇயன, கொழுந்து எடுத்து எழுந்து மேற்கொள்ள,
இடிக் குழீஇ எழு மழைப் பெருங் குலங்களை இரித்த;
அடிக் குழீஇயிடும் இடம் தொறும் பிதிர்ந்து எழுந்து ஆர்த்த
பொடிக் குழீஇ, அண்டம் படைத்தவன் கண்ணையும் புதைத்த. 6.21.100

ஆனை என்னும் மா மலைகளின் இழிமத அருவி
வான யாறுகள், வாசி வாய் நுரையொடு மயங்கி,
கான மாமரம் கல்லொடும் ஈர்த்தன, கடிதின்
போன, போக்க அரும் பெருமைய, புணரியுள் புக்க. 6.21.101

தடித்து, மீன்குலம் விசும்பிடைத் தயங்குவ சலத்தின்
மடித்த வாயினர், வாளெயிற்று அரக்கர், தம் வலத்தின்
பிடித்த திண்படை விதிர்த்திட விதிர்த்திடப் பிறழ்ந்து
பொடித்த வெம்பொறி, கொதித்து மேல் போவன போன்ற. 6.21.102

சொன்ன நூறுடை வெள்ளம் என்று, இராவணன் துரந்த
அன்ன சேனையை வாயில் ஊடு உமிழ்கின்ற அமைதி,
முன்னம் வேலையை, முழுவதும் குடித்தது 'முறை ஈது '
என்ன மீட்டு உமிழ் தமிழ்முனி ஒத்தது, அவ் இலங்கை. 6.21.103

அரக்கர்க்கும் வானரர்க்கும் இடையே நிகழ்ந்த பெரும்போர் (8676-8681)

சங்கும், பேரியும், தாளமும், காளமும், தலைவர்
சிங்க நாதமும், சிலையின் நாண் ஒலிகளும், சின மாப்
பொங்கும் ஓதையும் புரவியின் ஓதையும், பொலந் தேர்
வெங்கண் ஓலமும், மால் என, விழுங்கிய உலகை. 6.21.104

புக்க தார்ப் பெரும் போர்ப்படை, பறந்தலைப் புறத்தில்
தொக்கதால்; நெடு வானரத் தானையும் துவன்றி
ஒக்க ஆர்த்தன, உறுக்கின, தழெித்தன, உருத்த
மிக்க வான்படை விடுகணை மாமழை விலக்கி. 6.21.105

குன்று கோடியும் கோடிமேல் கோடியும் குறித்த
வென்றி வானர வீரர்கள், முகம்தொறும் வீச
ஒன்றின், நால்வரும் ஐவரும் இராக்கதர் உலந்தார்;
பொன்றி வீழ்ந்தன, பொருகரி, பாய்பரி, பொலந்தேர். 6.21.106

மழுவும், சூலமும், வலயமும், நாஞ்சிலும், வாளும்,
எழுவும், ஈட்டியும், தோட்டியும், எழுமுனைத் தண்டும்;
தழுவும் வேலொடு கணையமும், பகழியும், தாக்க,
குழுவினோடு பட்டு உருண்டன, வானரக் குலங்கள். 6.21.107

முற்கரங்களும், முசலமும், முசுண்டியும், முளையும்,
சக்கரங்களும், பிண்டி பாலத்தொடு தண்டும்,
கப்பணங்களும், வளையமும், கவண் உமிழ் கல்லும்
வெற்பு இனங்களை நுறுக்கின; கவிகளை வீழ்த்த. 6.21.108

கதிர் அயில்படைக் கலம் அவர் முறைமுறை கடாவ
அதிர் பிணப் பெருங் குன்றுகள் படப்பட, அழிந்த

உதிரம் உற்ற பேர் ஆறுகள் திசைதிசை ஓட,
எதிர் நடக்கில குரங்கு இனம்; அரக்கரும் இயங்கார். 6.21.109

இறந்த வானரர், வானவராதல்

யாவர், ஆங்கு இகல் வானரர் ஆயினர், எவரும்
தேவர் ஆதலின், அவரொடும் விசும்பிடைத் திரிந்தார்;
மேவு காதலின் மெலிவுறும் அரம்பையர் விரும்பி,
ஆவி ஒன்றிடத் தழுவினர், பிரிவுநோய் அகன்றார். 6.21.110

இரக்கமற்ற அரக்கர்களும் பெருந் தேவராதல்

கரக்கும் மாயமும், வஞ்சமும், களவுமே கடனா,
இரக்கமே முதல் தருமத்தின் நெறி ஒன்றும் இல்லா
அரக்கரைப் பெருந் தேவர்கள் ஆக்கின, அமலன்
சரத்தின் மேல் இனிப் பவித்திரம் உள எனத் தகுமே? 6.21.111

இலக்குவன் பெரும் போர் விளைத்தல்

அந்தகன் பெரும் படைக்கலம் மந்திரத்து அமைத்தான்;
இந்து வெள் எயிற்று அரக்கரும், யானையும், தேரும்,
வந்த வந்தன வானகம் இடம்பெறா வண்ணம்
சிந்தினான் சரம் இலக்குவன், முகம்தொறும் திரிந்தான். 6.21.112

கும்பகருணன் கையாண்ட தண்டாயுதம் போர்க்களத்திற் கிடந்ததை அனுமன் தன் கையிற்கொண்டு போர் செய்தல் (8685-8692)

கும்ப கன்னன் ஆண்டு இட்டது, வயிரம் வான் குன்றின்
வெம்பு வெஞ்சுடர் விரிப்பது, தேவரை மேல்நாள்
தும்பையின் தலைத் துரந்தது சுடர் மணித் தண்டு ஒன்று

இம்பர் ஞாலத்தை நெளிப்பது, மாருதி எடுத்தான். 6.21.113

'காற்று அன்று, இதுகனல் அன்று' என, இமையோர் இடைகாணா
ஏற்றம் கடுவிசையோடு, உயர்கொலை நீடிய இயல்பால்,
சீற்றம் தனது உருவாய், இடை தேறாதது ஒர் மாறு ஆய்,
கூற்றம், கொடுமுனை வந்த என கொன்றான், இகல் நின்றான். 6.21.114

வெங்கண் மத மலை மேல், விரை பரிமேல், விடு தேர்மேல்,
சங்கம் தரு படைவீரர்கள் உடல்மேல் : அவர் தலைமேல்;
"எங்குமுளன் ஒருவன்' என இரு நான்மறை தெரிக்கும்
செங்கண்ணவன் இவனே " எனத் திரிந்தான் கலை தெரிந்தான். 6.21.115

கிளர்ந்தாரையும் கிடைத்தாரையும் கிழித்தான், கனல் விழித்தான்;
களம்தான் ஒரு குழம்பு ஆம் வகை அரைத்தான், உருக்கரைத்தான்;
வளர்ந்தான் நிலை உணர்ந்தார், 'உலகு ஒருமூன்றையும் வலத்தால்
அளந்தானும் முனிவனே? 'என இமையோர்களும் அயிர்த்தார். 6.21.116

மத்தக் கரி நெடு மத்தகம் வகிர்பட்டு உக, மண்மேல்
முத்தின் பொலி முழுமேனியன், முகில் விண்தொடு மெய்யான்,
ஒத்து அக் கடையுகம் உற்றுழி, உறுகால் பொர, உடுமீன்
தொத்தப் பொலி கனகம் கிரி வெயில் சுற்றியது ஒத்தான். 6.21.117

'இடித்தான் நிலம் விசும்போடு 'என ' இட்டான் அடி, எழுந்தான்.
பொடித்தான், கடற் பெருஞ்சேனையை; பொலம் தண்டு தன் வலத்தால்
பிடித்தான், மதகரி தேர் பரி பிழம்பு ஆனவை குழம்பா
அடித்தான்; உயிர்குடித்தான்; எடுத்து ஆர்த்தான்; பகைதீர்த்தான். 6.21.118

நூறாயிரம் மத மால்கரி, ஒரு நாழிகை நுவல்போது,
ஆறாய், நெடுங் கடுஞ் சோரியின் அளறு ஆம் வகை அரைப்பான்;

ஏறு ஆயிரம் எனல் ஆய் எழுவய வீரரை இடறி,
தேறாது உறு கொலை மேவிய திசை யானையின் திரிந்தான். 6.21.119

தேர் ஏறினர், பரி ஏறினர், விடை ஏறினர்; சினவெம்
கார் ஏறினர், மலை ஏறினர்; கடல் ஏறினர்; பலவெம்
போரேறினர், புகழேறினர், புகுந்தார், புடை வளைந்தார்
நேரேறினர் விசும்பு ஏறிட, நெரித்தான், கதைதிரித்தான். 6.21.120

சுக்கிரீவன் முதலியோர் ஒருவரையொருவர் காணாதவராகி அரக்கர் படைக்கடலில் அமைதல்

அரிகுல மன்னன், நீலன், அங்கதன், குமுதன், சாம்பன்,
பருவலிப் பனசன், என்று இப் படைத்தலை வீரர் யாரும்
பொருசினம் திருகி, வென்றிப் போர்க்கள மருங்கில் புக்கார்
ஒருவரை ஒருவர் காணார், உயர்படைக் கடலின் உள்ளார். 6.21.121

அனுமன் அகம்பனொடு பொருதல் (8694-8703)

தொகும் படை அவுணர் வெள்ளம் துறைதொறும் அள்ளித் தூவி
நகம் படை ஆகக் கொல்லும் நரசிங்கம் நடந்தது என்ன
மிகும் படைக் கடலுள் செல்லும் மாருதி வீர வாழ்க்கை
அகம்பனைக் கிடைத்தான், தண்டால் அரக்கரை அறைக்கும் கையான். 6.21.122

மலைப் பெரும் கழுதை ஐஞ்ஞூற்று இரட்டியான், மனத்தில் செல்லும்
தலைத் தடந் தேரன், வில்லன், தாருகன் என்னும் தன்மைக்
கொலைத் தொழில் அவுணன், பின்னை, இராக்கத வேடம் கொண்டான்,
சிலைத்தொழில் குமரன் கொல்ல, தொல்லை நாள் செருவில் தீர்ந்தான். 6.21.123

'பாகசா தனனும், மற்றைப் பகை அடுந் திகிரி பற்றும்
ஏக சாதனனும், மூன்று புரமும் பண்டு எரித்துோனும்

போக, தாம் ஒருவர் மற்று இக் குரங்கொடு பொரக் கற்றாரே?
ஆக, கூற்று ஆவி உண்பது இதனின் மேற்று ஆகும் 'என்றான். 6.21.124

'யான் தடேன் என்னின், மற்று இவ் எழுதிரை வளாகம் என்னாம்?
வான் தடாது; அரக்கர் என்னும் பெயரையும் மாய்க்கும் 'என்னா
ஊன் தடா நின்ற வாளிமழை துரந்து உருத்துச் சென்றான்;
மீன் தொடா நின்ற திண்தோள் அனுமனும் விரைவின் வந்தான். 6.21.125

தேரொடு களிறும் மாவும் அரக்கரும் நெருக்கித் தறெ்ற,
காரொடு கனலும் காலும் கிளர்ந்தது ஓர் காலம் என்ன,
வாரொடு தொடர்ந்த பைம்பொன் கழலினான் வருதலோடும்,
சூரொடும் தொடர்ந்த தண்டைச் சுழற்றினான், வயிரத் தோளான். 6.21.126

எற்றின, எறிந்த, வல்லை ஏவின, எய்த, பெய்த,
முற்றின படைகள் யாவும், முறைமுறை முறிந்து சிந்த,
சுற்றின வயிரத் தண்டால் துகைத்தனன், அமரர் துள்ள;
கற்றிலன், அன்று கற்றான், கதையினால் வதையின் கல்வி. 6.21.127

அகம்பனும் காணக் காண, ஐ இருகோடி கைம் மா,
முகம்பயில் கலினப் பாய்மா, முளை எயிற்று அரக்கர், மூரி
நுகம்பயில் தேரினோடும் நுறுக்கினன்; நூழில் தீர்த்தான்
உகம்பெயர் ஊழிக் காற்றின் உலைவு இலா மேரு ஒப்பான் 6.21.128

படுகளப் பரப்பை நோக்கி பாழிவாய் மடித்து, அவ் ஊழிச்
சுடுகனற் பொறிகள் வெங்கண் தோன்றிட, கொடித்தேர் தூண்டி,
விடுகனல் பகழி மாரி மழையினும் மும்மை வீசி,
முடுகுறச் சென்று, குன்றின் முட்டினான், முகிலின் ஆர்ப்பான். 6.21.129

சொரிந்தன பகழி மாரி தோளினும் மார்பின் மேலும்

தெரிந்தன அசனி போல்வ, தறெுபொறி பிதிர்வ திக்கின்,
வரிந்தன எருவை மானச் சிறைகளால், அமரர் மார்பை
அரிந்தன, வடிம்பு பொன்கொண்டு அணிந்தன, வாங்கு கண்ண. 6.21.130

மார்பினும் தோளின் மேலும், வாளிவாய் மடுத்த வாயில்,
சோர்பெருங் குருதி சோரத், துளங்குவான் தேறா முன்னம்,
தேர் இரண்டு அருகும் பூண்ட கழுதையும் அச்சும் சிந்த,
சாரதி புரள, வீரத் தண்டினால் கண்டம் செய்தான். 6.21.131

வில்லினால் அனுமனை வெல்லுதல் அரிதன்றெுணர்ந்த அகம்பன், தண்டாயுதத்தைக் கொண்டு அனுமனொடு பொருதல் (8704-8709)

'வில்லினால் இவனை வெல்வது அரிது' என, நிருதன் வெய்ய
மல்லினால் இயன்ற தோளின் வலியினால், வானத் தச்சன்
கொல்லினால் அமைத்தது ஆண்டு ஓர் கொடுமுனைத் தண்டு கொண்டான்
அல்லினால் வகுத்தது அன்ன மேனியான், கடலின் ஆர்ப்பான். 6.21.132

'இன்று இவன்தன்னை விண்ணாடு ஏற்றி, வாள் இலங்கை வேந்தை
வென்றியன் ஆக்கி, மற்றை மனிதரை வெறியர் ஆக்கி,
நின்று, உயர் நெடிய துன்பம் அமரர் பால் நிறுப்பல் 'என்னாச்
சென்றனன் அரக்கன்; 'நன்று வருக' என அனுமன் சேர்ந்தான். 6.21.133

தாக்கினார்; வலத்தும் மற்றை இடத்தினும் திரிந்தார் சாரி;
ஓக்கினார், ஊழின் ஆர்ப்புக் கொட்டினார்; கிட்டினார்; கீழ்த்
தூக்கினார், சுழற்றினார்; மேல் சுற்றினார்; எற்ற, எற்றி
நீக்கினார், நெருங்கினார் போய்; நெருக்கினார், நீங்கினார் மேல். 6.21.134

தட்டினார்; தழுவினார்; மேல் தாவினார்; தரையினோடும்
கிட்டினார்; கிடைத்தார், வீசிப் புடைத்தனர் கீழும் மேலும்;

கட்டினார்; காத்தார்; ஒன்றும் காண்கிலார், இறவு; கண்ணுற்று
ஒட்டினார்; மோதி, வட்டம் ஓடினார்; ஆதி போனார். 6.21.135

மையொடும் பகைத்து நின்ற நிறத்தினான் வயிர மார்பில்,
பொய்யொடும் பகைத்து நின்ற குணத்தினான் புகுந்து மோத,
வெய்யவன், அதனைத் தண்டால் விலக்கினான்; விலக்கலோடும்,
கையொடும் இற்று மற்று அக்கதை களம் கண்டது அன்றே. 6.21.136

கையொடு தண்டு நீங்க, கடலெனக் கலக்கம் உற்ற
மெய்யொடு நின்ற வெய்யோன், மிடல் உடை இடக்கை ஓச்சி,
ஐயனை, அலங்கல் ஆகத்து அடித்தனன்; அடித்த ஓசை,
ஒய் என வயிரக் குன்றத்து உருமினேறு இடித்தது ஒத்த. 6.21.137

வெறுங்கையனாய் நின்ற அகம்பனை அனுமன் கையாற் குத்தி வீழ்த்துதல் (8710-8711)

அடித்தவன் தன்னை நோக்கி, அசனி ஏறு அனைய தண்டு
பிடித்து நின்றேயும் எற்றான், 'வெறுங்கையான், பிழையிற்று 'என்னா,
மடித்து வாய், இடத்த கையால் மார்பிடைக் குத்த, வாயால்
குடித்து நின்று உமிழ்வான் என்னக் கக்கினன், குருதி வெள்ளம். 6.21.138

மீட்டும் அக்கையால் வீசி, செவித் தலத்து எற்ற, வீழ்ந்தான்;
கூட்டினான் உயிரை, விண்ணோர் குழாத்திடை; அரக்கர் கூட்டம்
காட்டில் வாழ் விலங்கு மாக்கள் கோள் அரி கண்ட என்ன,
ஈட்டம் உற்று எதிர்ந்த எல்லாம் இரிந்தன, திசைகள் எங்கும். 6.21.139

இலக்குவன் அம்பால் அரக்கர் சேனை மாளுதல்

மாண்டனன் அகம்பன்; மண்மேல் மடிந்தன நிருதர் சேனை;
மீண்டனர் குரக்கு வீரர்; விழுந்தன சினக் கை வேழம்;

தூண்டின கொடித்தேர் அற்றுத் துணிந்தன தொடுத்த வாசி;
ஆண்தகை இளைய வீரன் அடுசிலை பொழியும் அம்பால். 6.21.140

இலக்குவன் இருக்கும் சூழல் இதுவென அறியாது அனுமன் கலக்கமுறுதல்

ஆர்க்கின்ற குரலும் கேளான்; இலக்குவன் அசனி ஏற்றைப்
பேர்க்கின்ற சிலையின் நாணின் பேரொலி கேளான்; வீரர்
யார்க்கு இன்னல் உற்றது என்பது உணர்ந்திலன்; இசைப்போர் இல்லை;
போர்க்குன்றம் அனைய தோளான் இனையது ஓர் பொருமல் உற்றான். 6.21.141

அரக்கருடைய படைக் கடலினிடையே அங்கதன் முதலியோர் ஒருவரையொருவர் காணமுடியாத நிலையில் சேய்மையில் நிற்றல்

வீசின நிருதர் சேனை வேலையில் தனென்மேல் திக்கின்
யோசனை ஏழு சென்றான் அங்கதன்; அதனுக்கு அப்பால்
ஆசையின் இரட்டி சென்றான் அரிகுலத்து அரசன்; அப்பால்
ஈசனுக்கு இளைய வீரன் இரட்டிக்கும் இரட்டி சென்றான். 6.21.142

அனுமன் இலக்குவன் நின்ற இடத்திற்கு இரண்டு மூன்று காத தூரத்திற்கு அண்மையில் அடைதல்

மற்றையோர் நாலும் ஐந்தும் யோசனை மலைந்து புக்கார்;
கொற்ற மாருதியும், வள்ளல் இலக்குவன் நின்ற சூழல்
முற்றினன்; இரண்டு மூன்று காவதம் ஒழியப் பின்னும்
சுற்றிய சேனை நீர்மேற் பாசியின் மிடைந்து துன்ன. 6.21.143

அனுமன், இலக்குவனால் நிகழ்த்தப்பட்ட போரின் பல்வேறு அடையாளங்களைக் காணுதல் (8716-8723)

'இளையவன் நின்ற சூழல் எய்துவென் விரைவின் 'என்று, ஓர்

உளைவு வந்து உள்ளம் தூண்ட, ஊழி வெங் காலின் செல்வான்,
களைவு அருந் துன்பம் நீங்கக் கண்டனன் என்ப மன்னோ
விளைவன செருவில் பல்வேறு ஆயின குறிகள் மேய. 6.21.144

ஆனையின் கோடும், பீலித் தழைகளும், ஆரத் தோடு
மான மா மணியும், பொன்னும், முத்தமும், கொழித்து வாரி,
மீனென அங்கும் இங்கும் படைக்கலம் மிளிர, வீசும்
பேன வெண் குடைய ஆய, குருதிப் பேர் ஆறு கண்டான். 6.21.145

ஆசைகள் தோறும் சுற்றி அலைக்கின்ற அரக்கர்தம் மேல்
வீசின பகழி, அற்ற தலையொடும் விசும்பை முட்டி,
ஓசையின் உலகம் எங்கும் உதிர்வுற, ஊழி நாளில்
காசு அறு கல்லின் மாரி பொழிவபோல், விழுவ கண்டான். 6.21.146

மான வேல் அரக்கர் விட்ட படைக்கலம், வான மாரி
ஆனவன் பகழி சிந்தத் திசையொடும் பொறியோடு அற்ற,
மீனினம் விசும்பினின்றும் இருள் உக வீழ்வ போல,
கானகம் தொடர்ந்த தீயின் சுடுவன பலவும் கண்டான். 6.21.147

அருளுடைக் குரிசில் வாளி, அந்தரம் எங்கும் தாமாய்,
தெருள் உற தொடர்ந்து வீசிச் செல்வன தேவர் காண
இருளிடைச் சுடலை ஆடும் எண் புயதது அண்ணல் வண்ணச்
சுருளுடைச் சடையின் கற்றைச் சுற்று எனச் சுடர்வ கண்டான். 6.21.148

நெய் உறக் கொளுத்தப் பட்ட நெருப்பு என, பொருப்பின் ஓங்கும்
மெய் உறக் குருதி தாரை விசும்பு உற விளங்கு கின்ற,
ஐயனை, கங்குல் மாலை, அரசு என அறிந்து, காலம்
கைவிளக்கு எடுத்தது அன்ன கவந்தத்தின் காடு கண்டான். 6.21.149

ஆளெலாம் இழந்த தேரும் ஆனையும் ஆடல் மாவும்,

நாளெலாம் எண்ணினாலும் தொலைவு இல, நாதர் இன்றி,
தாள் எலாம் குலைய ஓடித் திரிவன; தாங்கள் ஆற்றும்
கோள் இலா மன்னன் நாட்டுக் குடி எனக் குலைவ கண்டான். 6.21.150

மிடல்கொளும் பகழி, மாரி வானினும் மும்மை வீசி,
மடல்கொளும் அலங்கல் மார்பன் மலைந்திட, உலைந்து மாண்டார்
உடல்களும் உதிர நீரும், ஒளிர்படைக் கலமும், உற்ற
கடல்களும்; நெடிய கானும், கார் தவழ் மலையும் கண்டான். 6.21.151

இலக்குவனது நாணொலிகேட்டு மகிழ்ந்த அனுமன் ஆரவாரித்தல்

சுழித்து எறி ஊழிக் காலின் துருவினன் தொடரும் தோன்றல்,
தழிக்கொண்ட குருதி வேலை தாவுவான், 'தனிப்பேர் அண்டம் '
கிழித்தது, கிழித்தது 'என்னும் நாண் உரும் ஏறு கேட்டான்;
அழித்து ஒழிகாலத்து ஆர்க்கும் ஆர்கலிக்கு இரட்டி ஆர்த்தான். 6.21.152

தன்னையடைந்து வணங்கிய அனுமனை இலக்குவன் தழுவிக் கொண்டு, வானர வீரர்களைக் குறித்து வினாவுதல் (8725-8726)

ஆர்த்த பேர் அமலை கேளா, 'அணுகினன் அனுமன்; எல்லார்
வார்த்தையும் கேட்கல் ஆகும் ' என்று அகம் மகிழ்ந்து, வள்ளல்
பார்ப்பதன் முன்னம் வந்து பணிந்தனன்; விசயப் பாவை
தூர்த்தனை இளைய வீரன் தழுவினன் இனைய சொன்னான். 6.21.153

'அரிகுல வீரர், ஐய! யாண்டையர்? அருக்கன் மைந்தன்
பிரிவு உனைச் செய்தது எவ்வாறு? அங்கதன் பிரிந்தது எங்கே?
விரி இருள் பரவைச்சேனை வெள்ளத்து விளைந்தது ஒன்றும்
தெரிகிலன் உரைத்தி 'என்றான்; சென்னிமேல் கையன் சொல்வான். 6.21.154

வானர வீரர்களைப்பற்றித் தான் ஒன்றும் அறிந்திலாமையை அனுமன் தெரிவித்தல்

'போயினார் போயவாறு போயினது அன்றி, போரில்
ஆயினார் ஆயது ஒன்றும் அறிந்திலென், ஐய! யாரும்
மேயினார் மேய போதே தெரிவது, விளைந்தது 'என்றான்
தாயினான் வேலையோடும் அயிந்திரப் பரவை தன்னை. 6.21.155

போர்க்களத்தில் ஒருவரையொருவர் அறியவியலாத நிலையில் உளதாய மயக்கத்தை யொழித்ததற்கு அனுமன் உபாயங் கூறுதல்

'மந்திரம் உளதால், ஐய! உணர்வுறும் மாலைத்து; அஃது, உன்
சிந்தையின் உணர்ந்து, செய்யற் பாற்றுஎனின் செய்தி; தவெ்வர்
தந்திரம் இதனைத் தெய்வப் படைகளால் சமைப்பின் அல்லால்
எந்தை! நின் அடியர் யாரும் எய்தலர், நின்னை 'என்றான். 6.21.156

இலக்குவன் இராமபிரானை நினைந்து வாழ்த்தி அரக்கர்மேற் சிவன்படை தொடுத்தல்

'அன்னது புரிவன் 'என்னா, ஆயிர நாமத்து அண்ணல்
தன்னையே வணங்கி வாழ்த்தி, சரங்களைத் தெரிந்து தாங்கி,
பொன் மலை வில்லினான் தன் படைக்கலம் பொருந்தப் பற்றி,
மின் எயிற்று அரக்கர் தம்மேல் ஏவினான் வில்லின் செல்வன். 6.21.157

இலக்குவன் ஏவிய பாசுபதப் படையினால் அரக்கர் சேனையழிய இருள் நீங்குதல்கண்டு தேவர்கள் மயக்கந்தீர்தல்

முக்கணான் படையை மூட்டி விடுதலும், மூங்கில் காட்டில்
புக்கது ஓர் ஊழித் தீயின், புறத்தின் ஓர் உருவும் போகாது
அக்கணத்து எரிந்து வீழ்ந்தது, அரக்கர்தம் சேனை; ஆழித்
திக்கு எலாம் இருளும் தீர்ந்த தேவரும் மயக்கம் தீர்ந்தார். 6.21.158

மாயை நீங்கினமையால் வானர வீரர்கள் இலக்குவனை வந்தடைதல் (8731-8732)

தேவர்தம் படையை விட்டான் என்பது சிந்தை செய்யா,
மாபெரும் மாயை நீங்க மகோதரன் மறையப் போனான்;
ஏவரும் பிரிந்தார் எல்லாம், இன மழை இரிய ஆர்த்து,
கோ இளங் களிற்றை வந்து கூடினார்; ஆடல் கொண்டார். 6.21.159

8732. 6.21.யாவர்க்கும் தீது இலாமை கண்டுகண்டு, உவகை ஏற,
தேவர்க்கும் தேவன் தம்பி திரு மனத்து ஐயம் தீர்ந்தான்;
காவல் போர்க் குரக்குச் சேனை கல்லெனக் கலந்து புல்ல
பூவர்க்கம் இமையோர் தூவப் பொலிந்தனர்; தூதர் போனார். 6.21.160

அரக்கராகிய தூதர்கள் சென்று இராவணனுக்கும் இந்திரசித்திற்கும் போர்க்களத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை எடுத்துரைத்தல் (8733-8735)

இலங்கையர் கோனை எய்தி, எய்தியது உரைத்தார்; 'நீவிர்
விலங்கினிர் போலும்; வெள்ளம் நூற்றை ஓர் வில்லால், வேழக்
குலங்களினோடும் கொல்லக் கூடுமோ? என்ன, 'கொன்றை
அலங்கலான் படையின் 'என்றார்; 'அன்னதேல், ஆகும் 'என்றான். 6.21.161

'தோடு அவிழ் அலங்கல் என் சேய்க்கு உணர்த்துமின் 'என்னச் சொன்னான்;
ஓடினார், சாரர் வல்லை உணர்த்தினர்; துணுக்கம் எய்தா,
ஆடவர் திலகன், 'யாண்டையான் இகல் அனுமன்? ஏனோர்,
வீடணன் யாங்கண் உள்ளார்? உணர்த்துமின் விரைவின் 'என்றான். 6.21.162

'வந்திலன் இராமன்; வேறு ஓர் மலை உளான்; உந்தை மாயம்
தந்தன தீர்ப்பான் போனான், உண்பன தாழ்க்க தாழாது;
எந்தை! ஈது இயன்றது' என்றார்; 'மகோதரன் யாண்டை? 'என்றான்;
'அந்தரத்திடையான் 'என்ன, இராவணி 'அழகிது 'என்றான். 6.21.163

பிரமாத்திரத்தினைப் பகைவர்மேல் ஏவுதற்கு இதுவே ஏற்றகாலம் 'என எண்ணிய இந்திரசித்து முறைப்படி வேள்வியினைச் செய்தல் (8736-8737)

'காலம் ஈது' எனக் கருதிய இராவணன் காதல்,
ஆல மாமரம் ஒன்றினை விரைவினில் அடைந்தான்;
மூல வேள்விக்கு வேண்டுவ கலப்பைகள் முறையால்
கூலம் நீங்கிய இராக்கதப் பூசுரர் கொணர்ந்தார். 6.21.164

அம்பினால் பெருஞ் சமிதைகள் அமைத்தனன்; அனலில்
தும்பை மாமலர் தூவினன்; காரி எள் சொரிந்தான்;
கொம்பு பல்லொடு, கரிய வெள்ளாட்டு இருங்குருதி,
வெம்பு வெந் தசை முறையின் இட்டு, எண்ணெயால் வேட்டான் 6.21.165

வேள்வி முற்றிய இந்திரசித்து பிரமாத்திரத்துடன் வானிற்சென்று மறைந்திருத்தல் (8738-8739)

வலம் சுழித்து வந்து எழுந்து எரி நறுவெறி வயங்கி,
நலம் சுரந்தன பெருங்குறி முறைமையின் நல்க,
குலம் சுரந்து எழு கொடுமையான், முறையினின் கொண்டே,
'நிலம் சுரந்து எழும் வென்றி ' என்று உம்பரின் நிமிர்ந்தான். 6.21.166

விசும்பு போயினன், மாயையின் பெருமையான்; மேலைப்
பசும்பொன் நாட்டவர் நாட்டமும் உள்ளமும் படரா,
அசும்பு விண்ணிடை அடங்கினன்; முனிவரும் அறியார்;
தசும்பு நுண்நெடுங் கோெளாடு காலமும் சார. 6.21.167

மகோதரன் மாயையினால் இந்திரனாக வெள்ளை யானையின் மேல் அமர்ந்து போருக்கு வர, அது கண்டு வானரர் திகைப்புற்று வருந்துதல் (8740-8742)

அனையன் நின்றனன்; அவ் வழி மகோதரன் அறிந்து, ஓர்
வினையம் எண்ணினன், இந்திர வேடத்தை மேவி,
துனை வலத்து அயிராவதத்து எருத்தின்மேல் தோன்றி,
முனைவர் வானவர் அவரொடும் போர் செய மூண்டான். 6.21.168

'அரக்கர் மானிடர் குரங்கு எனும் அவை எல்லாம் அல்லா
உருக்கள் யா உள உயிர் இனி உலகத்தின் உழல்வ,
தருக்கு போர்க்கு உடன் வந்துளவாம் 'எனச் சமைத்தான்;
வெருக் கொளப் பெருங் கவிப்படை குலைந்தது, விலங்கி. 6.21.169

'கோடு நான்குடைப் பால்நிறக் குன்றமேல் கொண்டான்
ஆடல் இந்திரன்; அல்லவர் யாவரும் அமரர்,
சேடர், சிந்தனை முனிவர்கள்; அமரர் பொரச் சீறி
ஊடு வந்து உற்றது என்கொலோ, நிபம்? 'என உலைந்தார். 6.21.170

முனிவர், வானவர் முதலியோர் நம்முடன் போர்செய்ய வருவதற்குக் காரணம் யாது?
'என இலக்குவன் அனுமனை நோக்கி வினவுதல்

அனுமன் வாள்முகம் நோக்கினன், ஆழியை அகற்றித்
தனு வலம் கொண்ட தாமரைக் கண்ணவன் தம்பி,
'முனிவர் வானவர் முனிந்து வந்து எய்த, யாம் முயன்ற
துனி இது என்கொலோ? சொல்லுதி, உணர்ந்து 'எனச்சொன்னான். 6.21.171

அந் நிலையில் இந்திரசித்து பிரமாத்திரத்தை இலக்குவன்மேல் ஏவுதல்

இன்ன காலையின் இலக்குவன் மேனிமேல் எய்தான்,
முன்னை நான்முகன் படைக்கலம்; இமைப்பதன் முன்னம்
பொன்னின் மால்வரைக் குரீஇ இனம் மொய்ப்பது போல,

மன்னல் ஆம் தரம் அல்லன சுடர்க்கணை பாய்ந்த. 6.21.172

பிரமாத்திரத்தால் தாக்கப்பட்டு இலக்குவன் உணர்வற்று வீழ்தல்

கோடி, கோடி, நூறாயிரம் சுடர்க்கணைக் குழாங்கள்
மூடி மேனியை முற்றுறச் சுற்றின மூழ்க,
ஊடு செய்வது ஒன்று உணர்ந்திலன், உணர்வு புக்கு ஒடுங்க,
ஆடல் மாக்கரி சேவகம் அமைந்தனெ, அசைந்தான். 6.21.173

இந்திரனாகி வந்தவனை அந்தரத்து எற்றுவேன் 'என எழுந்த அனுமன்
பிரமாத்திரத்தால் அயர்ந்து வீழ்தல்

அனுமன், 'இந்திரன் வந்தவன் என்கொல், இது அமைந்தான்?
இனி என்? எற்றுவன், களிற்றினோடு எடுத்து' என எழுந்தான்,
தனுவின் ஆயிர கோடி வெங் கடுங்கணை தைக்க,
நினைவும் செய்கையும் மறந்துபோய், நெடுநிலம் சேர்ந்தான். 6.21.174

சுக்கிரீவன் வீழ்தல்

அருக்கன் மாமகன், ஆடகக் குன்றின்மேல் அலர்ந்த
முருக்கின் கானகம் ஆமெனக் குருதி நீர் முடுக,
தருக்கி வெஞ்சரம் தலைத்தலை மயங்கின தைக்க
உருக்கு செம்பு அன்ன கண்ணினன், நெடுநிலம் உற்றான். 6.21.175

அங்கதனும் சாம்பனும் தரையிற் சாய்தல்

அங்கதன் பதினாயிரம் அயில் கணை அழுந்த,
சிங்க ஏறு இடி உண்டென நெடுநிலம் சேர்ந்தான்;
சங்கம் ஏறிய பெரும்புகழ்ச் சாம்பனும் சாய்ந்தான்;
துங்க மார்பையும் தோளையும் வடிக்கணை தொளைக்க. 6.21.176

நீலன், இடபன், பனசன், குமுதன் ஆகியோர் உயிர் நீத்தல

நீலன், ஆயிரம் வடிக்கணை நிறம் புக்கு நெருங்க,
காலனார் முகம் கண்டனன்; இடபன் விண் கலந்தான்;
ஆலமே அன்ன பகழியால், பனசனும் அயர்ந்தான்;
கோலின் மேவிய கூற்றினால், குமுதனும் குறைந்தான். 6.21.177

நளன், மயிந்தன், துமிந்தன், கவயன், கேசரி என்போர் மடிதல்

வேலை தட்டவன், ஆயிரம் பகழியால் வீழ்ந்தான்;
வாலி நேர் வலி மயிந்தனும் துமிந்தனும் மடிந்தார்;
கால வெந்தொழில் கவயனும் வானகம் கண்டான்;
மாலை வாளியின் கேசரி மண்ணிடை மடிந்தான். 6.21.178

சதவலி, சுசேடணன், கந்தமாதனன், இடும்பன், ததிமுகன் என்போர் இறத்தல்

விந்தம் அன்ன தோள் சதவலி, சுசேடணன், வினதன்,
கெந்த மாதனன், இடும்பன், வன் ததிமுகன், கிளர
உந்து வார்கணை கோடி தம் உடலம் உற்று ஒளிப்ப,
தம்தம் நல் உணர்வு ஒடுங்கினர், மண்ணுறச் சாய்ந்தார். 6.21.179

பிரமாத்திரத்தால் தாக்கப்பட்டு வானரவீரர் அனைவரும் இறந்துகிடக்கும் போர்க்களத்தின் தோற்றம் (8752-8754)

மற்றை வீரர்கள் யாவரும் வடிக்கணை மழையால்
முற்றும் வீந்தனர்; முழங்குபேர் உதிரத்தின் முந்நீர்
எற்று வான்திரைக் கடலொடு பொருது சென்று ஏற,
ஒற்றை வார்கணை ஆயிரம் குரங்கினை உருட்ட. 6.21.180

தளைத்து வைத்தது, சதுமுகன் பெரும்படை தள்ளி
ஒளிக்க, மற்றொரு புகலிடம் உணர்கிலர்; உருமின்
வளைத்து வித்திய வாளியால், மண்ணொடும் திண்ணம்
முளைப் புடைத்தன ஒத்தன; வானரம் முடிந்த. 6.21.181

குவளைக் கண்ணினை வானவர் மடந்தையர் கோட்டித்
துவள, பாரிடைக் கிடந்தனர்; குருதிநீர் சுற்றித்
திவள, கீழொடு மேல் புடைபரந்து இடைசெறிய,
பவளக் காடுடைப் பாற்கடல் ஒத்தது, அப்பரவை. 6.21.182

தம் உடம்பினைத் துறந்து விண்ணிற்சென்ற வானர வீரர்களை வானவர்கள் உபசரித்து மீட்டும் மண்ணுலகிற் செல்லுமாறு வற்புறுத்துதல் (8755-8757)

விண்ணில் சென்றது, கவிக்குலப் பெரும்படை வெள்ளம்;
கண்ணில் கண்டனர் வானவர், விருந்து எனக் கலந்தார்,
உள் நிற்கும் பெருங் களிப்பினர், அளவளாய் உவந்தார்;
'மண்ணில் செல்லுதிர் இக் கணத்தே ' என வலித்தார். 6.21.183

'பார் படைத்தவன் படைக்கு ஒருபூசனை படைத்தீர்;
நீர்படக் கடவீர் அலீர்; வரிசிலை நெடியோன்
பேர் படைத்தவர்க்கு அடியவர்க்கு அடியரும் பெறுவார்,
வேர் படைத்த வெம் பிறவியில் துவக்குணா, வீடு. 6.21.184

'நங்கள் காரியம் இயற்றுவான் நிலத்திடை நடந்தீர்;
உங்கள் ஆருயிர் எம் உயிர்; உடல் பிறிது உற்றீர்;
செங்கண் நாயகற்காக வெங் களத்து உயிர் தீர்ந்தீர்;
எங்கள் நாயகர் நீர்கள்' என்று, இமையவர் இசைத்தார். 6.21.185

வானரக் குழுவுடன் இலக்குவன் இறந்தான்; இராமன் இங்கு வந்திலன் 'என எண்ணிய இந்திரசித்து வெற்றிச் சங்கினை ஊதி இராவணனை அடைந்து நிகழ்ந்தன கூறுதல்

'வெங்கண் வானரக் குழுவொடும் இளையவன் விளிந்தான்;
இங்கு வந்திலன், அகன்றனன் இராமன்' என்று இகழ்ந்தான்;
சங்கம் ஊதினன்; தாதையை வல்லையில் சார்ந்தான்;
பொங்கு போரிடைப் புகுந்துள பொருள் எலாம் புகன்றான். 6.21.186

இராமன் இறந்திலனோ? 'என வினவிய இராவணனுக்கு அவன் அங்கு இல்லாமையை இந்திரசித்து எடுத்துரைத்தல்.

'இறந்திலன்கொல் அவ் இராமன்? 'என்று இராவணன் இசைத்தான்;
'துறந்து நீங்கினன்; அல்லனேல், தம்பியைத் தொலைத்து,
சிறந்த நண்பரைக் கொன்று, தன் சேனையைச் சிதைக்க,
மறந்து நிற்குமோ, மற்று அவன் திறன்? 'என்றான் 'மதலை 6.21.187

இந்திரசித்தும் மகோதரனும் தத்தம் இருப்பிடம் சேர்தல்

'அன்னதே 'என அரக்கனும் ஆதரித்து அமைந்தான்;
சொன்ன மைந்தனும், தன் பெருங் கோயிலைத் தொடர்ந்தான்;
மன்னன் ஏவலின், மகோதரன் போயினன், வந்தான்;
என்னை ஆளுடை நாயகன் வேறு இடத்து இருந்தான். 6.21.188

வேறிடத்திருந்து படைக்கலங்களுக்கு வழிபாடியற்றிய இராமன் அக்கினிப் படையினால் இருளை அகற்றிப் போர்க்களத்தை அடைதல் (8761-8762)

செய்ய தாமரை நாள்மலர்க் கைத்தலம் சேப்ப,
துய்ய தேவர்தம் படைக்கு எலாம் வரன்முறை துரக்கும்
மெய்கொள் பூசனை விதிமுறை இயற்றி, மேல், வீரன்,
'மொய்கொள் போர்க்களத்து எய்துவாம் இனி' என முயன்றான். 6.21.189

கொள்ளியின் சுடர் அனலிதன் பகழி கைக் கொண்டான்;
அள்ளி நுங்கலாம் ஆர் இருள் பிழம்பினை அழித்தான்;
வெள்ள வெங் களப் பரப்பினைப் பொருக்கென விழித்தான்;
தள்ளில், தாமரைச் சேவடி நுடங்குறச் சார்ந்தான். 6.21.190

இராமன், போர்க்களத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் சுக்கிரீவன் முதலிய வானரத் தலைவரைத் தனித்தனி கண்டு வருந்துதல் (8763-8764)

நோக்கினான் பெருந் திசைதொறும், முறை முறைநோக்கி,
ஊக்கினான், தடந் தாமரைத் திரு முகத்து உதிரம்
போக்கினான்; நிணப் பறந்தலை அழுவத்துள் புக்கான்;
காக்கும் வானரத் தலைவரைத் தனித்தனி கண்டான். 6.21.191

சுக்கிரீவனை நோக்கி, தன் தாமரைத் துணைக்கண்
உக்க நீர்த்திரள் ஒழுகிட, நெடிது நின்று உயிர்த்தான்;
'தக்கதோ இது நினக்கு? 'என்று, தனிமனம் தளர்ந்தான்;
பக்கம் நோக்கினன்; மாருதி தன்மையைப் பார்த்தான். 6.21.192

அனுமனது நிலைகண்டு இராமன் அழுது புலம்புதல் (8765-8766)

'கடல்கடந்து புக்கு அரக்கரைக் கருவொடும் கலக்கி,
இடர் கடந்து நான் இருக்க, நீ நல்கியது இதற்கோ?
உடல் கடந்தனவோ, உனை அரக்கன் வில் உதைத்த
அடல் கடந்த போர் வாளி? ' என்று ஆகுலித்து அழுதான். 6.21.193

'முன்னைத் தேவர்தம் வரங்களும், முனிவர்தம் மொழியும்,
பின்னைச் சானகி உதவியும் பிழைத்தன பிறந்த
புன்மைச்செய் தொழில் என் வினைக் கொடுமையால்; புகழோய்!

என்னைப் போல்பவர் ஆருளர், ஒருவர்? 'என்று இசைத்தான். 6.21.194

இராமன், தன்னை நொந்துரைத்தல் (8767-8768)

புன்தொழில் புலை அரசினை வெஃகி என் பூண்டேன்?
கொன்று ஒருக்கினேன், எந்தையை; சடாயுவைக் குறைத்தேன்;
இன்று ஒருக்கினேன், இத்தனை வீரரை; இருந்தேன்;
வன்தொழிற்கு ஒரு வரம்பும் உண்டாய் வரவற்றோ? 6.21.195

'தமையனைக் கொன்று, தம்பிக்கு வானரத் தலைமை
அமைய நல்கினென், அடங்கலும் அவிப்பதற்கு அமைந்தேன்;
கமை பிடித்து நின்று, உங்களை இத்துணை கண்டேன்;
சுமை உடல் பொறை சுமக்க வந்தேன் ' எனச் சொன்னான். 6.21.196

விழுந்துகிடக்கின்ற அங்கதனை நோக்கி அழுதல்

விடைக் குலங்களின் நடுவண் ஓர் விடை கிடந்து என்ன
கடைக்கண் தீ உக, அங்கதக் களிற்றினைக் கண்டான்;
'படைக் கலங்களைச் சுமக்கின்ற பதகனேன், பழி பார்த்து
அடைக்கலப் பொருள் காத்தவாறு அழகிது 'என்று அழுதான். 6.21.197

இராமன், பிரமாத்திரத்தால் தாக்குண்டு கிடக்கும் தம்பியைக் காணுதல்

உடலிடைத் தொடர் பகழியின் ஒளிர்கதிர்க் கற்றை,
சுடருடைப் பெருங் குருதியில் பாம்பு என, சுமந்த
மிடல் உடை பணம் மீமிசை, தான், பண்டை வெள்ளைக்
கடலிடைத் துயில்வான் அன்ன தம்பியைக் கண்டான். 6.21.198

இராமன் ஆற்றொணாத் துயருற்று உணர்வு ஒடுங்குதல் (8771-8773)

பொருமினான், அகம்; பொங்கினான்; உயிர் முற்றும் புகைந்தான்;
குரு மணித் திருமேனியும், மனம் எனக் குலைந்தான்;
தருமம் நின்று தன் கண் புடைத்து அலமரச் சாய்ந்தான்;
உருமினால் இடியுண்டது ஓர் மராமரம் ஒத்தான். 6.21.199

உயிர்த்திலன் ஒரு நாழிகை; உணர்ந்திலன் ஒன்றும்;
வியர்த்திலன் உடல்; விழித்திலன் கண் இணை; விண்ணோர்
அயிர்த்து, 'இலன்கொல்? 'என்று அஞ்சினர்; அங்கையும் தாளும்
பெயர்த்திலன்; உயிர் பிரிந்திலன் கருணையால் பிறந்தான். 6.21.200

தாங்குவார் இல்லை; தம்பியைத் தழீஇக்கொண்ட தடக்கை
வாங்குவார் இல்லை; வாக்கினால் தருெட்டுவார் இல்லை;
பாங்கர் ஆயினார் யாவரும் பட்டனர்; பட்ட
தீங்குதான் இது; தமியனை யார்துயர் தீர்ப்பார். 6.21.201

இராமனைத் தேற்றுவாரில்லாத போர்க்களத்தின் தோற்றம்

கவந்த பந்தமும், கழுதும், தம் கணவரைக் காணார்
சிவந்த கண்ணியர் தேடினர் திரிபவர் திரளும்,
உவந்த சாதகர் ஈட்டமும், ஓரியின் ஒழுக்கும்,
நிவந்த; அல்லது பிறர் இல்லை, களத்திடை நின்றார். 6.21.202

இராமனது துயர்கண்டு தேவர் முதலிய யாவரும் வருந்துதல்

வான நாடியர் வயிறு அலைத்து அழுது, கண் மழைநீர்
சோனை மாரியின் சொரிந்தனர்; தேவரும் சோர்ந்தார்;
ஏனை நிற்பவும் திரிபவும் இரங்கின, எவையும்
ஞான நாயகன் உருவமே ஆதலின் நடுங்கி. 6.21.203

முகையின் நாள்மலர்க் கிழவற்கும் முக்கணான் தனக்கும்
நகையின் நீங்கின, திருமுகம், கருணை உள் நலிய;
தொகையுள் நின்றவர்க்கு உற்றன சொல்லி என்? தொடர்ந்த
பகையும் பார்த்தன்று; பாவமும் கலுழ்ந்தது, பரிவால். 6.21.204

இராமன், சிறிது உணர்வு வரப்பெற்றுக் கண் விழித்துப் பார்த்து தம்பி இலக்குவன் இறந்தான் என்பதனை யுணர்ந்து பலவாறு புலம்புதல் (8777-8792)

அண்ணலும், சிறிது உணர்வினோடு அயாவுயிர்ப்பு அணுகி,
கண் விழித்தனன்; தம்பியைத் தெரிவுறக் கண்டான்;
'விண்ணை உற்றனன்; மீள்கிலன் ' என்று, அகம் வெதும்பி,
புண்ணின் உற்றது ஓர் எரி அன்ன துயரினன் புலம்பும். 6.21.205

'எந்தை இறந்தான் 'என்றும், இருந்தேன்; உலகு எல்லாம்
தந்தனன் என்னும் கொள்கை தவிர்ந்தேன் தனி அல்லேன்,
கந்தன் இருந்தாய்நீ என, நின்றேன்; இது காணேன்;
வந்தனென், ஐயா! வந்தனென், ஐயா! இனி வாழேன். 6.21.206

'தாயோ நீயே; தந்தையும் நீயே; தவம் நீயே;
சேயோ நீயே; தம்பியும் நீயே; திரு நீயே;
போயோ நின்றாய், என்னை இகந்தாய், புகழ் பாராய்,
நீயோ; நானும் நின்றனன்; நெஞ்சம் வலியேனோ! 6.21.207

'ஊறா நின்ற புண்ணுடையாய்பால் உயிர் காணேன்;
ஆறா நின்றேன், ஆவி சுமந்தே அழிகின்றேன்;
ஏறே! இன்னும் உய்யினும் உய்வேன்; இரு கூறாக்
கீறா நெஞ்சம் பெற்றனன் அன்றோ, கெடுவேனே? 6.21.208

'பயிலும் காலம் பத்தொடு நாலும் படர்கானத்து
அயில்கின்றேனுக்கு ஆவன நல்கி, அயிலாதாய்!
வெயிலென்று உன்னாய், நின்று தளர்ந்தே! மெலிவு எய்தி,
துயில்கின்றாயோ, இன்று? இவ் உறக்கம் துறவாயோ? 6.21.209

'அயிரா நெஞ்சும் ஆவியும் ஒன்றே எனும் அச்சொல்
பயிரா எல்லைப் பாதகனேற்கும் பரிவு உண்டோ?
செயிரோ இல்லா உன்னை இழந்தும், திரிகின்றேன்;
உயிரோ, நானோ, ஆர் இனி உன்னோடு உறவு? ஐயா! 6.21.210

வேள்விக்கு ஏகி வில்லும் இறுத்து, "ஓர் விடம் அம்மா
வாழ்விக்கும் " என்று எண்ணினென், முன்னே வருவித்தேன்;
சூழ்வித்து, என்னைச் சுற்றினரோடும் சுடுவித்தேன்;
தாழ்வித்தேனோ, இத்தனை கேடும் தருவித்தேன்? 6.21.211

'மண்மேல் வைத்த காதலின், மாதா முதலோர்க்குப்
புண்மேல் வைத்த தீ நிகர் துன்பம் புகுவித்தேன்;
பெண்மேல் வைத்த காதலின், இப் பேறுகள் பெற்றேன்;
எண்மேல் வைத்தேன்; என் புகழ்; யான்தான் எளியேனோ? 6.21.212

'மாண்டாய் நீயோ; யான் ஒருபோதும் உயிர் வாழேன்;
ஆண்டான் அல்லன் நானிலம், அந்தோ பரதன்தான்
பூண்டார் எல்லாம் பொன்றுவர், துன்பம் பொறை ஆற்றார்;
வேண்டாவோ, நான் நல் அறம் அஞ்சி மெலிவுற்றால்? 6.21.213

'அறம், தாய், தந்தை, சுற்றமும், மற்றும், எனை அல்லால்,
துறந்தாய்; என்றும் என்னை மறாதாய்! துணை வந்து
பிறந்தாய்! என்னைப் பின்பு தொடர்ந்தாய்! பிரிவு ஆற்றாய்
இறந்தாய்; உன்னைக் கண்டும் இருந்தேன், எளியேனோ? 6.21.214

'சான்றோர் மாதைத் தக்க அரக்கன் சிறை வைக்க,
ஆன்றோர் சொல்லும் நல்லறம், அன்னான் வயமானால்,
மூன்றாய் நின்ற பேருலகு, ஒன்றாய் முடியாவேல்,
தோன்றாவோ, என் வில் வலி, வீரத் தொழில் அம்மா? 6.21.215

'வேலைப் பள்ளக் குண்டு அகழிக்கும் விராதற்கும்
காலின் செல்லாக் கவந்தன் உயிர்க்கும், கரனுக்கும்,
மூலப் பொத்தல் செத்த மரத்து ஏழ் முதலுக்கும்,
வாலிக்கும்மே ஆயினவாறு என் வலி அம்மா! 6.21.216

'இருந்தேன் ஆனால், இந்திர சித்தே முதலாய
பெருந் தேராரைக் கொன்று பிழைக்கப் பெறுவேனோ?
வருந்தேன், "நீயே வெல்லுதி " என்னும் வலி கொண்டேன்;
பொருந்தேன், நான், இப் பொய்ப் பிறவிக்கும் பொறை அல்லேன்! 6.21.217

'மாதாவும், நம் சுற்றமும், நாடும் மறையோரும்,
'ஏது ஆனாரோ 'என்று தளர்ந்தே இறுவாரை,
தாதாய்! காணச் சால நினைந்தே தளர்கின்றேன்;
போதாய், ஐயா, பொன்முடி என்னைப் புனைவிப்பான்! 6.21.218

'பாசமும் முற்றச் சுற்றிய போதும், பகையாலே
நாசமும் முற்று இப்போதும் நடந்தேன், உடன் அல்லேன்;
நேசமும் அற்றார் செய்வன செய்தே நிலைநின்றேன்;
தேசமும் மற்று என் கொற்ற நலத்தைச் சிரியாதோ? 6.21.219

கொடுத்தேன், அன்றே, வீடணனுக்குக் குலம் ஆள
முடித்து ஓர் செல்வம்; யான் முடியாதே முடிகின்றேன்;
படித்தேன் அன்றே பொய்மை? குடிக்குப் பழிபெற்றேன்;

ஒடித்தேன் அன்றே என்புகழ் நானே, உணர்வு அற்றேன்? 6.21.220

புலம்பிய இராமன் 'இறந்தொழிவோம் 'என்னும் நிலையில் அறிவு சோர்ந்து துயில் கொள்ளுதல்

என்று என்று ஏங்கும், விம்மும், உயிர்க்கும், இடை அஃகி,
சென்று ஒன்று ஒன்றோடு இந்தியம் எல்லாம் சிதைவு எய்த,
'பொன்றும் 'என்னாத் தம்பியை மார்பத்தொடு புல்லி,
ஒன்றும் பேசான்; தன்னை மறந்தான், துயில் உற்றான். 6.21.221

இராமன் துயர்நிலையைக்கண்டு துணுக்குற்ற தேவர்கள், அவனது இறைமைத் தன்மையையும் அவதாரத்தின் உண்மையையும் எடுத்துக்கூறித் தம்மைக் காத்தருளுமாறு வேண்டுதல் (8794-8801)

கண்டார் விண்ணோர்; கண்கள் புடைத்தார், கலுழ்கின்றார்;
கொண்டார் துன்பம், 'என்முடிவு? ' என்னா, குலைகின்றார்?
'அண்டா! ஐயா! எங்கள் பொருட்டால் அயர்கின்றாய்;
உண்டோ உன்பால் துன்பு? ' என, அன்பால் உரைசெய்தார். 6.21.222

'உன்னை உள்ளபடி அறியேம்; உலகை உள்ள திறம் உள்ளேம்;
பின்னை அறியேம்; முன் அறியேம், இடையும் அறியேம், பிறழாமல்;
நின்னை வணங்கி நீ வகுத்த நெறியின் நிற்கும் அது அல்லால்,
என்னை, அடியேம் செயற்பால? இன்ப துன்பம் இல்லோனே! 6.21.223

'அரக்கர் குலத்தை வேர் அறுத்து, எம் அல்லல் நீக்கி அருளாய் 'என்று
இரக்க, எம்மேல் கருணையினால், இயையா உருவம் இஃது எய்தி,
புரக்கும் மன்னர் குடிப்பிறந்து போந்தாய்! அறத்தைப் பொறை தீர்ப்பான்,
கரக்க நின்றே, நெடுமாயம் எமக்கும் காட்டக் கடவாயோ? 6.21.224

'ஈன்ற எம் இடுக்கண் துடைத்து அளிப்பான் இரங்கி; அரசர் இல்பிறந்தாய்!
"மூன்று ஆம் உலகம் துயர் தீர்த்தி என்னும் ஆசை முயல்கின்றேம்
ஏன்றும் மறந்தேம், "அவன் அல்லன்; மனிதன் " என்றே; இது மாயம்
போன்றது இல்லை, அருளுடையாய்! பொய்யும் புகலப் புக்காயோ? 6.21.225

'அண்டம் பலவும்; அனைத்து உயிரும், அகத்தும் புறத்தும் உள ஆக்கி,
உண்டும் உமிழ்ந்தும், அளந்து இடந்தும், உள்ளும் புறத்தும் உளை ஆகிக்
கொண்டு, சிலம்பிதன் வாயின் நூலால் இயையக் கூடு இயற்றி,
பண்டும் இன்றும் அமைக்கின்ற படியை ஒருவாய் பரமேட்டி! 6.21.226

'துன்ப விளையாட்டு இதுவேயும், உன்னைத் துன்பம் தொடர்பு இன்மை,
இன்ப விளையாட்டு ஆம்; எனினும், அறியாதோமுக்கு இடர் உற்றால்
அன்பு விளையும், அருள் விளையும், அறிவு விளையும் அவை எல்லாம்,
முன்பு பின்பு நாடு இல்லாய்! முடித்தால் அன்றி முடியாவே. 6.21.227

'வருவாய் போல வாராதாய்! வந்தாயென்று மனம் களிப்ப,
வெருவாது இருந்தோம்; நீ இடையே துன்பம் விளைக்க, மெலிகின்றேம்;
கரு ஆய் அளிக்கும் களைகண்ணே! நீயே இதனைக் களையாயேல்
திருவாழ் மார்ப! நின் மாயை எம்மால் தீர்க்கத் தீருமோ? 6.21.228

'அம்பரீடற்கு அருளியதும், அயனார் மகனார்க்கு அளித்ததுவும்,
எம்பிரானே! எமக்கு இன்று பயந்தது' என்றே ஏமுறுவோம்;
வெம்பு துயரம் நீ உழக்க, வெளி காணாது மெலிகின்றேம்;
தம்பி துணைவா! நீ இதனைத் தவிர்ந்து, எம் உணர்வைத் தாராயோ? 6.21.229

அரக்கராகிய தூதர்கள், இராவணனையடைந்து 'உன்பகை முடிந்தது 'என அறிவித்தல்

என்ப பலவும் எடுத்து இயம்பி, இமையாதோரும் இடர் உழந்தார்;
அன்பு மிகுதியால், ஐயன் ஆவி உள்ளே அடங்கினான்,

துன்ப மனிதர் கருமமே புரிய முன்பு துணிந்தமையால்;
புன்கண் நிருதர் பெருந்தூதர் போனார், அரக்கனிடம் புகுந்தார். 6.21.230

'என் வந்தது நீர்? 'என்று அரக்கர்க்கு இறைவன் இயம்ப, எறிசெருவில்
நின் மைந்தன்தன் நெடுஞ்சரத்தால் துணைவர் எல்லாம் நிலம் சேர,
பின்வந்தவனும் முன்மடிந்த பிழையை நோக்கி, பெருந் துயரால்,
முன்வந்தவனும் முடிந்தான்; உன் பகை போய் முடிந்தது 'என மொழிந்தார் 6.21.231

6.22 சீதை களம் காண் படலம் (8804 - 8835)

வெற்றிவிழாக் கொண்டாட இராவணன் கட்டளையிடுதல்

பொய்யார் தூதர் என்பதனால், பொங்கி எழுந்த உவகையன் ஆய்
மெய்யார் நிதியின் பெருவெறுக்கை வெறுக்க வீசி, விளைந்தபடி
கை ஆர் வரைமேல் முரசு ஏற்றிச் சாற்றி நகரம் களி சிறப்ப
நெய் ஆர் ஆடல் கொள்க, என்று நிகழ்த்துக என்றான் நெறி இல்லான். 6.22.1

இராவணன் கட்டளைப்படி மருத்தன் மாய்ந்த அரக்கருடலைக் கடலில் எறிதல்

அந்த நெறியை அவர் செய்ய, அரக்கன் மருத்தன்தனைக் கூவி
'முந்த நீ போய் அரக்கர் உடல் முழுதும் கடலில் முடுக்கிடு; நின்
சிந்தை ஒழியப் பிறர் அறியின், சிரமும் வரமும் சிந்துவென்' என்று
உந்த; அவன்போய் அரக்கர் உடல் அடங்கக் கடலினுள் இட்டான். 6.22.2

இராவணன் ஏவியபடி சீதையைக் களத்திற்குக் கொணர்தல்

'தெய்வ மானத்திடை ஏற்றி மனிசர்க்கு உற்ற செயல் எல்லாம்
தையல் காணக் காட்டுமின்கள்; கண்டால் அன்றித் தனது உள்ளத்து
ஐயம் நீங்காள் 'என்று உரைக்க, அரக்கர் மகளிர் இரைத்து ஈண்டி,

உய்யும் உணர்வு நீத்தாளை நெடும் போர்க் களத்தின் மிசை உய்த்தார். 6.22.3

சீதை விமானத்திலிருந்தபடியே தரையில் வீழ்ந்து கிடக்கும் இராமனைக் கண்டு வருந்துதல்

கண்டாள் கண்ணால் கணவன் உரு; அன்றி, ஒன்றும் காணாதாள்;
உண்டாள் விடத்தை என, உடலும் உணர்வும் உயிர்ப்பும் உடன் ஓய்ந்தாள்;
தண் தாமரைப்பூ நெருப்புற்ற தன்மை உற்றாள்; தரியாதாள்
பெண்தான் உற்ற பெரும்பீழை உலகுக்கு எல்லாம் பெரிது அன்றோ! 6.22.4

சீதை அழுதலும் அதுகண்டு பெண்டிருலகமே அழுதல் (8808-8809)

மங்கை அழலும் வான் நாட்டு மயில்கள் அழுதார்; மழ விடையோன்
பங்கின் உறையும் குயில் அழுதாள்; பதுமத்து இருந்த மாது அழுதாள்
கங்கை அழுதாள்; நாமடந்தை அழுதாள்; கமலத் தடங்கண்ணன்
தங்கை அழுதாள்; இரங்காத அரக்கிமாரும் தளர்ந்து அழுதார். 6.22.5

பொன்தாழ் குழையாள் தனை ஈன்ற பூ மா மடந்தை புரிந்து அழுதாள்;
குன்றா மறையும், தருமமும், மெய் குழைந்து குழைந்து விழுந்து அழுத;
பின்றாது உடற்றும் பெரும்பாவம் அழுத பின் என் பிறர் செய்கை?
நின்றார் நின்றபடி அழுதார்; நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்திட்டாள். 6.22.6

சீதை தெளிந்து துன்புற்றேங்குதல் (8810-8812)

நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்தாளை நீரால் தெளித்து, நெடும்பொழுதின்
இனத்தின் அரக்கர் மடவார்கள் எடுத்தார்; உயிர்வந்து ஏங்கினாள்;
கனத்தின் நிறத்தான்தனைப் பெயர்த்தும் கண்டாள்; கயலைக் கமலத்தால்
சினத்தின் அலைப்பாள் எனக் கண்ணைச் சிதையக் கையால் மோதினாள். 6.22.7

அடித்தாள் முலைமேல்; வயிறு அலைத்தாள்; அழுதாள்; தொழுதாள்; அனல் வீழ்ந்த
கொடித்தான் என்ன, மெய் சுருண்டாள்; கொதித்தாள்; பதைத்தாள்; குலைவுற்றாள்;
துடித்தாள்; மின்போல்; உயிர் கரப்பச் சோர்ந்தாள், சுழன்றாள்; துள்ளினாள்
குடித்தாள் துயரை, உயிரோடும் குழைத்தாள்; உழைத்தாள் குயில் அன்னாள். 6.22.8

விழுந்தாள்; புரண்டாள்; உடல்முழுதும் வியர்த்தாள்; அயர்த்தாள்; வெதும்பினாள்;
எழுந்தாள்; இருந்தாள்; தளிர்க்கரத்தை நெரித்தாள்; சிரித்தாள்; ஏங்கினாள்;
'கொழுந்தா! 'என்றாள், 'அயோத்தியர்தம் கோவே! 'என்றாள்; எவ் உலகும்
தொழும் தாள் அரசேயோ! 'என்றாள்; சோர்ந்தாள் அரற்றத் தொடங்கினாள். 6.22.9

சீதையின் அரற்றல் அறத்தை நோக்கிக் கூறியது

'உற மேவிய காதல் உனக்கு உடையார்
புறம் ஏதும் இலாரொடு பூணலையோ?
மறமே புரிவார் வசம் ஆயினையோ?
அறமே! கொடியாய்; இதுவோ அருள்தான்? 6.22.10

விதியை நோக்கிக் கூறியது

முதியார் உணர் வேதம் மொழிந்த அலால்
கதி ஏதும் இலார் துயர் காணுதியோ?
மதியேன் மதியேன் உனை வாய்மை இலா;
விதியே! கொடியாய்; விளையாடுதியோ? 6.22.11

எமனை நோக்கிக் கூறியது

கொடியேன் இவை காணகிலேன்; உயிர் கோள்
முடியாய் நமனே! முறையோ? முறையோ?
விடியா இருள்வாய் எனை வீசினையே!
அடியேன் உயிரே அருள் நாயகனே. 6.22.12

இராமனை நோக்கி அரற்றியது (8816-8820)

'எண்ணா மயலோடும் இருந்தது நின்
புண்ணாகிய மேனி பொருந்திடவோ?
மண்ணோர் உயிரே! இமையோர் வலியே!
கண்ணே! அமிழ்தே! கருணாகரனே! 6.22.13

மேவிக் கனல் முன் மிதிலைத்தலை என்
பாவிக் கை பிடித்தது பண்ணவ! நின்
ஆவிக்கு ஒரு கோள் வரவோ? அலர் வாழ்
தேவிக்கு அமிழ்தே! மறையின் தெளிவே! 6.22.14

'உய்யாள் உயர் கோசலை தன் உயிரோ
ஐயா! இளையோர் உயிர் வாழ்கிலரால்
மெய்யே வினை எண்ணி விடுத்த கொடுங்
கைகேசி கருத்து இதுவோ? களிறே! 6.22.15

"'தகைவாள் நகர் நீ தவிர்வாய் " எனவும்
வகையாது தொடர்ந்து ஒரு மான் முதலா
புகையாடிய காடு புகுந்து; உடனே
பகை ஆடியவா! பரிவு ஏதுமிலேன். 6.22.16

"இன்று ஈகிலையேல் இறவு இவ் இடை; மான்
அன்று ஈ " எனவே பரிவோடு அடியேன்
நின்று ஈவது நின்னை நெடுஞ் செருவில்
கொன்று ஈவது ஓர் தீமை குறித்தலினோ? 6.22.17

இலக்குவனை நோக்கி அரற்றியது (8821-8822)

மேதா! இளையோய்! விதியார் விளைவால்

போதா நெறி எம்மொடு போதுறுநாள்
"மூது ஆனவன் முன்னம் முடிந்திடு " எனும்
மாதா உரையின் வழி நின்றனையோ? 6.22.18

'பூவும் தளிரும் தொகு பொங்கு அணைமேல்
கோவும் துயில தவிர்வாய்! கொடியார்
ஏவின் தலைவந்த இருங் கணையால்
மேவும் குளிர் மெல் அணை மேவினையோ? 6.22.19

மீண்டும் இராமனை நோக்கிக் கூறியது

'நெய்யார் பெருவேள்வி நிரப்பி நெடுஞ்
செய்யார் புனல்நாடு திருத்துதியால்;
மெய் ஆகிய வாசகமும் விதியும்
பொய் ஆன என்மேனி பொருந்துதலால். 6.22.20

இராமன் மேனிமீது விழச் சீதை எழுதலும் திரிசடை விலக்கலும்

'மழுவாள் உறினும் பிளவா மனன் உண்டு
அழுவேன் இனி ஏன்? இடர் ஆறிட யான்
விழுவேன் அவன் மேனியின் மீதின் 'எனா
எழுவாளை விலக்கி இயம்பினளால். 6.22.21

சீதையைத் தழுவிச் செவியிடைத் திரிசடை கூறியது

'மாடு உற வளைந்து நின்ற வளை எயிற்று அரக்கிமாரைப்
பாடுற நீக்கி, நின்ற, பாவையைத் தழுவிக் கொண்டு,
கூடினள் என்ன நின்று செவியிடை, குறுகிச் சொன்னாள்
தேடிய தவமே அன்ன ' திரிசடை மறுக்கம் தீர்ப்பாள். 6.22.22

திரிசடை சொன்னது அரக்கர் மாயம் என்று தேற்றியது

'மாய மான் விடுத்தவாறும், சனகனை வகுத்தவாறும்,
போய மா நாக பாசம் பிணித்தது போனவாறும்,
நீ அமா! நினையாய்; மாள நினைதியோ? நெறி இலாரால்
ஆய மா மாயம் ஒன்றும் அறிகிலை, அன்னம் அன்னாய் 6.22.23

முன்கண்ட கனவு முதலியன காட்டித் தேற்றியது

கண்டன கனவும் பெற்ற நிமித்தமும், நினது கற்பும்,
தண்ட வாள் அரக்கர் பாவச் செய்கையும், தருமம் தாங்கும்
அண்டர் நாயகன்தன் வீரத் தன்மையும் அயர்க்கலாமோ?
புண்டரீகற்கும் உண்டோ, இறுதி இப் புலையர்க்கு அல்லால். 6.22.24

இராமன் மேனியில் புண் இன்மை காட்டித் தேற்றியது

ஆழியான் ஆக்கை தன்னில் அம்பு ஒன்றும் உறுகிலாமை
ஏழை நீ காண்டி அன்றே? இளையவன் வதனம் இன்னும்
ஊழிநாள் இரவி என்ன ஒளிர்கின்றது; உயிருக்கு இன்னல்
வாழியார்க்கு இல்லை; வாளா மயங்கலை மண்ணில் வந்தாய். 6.22.25

உலகம் அழியாமை காட்டித் தேற்றியது

ஓய்ந்துளன், இராமன், என்னின், உலகம் ஓர் ஏழும் ஏழும்
தீய்ந்துறும்; இரவி பின்னும் திரியுமோ? தெய்வம் என்னாம்?
வீய்ந்துறும் விரிஞ்சன் முன்னா உயிரெலாம்; வெருவல், அன்னை!
ஆய்ந்தவை உள்ள போதே, அவர் உளர்; அறமும் உண்டால். 6.22.26

அனுமனைக் காட்டித் தேற்றியது

'மாருதிக்கு இல்லை அன்றே, மங்கை நின் வரத்தினாலே

ஆருயிர் நீங்கல்! நின்பால் கற்புக்கும் அழிவு உண்டாமோ?
சீரியது அன்று, இது ஒன்றும்; திசைமுகன் படையின் செய்கை
பேரும், இப்பொழுதே; தேவர் எண்ணமும் பிழைப்பது உண்டோ? 6.22.27

தேவரைக் காட்டித் தேற்றியது

'தேவரைக் கண்டேன்; பைம்பொன் செங்கரம் சிரத்தில் சேர்த்தி,
மூவரைக் கண்டால் என்ன, இருவரை முறையின் நோக்கி,
ஆவலிப்பு எய்து கின்றார்; அயர்ந்திலர்; அஞ்சல்; அன்னை!
"கூவலில் புக்கு; வேலை கோள் படும் " என்று கொள்ளேல். 6.22.28

விமானத்தின் தன்மை கூறித் தேற்றியது

'மங்கலம் நீங்கினாரை ஆருயிர் வாங்கினாரை,
நங்கை! இக்கடவுள் மானம் தாங்குறும் நவையிற்று அன்றால்,
இங்கு இவை அளவை ஆக, இடர்க்கடல் கடத்தி 'என்றாள்;
சங்கையள் ஆய தையல் சிறிது உயிர் தரிப்பதானாள். 6.22.29

சீதையின் மறுமொழி

'அன்னை! நீ உரைத்தது ஒன்றும் அழிந்திலது ஆதலானே
உன்னையே தெய்வமாக் கொண்டு, இத்தனை காலம் உய்ந்தேன்;
இன்னம் இவ்விரவு முற்றும் இருக்கின்றேன்; இறத்தல் என்பால்
முன்னமே முடிந்தது அன்றே? ' என்றனள் முளரி நீத்தாள். 6.22.30

'நாண் எலாம் துறந்தேன்; இல்லின் நன்மையின் நல்லார்க்கு ஏய்ந்த
பூண் எலாம் துறந்தேன்; என்தன் பொருசிலை மேகம் தன்னைக்
காணலாம் என்னும் ஆசை தடுக்க, என் ஆவி காத்தேன்;
ஏண் இலா உடலின் நீங்கல் எளிது, எனக்கு எனவும் சொன்னாள். 6.22.31

சீதையை அரக்கியர் மீண்டும் அசோகவனத்திற்குச் செலுத்துதல்

தையலை, இராமன் மேனி தைத்த வேல் தடங் கணாளை,
கைகளில் பற்றிக் கொண்டார், விமானத்தைக் கடவுகின்றார்,
மெய்யுயிர் உலகத்து ஆக, விதியையும் வலித்து, விண்மேல்
பொய்யுடல் கொண்டு செல்லும் நமனுடைத் தூதர் போன்றார். 6.22.32

6.23 மருத்து மலைப் படலம் (8836 - 8951)

கொணர்ந்த உணவைப் பாசறையில் சேர்த்த வீடணன் களத்தையடைதல்

போயினள் தையல்; இப்பால் புரிக எனப் புலவர் கோமான்
ஏயின கருமம் நோக்கி, எய்திய இலங்கை வேந்தன்,
மேயின உணவு கொண்டு, மீண்டு, அவை உறையுள் விட்ட
ஆயின ஆக்கி, தான் வந்து, அமர் பெருங் களத்தன் ஆனானான், 6.23.1

வீடணன் வானரசேனை முற்றும் மாய்ந்துள்ளமை கண்டு மயங்கி வீழ்தல்

நோக்கினான் கண்டான் பண்டு, இவ் உலகங்கள் படைக்க நோற்றான்
வாக்கினால் மாண்டார் என்ன, வானர வீரர் முற்றும்
தாக்கினார் எல்லாம் பட்ட தன்மையை; விடத்தைத் தானே
தேக்கினான் என்ன நின்று தியங்கினான், உணர்வு தீர்ந்தான். 6.23.2

வீழ்ந்த வீடணன் மெல்ல எழுந்து சென்று இராமன் இலக்குவனோடும் வீழ்ந்துகிடப்பதைக் காணுதல்

விளைந்தவாறு உணர்ந்திலாதான், ஏங்கினான், வெதும்பினான்; மெய்
உளைந்து உளைந்து உயிர்த்தான்; 'ஆவி உண்டு, இலை 'என்ன, ஓய்ந்தான்;

வளைந்த பேய்க் கணமும் நாயும் நரிகளும் இரிய, வந்தான்;
இளங்கிளையோடும் சாய்ந்த இராமனை இடையில் கண்டான். 6.23.3

வீடணனது அன்பு அவன் கண்ணீரால் புலப்படுகின்றது
கவிக்கூற்று

என்பு என்பது, யாக்கை என்பது, உயிர் என்பது இவைகள் எல்லாம்
பின்பு என்பது, அல்லது; என்றும் தம்முடைய நிலையின் பேரா
முன்பு என்பது, உளது; என்றாலும் முழுவதும் தெரிந்த ஆற்றால்
அன்பு என்பது ஒன்றின் தன்மை அமரரும் அறிந்தது இன்றால் 6.23.4

வீடணன் புலம்பாது விம்மி இராமன் மேனி கண்டு நடுக்கம் தீர்தல்

ஆயினும், 'இவருக்கு இல்லை அழிவு' எனும் அதனால் ஆவி
போயினது இல்லை; வாயால் புலம்பலன், பொருமி; பொங்கித்
தீயினும் எரியும் நெஞ்சின் வெருவலால் தெரிய நோக்கி
'நாயகன் மேனிக்கு இல்லை வடு' என நடுக்கம் தீர்ந்தான். 6.23.5

இராம இலக்குவர் வீழ்ந்து கிடத்திற்குக் காரணமும் தீர்வும் தேர்தல்

அந்தணன் படையால் வந்தது என்பதும், ஆற்றல் சான்ற
இந்திரசித்தே எய்தான் என்பதும், இளவற்கு ஆக
நொந்தனன் இராமன் என்னும் நுண்மையும், நொய்தின் நோக்கி,
சிந்தையின் எண்ணி எண்ணி, தீர்வது ஓர் உபாயம் தேர்வான். 6.23.6

இராமன் மூர்ச்சையுற்றமை நினைந்து வீடணன் கண்ணீர் சொரிதல் (8842-8843)

'உள்ளுறு துன்பம் ஊன்ற, உற்றனன் உறக்கம் அன்றோ?
தெள்ளிதின் உணர்ந்த பின்னை, சிந்தனை தெரிவது அன்றே;
வள்ளலோ, தம்பி மாய வாழ்கிலன்; மாய வாழ்க்கைக்

கள்ளனோ? என்றான்; என்னா, மழை எனக் கலுழும் கண்ணான். 6.23.7

பாசம் போய் இற்றாற் போலப் பதுமத்தோன் படையும் இன்னே
நாசம் போய் எய்தும்; நம்பி தம்பிக்கு நடுக்கம் இல்லை;
வீசும் போர்க் களத்து வீழ்ந்த சேனையும் மீளும்; வெய்ய
நீசன் போர் வெல்வது உண்டோ? என்று உளம் நிலையில் நின்றான் 6.23.8

இறவாதவர் யாரேனும் உளரோ என வீடணன் தேடச் செல்லுதல்

'உணர்வதன் முன்னம், இன்னே உற்றுழி உதவற்கு ஒத்த
துணைவர்கள், துஞ்சல் இல்லார், உளரெனின், துருவித் தேடிக்
கொணர்குவென், விரைவின் 'என்னா, கொள்ளி ஒன்று அங்கை கொண்டான்
புணரியின் குருதி வெள்ளத்து ஒருதனி விரைவில் போனான். 6.23.9

வீடணன் அனுமன் வீழ்ந்துகிடப்பதைக் காணுதல்

வாய் மடித்து, இரண்டு கையும் முறுக்கி, தன் வயிரச் செங்கண்
தீ உக, கனகக் குன்றின் திரண்டதோள் மழையைத் தீண்ட
ஆயிர கோடி யானைப் பெரும்பிணத்து அமளி மேலான்,
காய் சினத்து அனுமன் என்னும் கடல் கடந்தானைக் கண்டான். 6.23.10

வீடணன் அனுமனுடம்பிலுள்ள அம்புகளை நீக்கி முகத்தை நீரால் குளிர்வித்தல்

கண்டு, தன் கண்கள் ஊடு மழை எனக் கலுழி வார
'உண்டு உயிர் 'என்பது உன்னி, உடல் கணை ஒன்று ஒன்று ஆக,
விண்ட நீர்ப் புண்ணின் நின்று மெல்லென வாங்கிக் கையால்
கொண்டல் நீர் முகந்து கொண்டு முகத்தினைக் குளிரச் செய்தான். 6.23.11

அனுமன் விழித்து இராம நாமத்தைச் சொல்லி வாழ்த்துதல்

உயிர்ப்பு முன் உதித்த, பின்னர், உரோமங்கள் சிலிர்ப்ப, ஊறி
வியர்ப்பு உளதாக, கண்கள் விழித்தன, மேனி மெல்லப்
பெயர்த்து, வாய் புனல் வந்து ஊற, விக்கலும் பிறந்ததாக,
அயர்த்திலன் இராமன் நாமம், வாழ்த்தினன்; அமரர் ஆர்த்தார். 6.23.12

அனுமன் இராமனைப்பற்றி உசாவி அறிதல்

அழுகையோடு உவகை உற்ற வீடணன் ஆர்வம் கூர,
தழுவினன் அவனை, தானும் அன்பொடு தழுவி, 'தக்கோய்!
வழு இலன் அன்றே, வள்ளல்? ' என்றனன்; 'வலியன் 'என்றான்;
தொழுதனன், உலகம் மூன்றும் தலையின்மேல் கொள்ளும் தூயான். 6.23.13

இராமனது துன்பத்துயிலை உணர்ந்த அனுமன், சாம்பன் எங்குளன் என்றல்

'அன்பு தன் தம்பி மேலது அறிவினை மயக்க ஐயன்
துன்பொடும் துயிலன் ஆனான்; உணர்வு இனித் தொடர்ந்த பின்னை
என் புகுந்து எய்தும் என்பது அறிகிலம்! 'என்றலோடும்,
'தன் பெருந் தன்மைக்கு ஒத்த சாம்பன் எத் தலையன்? 'என்றான். 6.23.14

சாம்பனைத் தேடலாம் என அனுமன் கூறல்

'அறிந்திலென் அவனை; யாண்டும் கண்டிலென் "ஆவி யாக்கை
பிறிந்து இலன், உளன் " என்று ஒன்றும் தெரிந்திலென், பெயர்ந்தேன் 'என்று
செறிந்த தார் நிருதர் வேந்தன் உரைசெய, காலின் செம்மல்,
'இறும் திறம் அவனுக்கு இல்லை; நாடுதும், ஏகி 'என்றான். 6.23.15

அனுமன் வீடணனோடு சென்று சாம்பனைச் சார்தல்

'அன்னவன் தன்னைக் கண்டால் ஆணையே, அரக்கர்க்கு எல்லாம்

மன்னவ! நம்மை ஈண்டு வாழ்விக்கும்; உபாயம் வல்லான் '
என்னலும், 'உய்ந்தோம், ஐய! எகுதும். விரைவின் 'என்றான்,
சில்நெறி இருளில் சென்றார், சாம்பனை விரைவில் சேர்ந்தார். 6.23.16

அவர் வருகையைச் சாம்பன் செவிவாயிலாக அறிதல்

எரிகின்ற மூப்பினாலும், ஏவுண்ட நோவினாலும்,
அரிகின்ற துன்பத்தாலும், ஆர் உயிர்ப்பு அடங்கி, ஒன்றும்
தெரிகின்றது இல்லா மம்மர்ச் சிந்தையன் எனினும், வீரர்
வருகின்ற சுவட்டை ஓர்ந்தான், செவிகளால் வயிரத் தோளான். 6.23.17

வருபவர் யார் எனச் சாம்பன் கருதுதல்

'அரக்கனோ? என்னை ஆளும் அண்ணலோ? அனுமன் தானோ?
இரக்கம் உற்று அருள வந்த தேவரோ? முனிவரேயோ?
வரக் கடவார்கள் அல்லர் மாற்றலர் மலைந்து போனார்;
புரக்க உள்ளாரே! 'என்னாக் கருதினன், பொருமல் தீர்ந்தான். 6.23.18

உய்ந்தனம் 'என்ற குரல்கேட்டு வீடணன் என்று சாம்பன் அறிதல் (8854-8855)

வந்து அயல் நின்று, குன்றின் வார்ந்து வீழ் அருவி மானச்
சிந்திய கண்ணின் நீரர் ஏங்குவார் தம்மைத் தேற்றி,
'அந்தமில் குணத்தீர் யாவிர், அணுகினிர்? 'என்றான்; 'ஐய!
உய்ந்தனம்! உய்ந்தோம்! 'என்ற வீடணன் உரையைக் கேட்டான். 6.23.19

'மற்று அயல் நின்றான் யாவன்? ' என்ன, மாருதியும், வாழி!
கொற்றவ! அனுமன் நின்றேன்; தொழுதனென் 'என்று கூற
இற்றிலம், ஐய, எல்லேம் எழுந்தனம், எழுந்தேம்! 'என்னா,
உற்ற பேர் உவகையாலே, ஓங்கினான், ஊற்றம் மிக்கான். 6.23.20

இராமன் நிலையைச் சாம்பன் வினவியறிதல்

'விரிஞ்சன் வெம்படை என்றாலும், வேதத்தின் வேதம் அன்ன
அரிந்தமன் தன்னை ஒன்றும் ஆற்றிலது என்னும் ஆற்றல்
தெரிந்தனென்; முன்னே, அன்னான் செய்தது என்? தெரித்தி 'என்றான்;
'பெருந்தகை துன்ப வெள்ளத் துயில் உளான், பெரும! 'என்றான். 6.23.21

சாம்பன் அனுமனை மருந்து கொணர்க எனல்

'அன்னவன் தன்மை கண்டால் ஆற்றுமே? யாக்கை வேறே;
இன்னுயிர் ஒன்றே மூலத்து இருவரும் ஒருவரே யால்;
இன்னது கடக்கத் தாழாது இப்பொழுது இமைப்பின் முன்னம்
கொன்னியல் வயிரத் தோளாய் மருந்துபோய்க் கொணர்தி 'என்றான். 6.23.22

மருந்து கொணர்வதால் உளதாம் பயன்

'எழுபது வெள்ளத்தோரும், இராமனும், இளைய கோவும்,
முழுதும் இவ் உலகம் மூன்றும், நல்லற மூர்த்தி தானும்,
வழுவல் இல் மறையும், உன்னால் வாழ்ந்தன ஆகும்; மைந்த!
பொழுது இறை தாழாது, என் சொல் நெறி தரக் கடிது போதி. 6.23.23

சாம்பன் மருத்துமலைக்கு வழிகூறல் (8859-8861)

'பின்பு உளது இக் கடல் என்னப் பெயர்ந்ததற்பின் யோசனைகள் பேச நின்ற
ஒன்பதினாயிரம் கடந்தால், இமயமெனும் குலவரையை உறுதி; உற்றால்,
தன்பெருமை ஓர் இரண்டாயிரம் உளது யோசனை; பின் தவிரப் போனால்,
முன்பு உள யோசனை எல்லாம்முற்றினை, பொன் கூடம் சென்று உறுதி 'மொய்ம்ப!
6.23.24

இம்மலைக்கும் ஒன்பதினாயிரம் உளதாம் யோசனையின் நிடதம் என்னும்
செம்மலைக்கும் உளவாய அத்தனை யோசனை கடந்தால் சென்று காண்டி
எம்மலைக்கும் பெரிது ஆய வடமலையை; அம்மலையின் அகலம் எண்ணின்,
மொய்மலைந்த திண்தோளாய்! முப்பத்து ஈர் ஆயிரம் யோசனையின் முற்றும். 6.23.25

மேருவினைக் கடந்து, அப்பால் ஒன்பதினாயிரம் உள யோசனையை விட்டால்,
நேர் அணுகும் நீலகிரி; தான் இரண்டாயிரம் உளயோ சனையின் நிற்கும்;
மாருதி! மற்று அதற்கு அப்பால் யோசனை நாலாயிரத்து மருந்து வைகும்
கார்வரையைக் காணுதி; மற்று அதுகாண இத்துயர்க்குக் கரையும் காண்டி. 6.23.26

நால்வகை மருந்துகளின் நல் இயல்பு கூறுதல்

'மாண்டாரை உய்விக்கும் மருந்து ஒன்றும், உடல் வேறு வகிர்கள் ஆகக்
கீண்டாலும் பொருந்துவிக்கும் ஒரு மருந்தும், படைக்கலங்கள் கிளைப்பது ஒன்றும்,
மீண்டேயும் தம் உருவை அருளுவது ஓர் மெய்ம்மருந்தும், உள; நீ, வீர!
ஆண்டு ஏகிக் கொணர்தி 'என அடையாளத்தொடும் உரைத்தான், அறிவின் மிக்கான்.
6.23.27

சாம்பன் இம் மருந்துகளைப்பற்றித் தான் அறிந்த வரலாற்றைக் கூறியது (8863-8864)

இன்ன மருந்து ஒரு நான்கும், பயோத்தியைக் கலக்கிய ஞான்று, எழுந்த; தேவர்
உன்னி அமைத்தனர்; மறைக்கும் எட்டாத பரஞ்சுடர் இவுலகம் மூன்றும்
தன் இரு தாள் உள்ளடக்கிப் பொலி போழ்தின் யான் முரசம் சாற்றும் வேலை,
அன்னவை கண்டு, உயாவுதலும், தொல்முனிவர் அவற்று இயல் எற்கு அறிவித்தாரால்.
6.23.28

'இம்மருந்து காத்து உறையும் தெய்வங்கள் எண்ணிலவால்; இரங்கா, யார்க்கும்;
நெய்ம்மருங்கு படரகில்லா நெடுநேமிப் படையும் அவற்றுடனே நிற்கும்;
பொய்ம்மருங்கின் நில்லாதாய்! புரிகின்ற காரியத்தின் பொருளை நோக்கிக்

கைம்மருங்கு தொடர்ந்து உன்னைக் 'காவாய்' என்று அப்புறம் போய்க் கரக்கும்
என்றான். 6.23.29

மாருதி மருத்துமலை கொணரப் பேருருவெடுத்தல்

'ஈங்கு இதுவே பணி ஆகில், இறந்தோரும்
பிறந்தோரே : எம் கோற்கு யாதும்,
தீங்கு இடையூறு எய்தாமல், தரெுட்டுதிர் போய் '
எனச் சொல்லி, அவரைத் தீர்ந்தான்
ஓங்கினன் வான் நெடு முகட்டை உற்றனன், பொன்
தோளிரண்டும் திசையோடு ஒக்க
வீங்கின; ஆகாயத்தை விழுங்கினனே என
வளர்ந்தான் வேதம் போல்வான். 6.23.30

அனுமனது பேருருவின் பெருமை

கோளோடு தாரகைகள், கோத்து அமைத்த
மணி ஆரக் கோவை போன்ற;
தோளோடு தோள் அகலம் ஆயிரம் யோசனை
அளவு சொல்ல ஒண்ணா;
தாளோடு தாள் பெயர்க்க, இடமிலது ஆயினது
இலங்கை; தடக் கை வீச,
நீளோடு திசை போதா; விசைத்து எழுவான்
உருவத்தின் நிலை ஈது அம்மா. 6.23.31

வால் விசைத்து, கை நிமிர்த்து, வாயினையும்
சிறிது அகல வகுத்து, மானக்
கால் நிலத்தினிடை ஊன்றி, உரம் நெருக்கி
கழுத்தினையும் சுருக்கிக் காட்டி
தோல் மயிர்க் குந்தளம் சிலிர்ப்ப, விசைத்து எழுந்தான்,

அவ் விலங்கை, துளங்கிச் சூழ்ந்த
வேலையில் புக்கு அழுந்தியது ஓர் மரக் கலம் போல்
சுரித்து உலைய விசயத் தோளான் 6.23.32

அனுமனது வேகத்தால் நிகழ்ந்தவை (8868-8869)

கிழிந்தன, மாமழைக் குலங்கள், கீண்டது, நீண்டு
அகல் வேலை; கிழக்கும் மேற்கும்;
பொழிந்தன, மீன்; தொடர்ந்து எழுந்த, பொருப்பு
இனமும், தருக் குலமும், பிறவும், பொங்கி;
அழிந்தன வானவர் மானம், ஆகாயத்
திசையினில் பேர் அசனி என்ன
விழுந்தன, நீர்க் கடல் அழுந்த; ஏறின மேல்,
கீறின போய்த் திசைகள் எல்லாம். 6.23.33

பாய்ந்தனன், அங்கு அப்பொழுதே; பருவரைகள்
எனைப் பலவும் வடபாகத்துச்
சாய்ந்தன' பேருடல் பிறந்த சண்டமாருதம்
வீசத் தாதை சால
ஓய்ந்தனன் 'என்று உரை செய்ய, விசும்பூடு
படர்கின்றான் உரு வேகத்தால்,
காய்ந்தன வேலைகள்; மேகம் கரிந்தன; வெந்து
எரிந்த பெருங்கானம் எல்லாம் 6.23.34

அனுமன் பேருருவத்தை நோக்கித் தேவர் புகழ்தல் (8870-8871)

கடன் முன்னே நிமிர்ந்து ஓட, கால் பின்னே தொடர்ந்து
ஓட, கடிதின் செல்வான்
உடல் முன்னே செல, உள்ளம் கடைக் குழையாய்ச் செல,
செல்வான் உருவை நோக்கி,

'அடல் முன்னே தொடங்கியநாள், ஆழ்கடல், சூழ்
இலங்கை எனும் அரக்கர் வாழும்
திடல் முந்நீர் இடைப்படுத்து மறித்திலன்
நம்துயர் என்றார் தேவரெல்லாம். 6.23.35

மேகத்தின் பதம் கடந்து, வெங்கதிரும்
தண்கதிரும் விரைவில் செல்லும்
மாகத்தின் நெறிக்கு அப்பால், வானமீன்
குலம் விளங்கும் வரம்பு நீங்கி,
போகத்தின் நெறி கடந்தார் புகலிடங்கள்
பிற்படப் போய், 'பூவின் வந்த
ஏகத்து அந்தணன் இருக்கை இனிச் சேய்த்து
அன்றாம் 'என்ன எழுந்து சென்றான். 6.23.36

விண்வழிச் செல்லும் அனுமனைக் கண்டு விண்ணவர் பலவாறு கூறுதல்

வான நாட்டு உறைகின்றார், 'வயக் கலுழன்
வல்விசையால், மாயன் வைகும்
தான நாட்டு எழுகின்றான் 'என்று உரைத்தார்
சிலர் சிலர்கள் 'விரிஞ்சன்தான் தன்
ஏனநாட்டு எழுகின்றான் 'என்று உரைத்தார்
சிலர் சிலர்கள் 'ஈசன் அல்லால்
போன நாட்டிடை போக வல்லரோ? இவன்
முக்கண் புனிதன் 'என்றார். 6.23.37

அனுமனைத் திருமாலாகவே எண்ணுதல்

'வேண்டு உருவம் கொண்டு எழுந்து, விளையாடுகின்றான்,
மெய் வேதம் நான்கும்
தீண்டு உருவன் அல்லாத திருமாலே இவன்'
என்றார், 'தெரிய நோக்கிக்

காண்டும்' என இமைப்பதன்முன் கண் புலமும் கடந்து
அகலும்; இன்னும் காண்மின்,
மீண்டு வரும் தரம் அல்லன், வீட்டு உலகம் புகும்'
என்றார், மேன்மேல் உள்ளார். 6.23.38

அனுமனுருவைப் பற்றிப் பலவாறு எண்ணுதல்

'உரு' என்றார் சிலர்சிலர்கள்; 'ஒளி' என்றார்.
சிலர்சிலர்கள் ஒளிரு மேனி
'அரு' என்றார்; சிலர்சிலர்கள் அண்டத்துக்கு
அப்புறம் நின்று உலகம் ஆக்கும்
'கரு' என்றார், சிலர்சிலர்கள்; 'மற்று' என்றார்,
சிலர்சிலர்கள்; கடலைத் தாவிச்
செரு வென்றான் நிலை ஒன்றும் தெரியகிலார் உலகு
அனைத்தும் தெரியும் செல்வர். 6.23.39

அனுமன் வேகத்தால் உண்டான ஒலி

வாச நாள் மலரோன்தன் உலக அளவும்
நிமிர்ந்தனன், மேல்வானம் ஆன
காசம் ஆயின எல்லாம் கரந்த தனது உரு
இடையே கனகத் தோள்கள்
வீச, வான் முகடு உரிஞ்ச, விசைத்து எழுவான்
உடல் பிறந்த முழக்கம் விம்ம
ஆசை காவலர் தலைகள் பொதிரெறிந்தார்
விதிர் எறிந்தது அண்ட கோளம். 6.23.40

அனுமன் பேருருவம் உலகளக்க எடுத்த பாதத்தை ஒத்துத் தோன்றல்

தொடுத்த நாள் மாலை வானோர் முனிவரே முதல தொல்லோர்,
அடுத்த நான் மறைகள் ஓதி வாழ்த்த, வாள் அவுணர் வேந்தன்

கொடுத்த நாள், அளந்து கொண்ட குறளனார் குறிய பாதம்
எடுத்த நாள் ஒத்தது அண்ணல் எழுந்த நாள், உலகுக்கு எல்லாம். 6.23.41

வானவர் முதலோர் சொரிந்த மலர் முதலியவற்றால் அனுமன் கற்பகத் தருப்போலத் தோன்றுதல்

தேவரும் முனிவர் தாமும், சித்தரும் தெரிவைமாரும்,
மூவுலகிடை ஏ௨ளாரும் உவகையால் தொடர்ந்து மொய்த்தார்
தூவின மலரும் சாந்தும் சுண்ணமும் மணியும் தொத்த,
பூவுடை அமரர் தெய்வத் தரு என, விசும்பில் போனான். 6.23.42

அனுமன் கயிலைகண்டு மகிழ்ந்து போதல்

இமய மால் வரையை உற்றான்; அங்கு உள இமைப்பு இலோரும்;
கமை உடை முனிவர், மற்றும் அறன்நெறி கலந்தோர்; எல்லாம்;
'அமைக, நின் கருமம். " என்று வாழ்த்தினர்; அதனுக்கு அப்பால்;
உமையொரு பாகன் வைகும் கயிலை கண்டு; உவகை உற்றான். 6.23.43

சிவன் அனுமனை உமைக்குக்காட்டிக் கூறுதல்

வடகுண திசையில் தோன்றும், மழுவலான் ஆண்டு வைகும்
தடவரை அதனை நோக்கி, தாமரை கைகள் கூப்பி,
படர்குவான் தன்னை, அண்ணல் பரமனும் விரும்பிப் பார்த்துத்
தடமுலை உமைக்குக் காட்டி வாயுவின் தநயன் என்றான். 6.23.44

உமையின் வினாவுக்குச் சிவன் விடை பகர்தல்

'என், இவன் எழுந்த தன்மை? ' என்று, உலகு ஈன்றாள் கேட்ப
'மன்னவன் இராமன் தூதன் மருந்தின்மேல் வந்தான்; வஞ்சர்
தன் நகர் இலங்கைத் தீமை தீர்வது திண்ணம்; சேர்ந்து,

நல் நுதல்! நாமும் வெம்போர் காணுதும், நாளை 'என்றான். 6.23.45

அனுமன் ஏமகூடத்தையும் நிடதத்தையும் முறையே அடைதல்

நாம யோசனைகள் கொண்டது ஆயிரம் நடுவு நீங்கி,
ஏம கூடத்தின் உம்பர் எய்தி நின்று, இறுதி இல்லாக்
காமமே நுகரும் செல்வக் கடவுளர் ஈட்டம் கண்டான்;
நேமியின் விசையின் செல்வான் நிடதத்தின் நெற்றி உற்றான். 6.23.46

அனுமன் மேருமலையை அடைதல்

எண்ணுக்கும், அளவு இலாத அறிவினோர் இருந்து நோக்கும்
கண்ணுக்கும், கருதும் தெய்வ மனத்திற்கும் கடியன் ஆனான்,
மண்ணுக்கும், திசைகள் வைத்த வரம்பிற்கும், மலரோன் வைகும்
விண்ணுக்கும், அளவை ஆய மேருவின் மீது சென்றான். 6.23.47

மேருமலையில் நாவல் மரத்தை அனுமன் பார்த்தல்

'யாவது நிலைமைத் தன்மை இன்னது, என்று 'இமையா நாட்டத்
தேவரும் தெரிகிலாத வடமலைக்கு உம்பர்ச் சென்றான்;
நாவலம் பெருந்தீவு என்னா நளிர்கடல் வளாக வைப்பில்
காவல் மூன்று உலகம் ஓதும் கடவுள் மா மரத்தைக் கண்டான். 6.23.48

மேருமலையின் நடுவில் உள்ள பிரமனைக் கண்டு வணங்குதல்

அன்ன மா மலையின் உம்பர், உலகு எலாம் அமைத்த அண்ணல்
தன்னகர் அதனை நோக்கி, அதன் நடு நாப்பண் நாமப்
பொன்மலர்ப் பீடம் தன்மேல் நான்முகன் பொலியத் தோன்றும்
தன்மையும் கண்டு கையால் வணங்கினான் தருமம் போல்வான். 6.23.49

அனுமன் வைகுண்டத்தில் நாரணனைக் கண்டுவணங்குதல்

தருவனம் ஒன்றில் வானோர் தலைத் தலை மயங்கித் தாழ,
பொரு அரு முனிவர் வேதம் புகழ்ந்து உரை ஓதை பொங்க,
மரு விரி துளப மோலி மாநிலக் கிழத்தியோடும்
திருவொடும் இருந்த, மூலத் தேவையும் வணக்கம் செய்தான 6.23.50

ஈசனைக் கண்டு வணங்குதல்

ஆயதன் வடகீழ் பாகத்து ஆயிரம் அருக்கர் ஆன்ற
காய்கதிர் பரப்பி, ஐந்து கதிர்முகக் கமலம் காட்டி
தூயபேர் உலகம் மூன்றும் தூவிய மலரின் சூழ்ந்த
சேயிழை பாகத்து, எண்தோள் ஒருவனை வணக்கம் செய்தான். 6.23.51

திசை காவலரில் இந்திரனைக் கண்டு வணங்குதல்

சந்திரன் அனைய கொற்றத் தனிக்குடை தலைமேல் ஓங்க,
சுந்தர மகளிர் அங்கைச் சாமரை தனெ்றல் தூவ,
அந்தர வான நாடர் அடிதொழ, முரசம் ஆர்ப்ப,
இந்திரன் இருந்த தன்மை கண்டு உவந்து, இறைஞ்சிப் போனான். 6.23.52

திசைக் காப்போரைக் காண்டல்

பூஅலர் மரத்தைப் போல அந்தரம் விரிந்து பொங்கும்
தேவர்தம் இருக்கையான மேருவின் சிகர வைப்பில்
மூவகை உலகம் சூழ்ந்த முரண் திசை முறையின் காக்கும்
காவலர் எண்மர் நின்ற தன்மையும் தெரியக் கண்டான். 6.23.53

சூரியனைக் கண்டு துன்புறுதல்

அத்தடங் கிரியை நீங்கி, அத்தலை அடைந்த அண்ணல்,

உத்தர குருவை உற்றான்; ஒளியவன் கதிர்கள் ஊன்றி,
செற்றிய இருள் இன்று ஆக்கி விளங்கிய செயலை நோக்கி
வித்தகன், 'விடிந்தது 'என்னா, 'முடிந்தது என் வேகம் 'என்றான். 6.23.54

'ஆதியான் உணரா முன்னம் அருமருந்து உதவி, அல்லின்
பாதியால், அனைய துன்பம் அகற்றுவான் பாவித்தேற்குச்
சோதியான் உதயம் செய்தான்; உற்றதோ துணிதல் ஆற்றேன்;
ஏது யான் செய்வது? என்னா, இடர் உற்றான், இணை இலாதான். 6.23.55

கால் திசை சுருங்கச் செல்லும் கடுமையான் கதிரின் செல்வன்
மேல்திசை எழுவான் அல்லன்; விடிந்ததும் அன்று; மேரு
மாற்றினன் வடபால் தோன்றும் என்பது மறைகள் வல்லோர்
சாற்றினர் என்னத் துன்பம் தணிந்தனன் தவத்தின் மிக்கான். 6.23.56

உத்தரகுரு நாட்டைக் காணுதல் (8892-8893)

இருவரே தோன்றி என்றும் ஈறு இலா ஆயுள் எய்தி,
ஒருவரோடு ஒருவர், உள்ளம் உயிரொடும் ஒன்றே ஆகி,
பொரு அரும் இன்பம் துய்த்து, புண்ணியம் புரிந்தோர் வைகும்
திரு உறை கமலம் அன்ன நாட்டையும் தெரியக் கண்டான். 6.23.57

வன்னி நாட்டிய பொன் மௌலி வானவன், மலரின் மேலான்
கன்னி நாள் திருவைச் சேரும் கண்ணனும், ஆளுங் காணி
சென்னி நாள் தெரியல் வீரன் தியாகமா விநோதன் தெய்வப்
பொன்னி நாட்டு உவமை வைப்பைப் புலன்கொள நோக்கிப் போனான். 6.23.58

அனுமன் நீலமலையைக் காணுதல்

விரியவன் மேரு என்னும் வெற்பினின் மீது செல்லும்
பெரியவன்; அயனார் செல்வம் பெற்றவன்; பிறப்பும் பேர்ந்தான்;

அரியவன், உலகம் எல்லாம் அளந்த நாள் வளர்ந்து தோன்றும்
கரியவன் என்ன நின்ற நீல மால் வரையைக் கண்டான். 6.23.59

மருத்துமலையைக் காணுதல்

அல் குன்ற அலங்கு சோதி அம்மலை அகலப் போனான்,
பொன்குன்றம் அனைய தோளான் நோக்கினான்; புலவன் சொன்ன
நல்குன்றம் அதனைக் கண்டான், உணர்ந்தனன் 'நாகம் உற்ற
எல் குன்ற எறியும் தெய்வ மருந்து அடையாளம் 'என்ன. 6.23.60

மருந்து காக்கும் தெய்வங்கள் கேட்டவற்றை மாருதி விளக்குதல் (8896-8897)

பாய்ந்தனன்; பாய்தலோடும், அம்மலை பாதலத்துச்
சாய்ந்தது; காக்கும் தெய்வம் சலித்தன; கடுத்து வந்து
காய்ந்தனை; நீதான் யாவன்? கருத்து என்கொல்? கழறுக என்ன
ஆய்ந்தவன்; உற்ற தன்மை அவற்றினுக்கு அறியச் சொன்னான். 6.23.61

மருந்தினை மீட்டுங் கொணர்க எனச் சொல்லித் தெய்வங்கள் மறைதல்

கேட்டு அவை, 'ஐய! வேண்டிற்று இயற்றி, பின் கெடாமல் எம்பால்
காட்டு' என உரைத்து, வாழ்த்திக் கரந்தன, கமலக் கண்ணன்
வாள் தலை நேமி தோன்றி, மறைந்தது; மண்ணில் நின்றும்
தோட்டனன், அனுமன் மற்று அக் குன்றினை, வயிரத் தோளால். 6.23.62

மருத்துமலையைக் கையால் அசைத்தல்

'இங்கு நின்று இன்னன மருந்து என்று எண்ணினால்
சிங்குமால் காலம்’என்று உணரும் சிந்தையான்
அங்கு அதை வேரொடும் அங்கை தாக்கினான்
பொங்கிய விசும்பிடைக் கடிது போகுவான். 6.23.63

மாருதி மருத்துமலையை ஒரு கையில் ஏந்திச் செல்லுதல் (8899-8900)

ஆயிரம் யோசனை அகன்று மீது உயர்ந்து
ஆயிரம் யோசனை சூழ்ந்தது அம்மலை
'ஏ'எனும் மாத்திரத்து ஒரு கை ஏந்தினான்
தாயினன் உலகு எலாம் தவழ்ந்த சீர்த்தியான். 6.23.64

அத்தலை அன்னவன் அனையன் ஆம்துணை
இத்தலை இருவரும் விரைவின் எய்தினார்
கைத்தலத்தால் அடி வருடும் காலையில்
உத்தமற்கு உற்றதை உணர்த்து வாம் அரோ. 6.23.65

இராமன் கண் மலர்தல்

விண்டன மடந்தையர் மனத்தை வேரொடும்
கண்டன களவு அறும் கருணைத்து ஆம் எனக்
கொண்டன கொடுப்பன வரங்கள் கோள் இலா
புண்டரீகம் துணை நயனம் பூத்தன. 6.23.66

இராமன் சாம்பனையும் வீடணனையும் காணுதல்

நோக்கினன் கரடிகட்கு அரசும் நோன்புகழ்
ஆக்கிய நிருதனும் அழுத கண்ணினர்
தூக்கிய தலையினர் தொழுத கையினர்
ஏக்கமுற்று அருகு இருந்து இரங்குவார்களை; 6.23.67

இராமன் அவ் விருவரையும் உசாவுதல் (8903-8905)

'ஏவிய காரியம் இயற்றி எய்தினை
நோவிலை; வீடணா! என்று நோக்கிப் பின்
சாவு அரும் பெரும்புகழ்ச் சாம்பன்தன்னை நீ

ஆவி வந்தனை கொல்? 'என்று அருளினான் அரோ. 6.23.68

'ஐயன்மீர்; நமக்கு உற்ற அழிவு இது ஆதலின்
செய்வகை பிறிது இலை; உயிரின் தீர்ந்தவர்
உய்கிலர்; இனிச் செயற்கு உரியது உண்டு எனின்
பொய்யிலீர்! புகலுதிர் புலமை உள்ளத்தீர்! 6.23.69

சீதை என்று ஒருத்தியால் உள்ளம் தேம்பிய
பேதையேன் சிறுமையால் உற்ற பெற்றியை
யாது என உணர்த்துகேன்! உலகம் ஓதிடும்
காதை வன் பழியொடும் திருத்திக் காட்டினேன். 6.23.70

இராமன் பெண்சொல் கேட்ட தன்பேதைமை நினைந்து வருந்துதல்

"மாயை இம்மான் " என எம்பி வாய்மையால்
தூயன உறுதிகள் சொன்ன சொல் கொளேன்
போயினென் பெண் உரை மறாது; போகலால்
ஆனது இப்பழியுடை மரணம் அன்பினீர்! 6.23.71

இராவணனைக் கண்டு அமர்புரிந்தும் கொல்லாதுவிட்டதை நினைந்து வருந்தியது

'கண்டனென் இராவணன் தன்னைக் கண்களால்;
மண்டு அமர் புரிந்தனென் வலியின்; ஆருயிர்
கொண்டிலென் உறவு எலாம் கொடுத்து மாள நான்
பண்டுடைத் தீவினை பயந்த பண்பினால். 6.23.72

இலக்குவனைப் பிரமாத்திரம் தொடுக்கலாகாதன்றது நினைந்திரங்கியது

"தேவர்தம் படைக்கலம் தொடுத்து தீயவன்
சாவது காண்டும் " என்று இளவல் சாற்றவும்
ஆவதை இசைந்திலன் அழிவது என்வயின்

மேவுதல் உறுவது ஓர் விதியின் வெம்மையால். 6.23.73

இராமன் இலக்குவனுடன் நில்லாது போயதற்கு வருந்துதல்

"நின்றிலென் உடன் எறிபடைக்கு நீதியால்
ஒன்றிய பூசனை இயற்ற உன்னினேன்;
பொன்றினர் நமரெலாம்; இளவல் போயினான்;
வென்றிலன் அரக்கனை விதியின் மேன்மையால். 6.23.74

இராமன் இறத்தலே நலமென எண்ணுதல்

ஈண்டு இருந்து இவை இவை இயம்பும் ஏழைமை
வேண்டுவது அன்று; இனி அமரின் வீடிய
ஆண்தகை அன்பரை அமரர் நாட்டிடைக்
காண்டலே நலம்; பிற கண்டது இல்லையால். 6.23.75

எம்பியை இழந்தபின் ஏதும் வேண்டேன் எனல் (8911-8915)

'எம்பியைத் துணைவரை இழந்த நான் இனி
வெம்புபோர் அரக்கரை முருக்கி வேர் அறுத்து
அம்பினால் இராவணன் ஆவி பாழ்படுத்து
உம்பருக்கு உதவி மேல் உறுவது என் அரோ? 6.23.76

'இளையவன் இறந்தபின் எவரும் என் எனக்கு?
அளவு அறு சீர்த்தி என்? அறமென்? ஆண்மை என்?
கிளை உறு சுற்றமென்? அரசு என்? கேண்மை என்?
விளைவுதான் என்? மறை விதி என்? மெய்ம்மை என்? 6.23.77

'இரக்கமும் பாழ்பட எம்பி ஈறு கண்டு
அரக்கரை வென்று நின்று ஆண்மை ஆள்வனேல்

மரக் கண் வன்கள்வனே! வஞ்சர் என்னில் ஆர்?
கரக்குமது அல்லது ஓர் கடன் உண்டாகுமோ? 6.23.78

"தாதையை இழந்தபின் சடாயு வீய்ந்தபின்
காதலின் துணைவரும் முடிய காத்து உழல்
கோது அறு தம்பியும் விளிய கோள் இலன்
சீதையை உவந்துளன் " என்பர் சீரியோர். 6.23.79

வென்றனென் அரக்கரை வேரும் வீய்ந்து அறக்
கொன்றனென் அயோத்தியைக் குறுகினேன் குணத்து
இன்துணைத் தம்பியை இன்றி யான் உளேன்
நன்று அரசு ஆளுமா சால நன்று அரோ. 6.23.80

இராமன் இறப்பேன் எனக் கூறச் சாம்பன் கூறுவது உளதனெல்

படியின்மேல் காதலின் யாதும் பார்க்கலன்
'முடிகுவென் உடன்'என முடியக் கூறலும்
அடி இணை வணங்கிய சாம்பன் 'ஆழியாய்!
நொடிகுவது உளது'என நுவல்வதாயினான். 6.23.81

சாம்பவன் சொன்னது (8917-8926)

'உன்னை நீ உணர்கிலை; அடியனேன் உனை
முன்னமே அறிகுவேன்; மொழிதல் தீது அது;
என்னெனில் இமையவர் எண்ணுக்கு ஈனமாம்;
பின்னரே தெரிகுதி; தெரிவு இல் பெற்றியோய் 6.23.82

'அம் புயத்து அயன் படை ஆதல் தேறினேன்
உம்பியை உலப்பு அரும் வலத்தை ஒத்தது
வெம்பு போர்க் களத்திடை விழுத்த வென்றியால்;
எம் பெருந் தலைவ! ஈது எண்ணம் உண்மையால். 6.23.83

'அன்னவன் படைக்கலம் அமரர் தானவர்
தன்னையும் விடின் உயிர் குடிக்கும்; தற்பர!
உன்னை ஒன்று இழைக்கிலது ஒழிந்து நீங்கியது;
இன்னமும் அளவை ஒன்று எண்ண வேண்டுமோ? 6.23.84

'பெருந்திறல் அனுமன் ஈண்டு உணர்வு பெற்றுளான்
அருந்துயர் முடுக்குறும் அளவு இல் ஆற்றலான்
"மருந்து இறைப் பொழுதினில் கொணர்குவாய்! " என
பொருந்தினன் வடதிசைக் கடிது போயினான். 6.23.85

'பனிவரை கடந்தனன் பருப்பதங்களின்
தனி அரசு அதன்புறம் தவிர்ந்து சார்ந்துளான்
இனி ஒரு கணத்தின் வந்து எய்தும்; ஈண்டுறும்
துனிவரு துன்பம் நீ துடைத்தி தொல்லையோய்! 6.23.86

'யான் அலால் எந்தையாய் உலகை ஈன்றுளான்
தான் அலால் சிவன் அலால் நேமி தாங்கிய
கோன் அலால் எனைவரும் உணரும் கோள் இலர்
வேனலான் மேனியாய்! மருந்தை மெய்யுற. 6.23.87

'ஆர்கலி கடைந்த நாள் அமிழ்தின் வந்தன;
கார்நிறத்து அண்ணல்தன் நேமி காப்பன;
மேருவின் உத்தர குருவின் மேல் உள;
யாரும் உற்று உணர்கிலா அரணம் எய்தின. 6.23.88

தோன்றிய நாள்முதல் யாரும் தொட்டில;
ஆன்ற பேர் அண்ணலே! அவற்றின் ஆற்றல் கேள்
மூன்று என ஒன்றிய உலகம் முன்னை நாள்
ஈன்றவன் இறப்பினும் ஆவி ஈயுமால். 6.23.89

'சல்லியம் அகற்றுவது ஒன்று; சந்துகள்
புல்லுறப் பொருத்துவது ஒன்று; போயின
நல்லுயிர் நல்குவது ஒன்று; நல் நிறம்
தொல்லையது ஆக்குவது ஒன்று; தொல்லையோய்! 6.23.90

'வருவது திண்ணம்; நீ வருந்தல்; மாருதி
தருநெறி தருமமே காட்ட தாழ்க்கிலன்;
அருமையது அன்று 'எனா அடி வணங்கினான்;
இருமையும் துடைப்பவன் ஏம்பல் எய்தினான். 6.23.91

இராமன் சாம்பனதுரையை ஏற்கின்றபோது வடதிசையில் ஒலியெழுதல்

"பொன்மலை மீதுபோய் போக பூமியின்
நல் மருந்து உதவும் " என்று உரைத்த நல்லுரைக்கு
அன்வயம் இல்லை என்று அயிர்க்கின்றேன் அலேன்
என்னலும் வடதிசை எழுந்தது ஓங்கு ஒலி. 6.23.92

வடதிசையில் சண்ட மாருதம் தோன்றுதல்

கடல் கிளர்ந்து எழுந்து மேல்படர கார்வரை
இடை இடை பறிந்து விண் ஏற இற்று இடை
தடை இலது உடற்றுறு சண்ட மாருதம்
வடதிசை தோன்றிய மறுக்கம் உற்றதால். 6.23.93

விண்மீன் முதலியன நிலைகுலைதல்

மீன்குலம் குலைந்து உக வெயிலின் மண்டிலம்
தான்குலைந்து உயர்மதி தழுவ தன் உழை
மான்குலம் வெருக் கொள மயங்கி மண்டி வான்
தேன்குலம் கலங்கிய நறவின் சென்றவால். 6.23.94

அனுமன் ஆர்த்தல்

வேர்த் துணர் தூரொடு விசும்பை மீச் செலப்
போர்த்தன மலையொடு மரனும் முன்புபோல்
தூர்த்தன வேலையை; காலின் தோன்றலும்
ஆர்த்தனன் அனையவர் அரந்தை ஆற்றுவான். 6.23.95

அனுமன் ஆர்ப்பொலியின் சிறப்பு

மழைகளும் கடல்களும் மற்றும் முற்றும் மண்
உழையவும் விசும்பவும் ஒலித்தற்கு ஒத்துள
குழீஇயின குமுறின கொள்கை கொண்டதால்
உழுவையின் சினத்தவன் ஆர்த்த ஓசையே. 6.23.96

அனுமன் கருடனை ஒத்துத் தோன்றுதல்

எறிதிரைப் பெருங்கடல் கடைய ஏற்ற நாள்
'செறிசுடர் மந்தரம் தருதி சென்று’என
'வெறிது கொல் 'எனக்கொடு விசும்பின் மீச்செலும்
உறுவலிக் கலுழனே ஒத்துத் தோன்றினான். 6.23.97

அனுமன் வாயுவைப் போலுதல்

பூதரத்து அரவொடு மலைந்து போன நாள்
ஓதிய வென்றியன் உடற்றும் ஊற்றத்தான்
ஏதம் இல் இலங்கை அம் கிரிகொடு எய்திய
தாதையும் ஒத்தனன் உவமை தனக்கு இலான். 6.23.98

அனுமன் தரையில் அடிவைத்தல்

'தோன்றினன் 'என்னும் அச்சொல்லின் முன்னம் வந்து

ஊன்றினன் நிலத்து அடி; கடவுள் ஒங்கல்தான்
வான்தனி நின்றது வஞ்சர் ஊர் வர
ஏன்றிலது ஆதலின்; அனுமன் எய்தினான். 6.23.99

மருத்துமலையின் காற்றுப்பட்டவுடன் எல்லோரும் உயிர்ப்பெற்றெழுதல் (8935-8936)

காற்று வந்து அசைதலும் கடவுள் நாட்டவர்
போற்றிட விருந்து உவந்து இருந்த புண்ணியர்
ஏற்றமும் பெருவலி அழகொடு எய்தினார்
கூற்றினை வென்று தம் உருவம் கூடினார். 6.23.100

அரக்கர்தம் யாக்கைகள் அழிவு இல் ஆழியில்
கரக்கல் உற்று ஒழிந்தன ஒழிய கண்டன
மரக் குலம் முதலவும் உய்ந்து வாழ்ந்தன;
குரக்கு இனம் உய்ந்தது கூறல் வேண்டுமோ? 6.23.101

இலக்குவன் உணர்வு பெறுதல்

கழன்ற நெடுங்கணை கரந்த புண்; கடுத்து
அழன்றன குளிர்ந்தன அங்கம்; செங்கண்கள்
சுழன்றன; உலகு எலாம் தொழுதது ஓங்கலை;
குழன்ற பூங் குஞ்சியான் உணர்வும் கூடினான். 6.23.102

மற்றவர்களும் உயிர்பெற்றெழுதல்

யாவரும் எழுந்தனர் ஆர்த்த ஏழ்கடல்
தாவரும் பேரொலி செவியில் சார்தலும்
தேவர்தம் வாழ்த்தொலி கேட்ட செங்கணான்
யோகம் நீங்கினன் என இளவல் ஓங்கினான். 6.23.103

இராமன் இலக்குவனைத் தழுவித் துயர்தீர்தல்

ஓங்கிய தம்பியை; உயிர் வந்து உள்ளுற
வீங்கிய தோள்களால் தழுவி வெந்துயர்
நீங்கினன் இராமனும்; உலகில் நின்றில
தீங்கு உள; தேவரும் மறுக்கம் தீர்ந்தனர். 6.23.104

மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் (8940-8941)

அரம்பையர் ஆடினர்; அமிழ்த ஏழ் இசை
நரம்பு இயல் கின்னரம் முதல நன்மையே
நிரம்பின; உலகு எலாம் உவகை நெய் விழா
பரம்பின! முனிவரும் வேதம் பாடினார். 6.23.105

வேதம் நின்று ஆர்த்தன; வேத வேதியர்
போதம் நின்று ஆர்த்தன; புகழும் ஆர்த்தன;
ஓதம் நின்று ஆர்த்தன; ஓத வேலையின்
சீதம் நின்று ஆர்த்தன; தேவர் சிந்தனை. 6.23.106

பிரமாத்திரம் இராமனை வணங்கிச் செல்லுதல்

உந்தின பின் கொலை ஒழிவு இல் உண்மையும்
தந்தனை நீ; அது நினக்குச் சான்று எனா
சுந்தர வில்லியைத் தொழுது சூழவந்து
அந்தணன் படையும் நின்று அகன்று போயதால். 6.23.107

மருந்து கொணர்ந்துதவிய மாருதியைத் தழுவுதல்

ஆய காலையின் அமரர் ஆர்த்து எழ
தாயின் அன்பனைத் தழுவினான் தனி
நாயகன் பெருந்துயரம் நாம் அற
தூய காதல்நீர் துளும்பு கண்ணினான். 6.23.108

தன்னைத் தழுவிய இராமனை அனுமன் தொழுதல்

எழுது குங்குமத் திருவின் ஏந்து கோடு
உழுத மார்பினான் உருகி உள்ளூறத்
தழுவி நிற்றலும் தாழ்ந்து தாளுறத்
தொழுத மாருதிக்கு இனைய சொல்லினான். 6.23.109

இராமன் அனுமனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்துதல் (8945-8948)

முன்னின் தோன்றினோர் முறையின் நீங்கலாது
என்னின் தோன்றிய துயரின் ஈறு சேர்
மன்னின் தோன்றினோம் முன்னம்; மாண்டுளோம்
நின்னின் தோன்றினோம் நெறியின் தோன்றினாய். 6.23.110

'அழியுங்கால் தரும் உதவி ஐயனே!
மொழியுங்கால் தரும் உயிரின் முற்றுமோ?
பழியும் காத்து அரும் பகையும் காத்து எமை
வழியும் காத்து நன் மறையும் காத்தனை. 6.23.111

'தாழ்வும் இங்கு இறைப் பொழுது தாழ்ந்ததேல்
வாழி எம்பிமேல் அன்பு மாட்ட வான்
ஏழும் வீயும்; என் பகர்வது? எல்லை நாள்
ஊழி காண நீ உதவினாய் அரோ! 6.23.112

'இன்று வீகிலாது எவரும் எம்மொடு
நின்று வாழுமா நெடிது நல்கினாய்;
ஒன்றும் இன்னல் நோய் உறுகிலாது நீ
என்றும் வாழ்தியால் இனிது என் ஏவலால்! 6.23.113

மற்றையோரும் அனுமனை வாழ்த்துதல்

மற்றையோர்களும் அனுமன் வண்மையால்
பெற்ற ஆயுளார் பிறந்த காதலார்
சுற்றும் மேவினார்; தொழுது வாழ்த்தினார்;
உற்றவாறு எலாம் உணரக் கூறினான். 6.23.114

மருத்துமலையை உரிய இடத்தில் கொண்டுபோய் வைக்குமாறு சாம்பன் கூறுதல் (8950-8951)

உய்த்த மா மருந்து உதவ ஒன்னலார்
பொய்த்த சிந்தையார் இறுதல் பொய்க்குமால்
மொய்த்த குன்றை அம் மூல ஊழிவாய்
வைத்து மீடியால் வரம்பு இல் ஆற்றலாய். 6.23.115

என்று சாம்பவன் இயம்ப ஈது அரோ
நன்று சால! என்று உவந்து ஒர்நாழிகை
சென்று மீள்வென் என்று எழுந்து தெய்வமாக்
குன்று தாங்கி அக் குரிசில் போயினான். 6.23.116

6.24 களியாட்டுப் படலம் (8952 - 8972)

அயன் கணையால் பகையழிந்ததாகக் கருதி இராவணன் களியாட்டம் காணுதல்

இன்னது இத் தலையது ஆக, இராவணன் எழுந்து பொங்கி,
தன்னையுங் கடந்து நீண்ட உவகையன், சமைந்த கீதம்
கின்னரர் முதலோர் பாட, முகத்திடைக் கிடந்த கெண்டைக்
கன்னி நன் மயில் அன்னாரை நெடுங்களி ஆட்டம் கண்டான். 6.24.1

அரம்பையர் முதலியோர் வருதல்

அரம்பையர், விஞ்சை மாதர், அரக்கியர், அவுணர் மாதர்

குரும்பை அம் கொங்கை நாகர் கோதையர், இயக்கர் கோது இல்
கரும்பினும் இனிய சொல்லார், சித்தர்தம் கன்னிமார்கள்,
வரம்பு அறு சும்மையோர்கள், மயில் குலம் மருள வந்தார். 6.24.2

மேனகை முதலியோர் வருதல் (8954-8955)

மேனகை, விசய வாள் கண் திலோத்தமை, அரம்பை, மெல் என்
தேன்நகு மழலை இன்சொல் உருப்பசி, முதலாம் தெய்வ
வானக மகளிர் வந்தார் சில்லரிச் சதங்கை பம்ப,
ஆனகம், முரசம், சங்கம், முருடொடும் இரட்ட, ஆடி. 6.24.3

தோடு உண்ட சுருளும், தூங்கும், குழைகளும், சுருளில் தோன்றும்
ஏடு உண்ட பசும்பொன் பூவும், திலகமும், இலவச் செவ்வாய்
மூடுண்ட முறுவல் முத்தும், முள்ளுண்ட முளரிச் செங்கண்,
காடு உண்டு புகுந்தது என்னக் கலந்தது கறை வெண் திங்கள் 6.24.4

பெண்டிரின் ஒளியால் இருள் நிலைகெடல்

முளைக் கொழுங் கதிரின் கற்றை முறுவல் வெண்நிலவும், மூரி
ஒளிப்பிழம்பு ஒழுகும் பூணின் உமிழ் இள வெயிலும், ஒண் பொன்
விளக்கையும் விளக்கும் மேனி மிளிர்கதிர்ப் பரப்பும், வீச,
வளைத்த பேர் இருளும் கண்டோர் அறிவு என, மருளும் மாதோ. 6.24.5

கள்ளின் வேகம் பரவுதல்

நல்பெருங் கல்விச் செல்வம் நவை அறு நெறியை நண்ணி
முன் பயன் உணர்ந்த தூயோர் மொழியொடும் பழகி, முற்றி,
பின் பயன் உணர்தல் தேற்றாப் பேதைபால், வஞ்சன் செய்த
கற்பனை என்ன ஓடிக் கலந்தது, கள்ளின் வேகம். 6.24.6

கள்ளுண்டோர் நிலை

பலபட முறுவல் வந்து பரந்தன; பனித்த, மெய் வேர்;
இலவு இதழ் துடித்து; முல்லை எயிறு வெண் நிலவை ஈன்ற;
கொலைபயில் நயன வேலின் கொழுங்கடை சிவந்த; கொற்றச்
சிலைநிகர் புருவம் நெற்றிக் குனித்தன; விளர்த்த செய்வாய். 6.24.7

மகளிர்தம் மயக்கம் (8959-8962)

கூந்தல் அம்பாரக் கற்றைக் கொந்தளக் கோலக் கொண்டல்
ஏந்து அகல் அல்குல் தேரை இகந்துபோய் இறங்க, யாணர்ப்
பூந்துகிலோடும் பூசல் மேகலை, சிலம்பு பூண்ட
மாந் தளிர் எய்த, நொய்தின் மயங்கினர் மழலைச் சொல்லார் 6.24.8

கோத்த மேகலையினோடும் துகில்மணிக் குறங்கைக் கூட
காத்தன, கூந்தற் கற்றை, அற்றம்; அத் தன்மை கண்டு
வேத்தவை, 'கீழுோளார்கள் கீழ்மையே விளைத்தார்; மேலோர்
சீர்த்தவர் செய்யத் தக்க கருமமே செய்தார் 'என்ன. 6.24.9

பாணியின் தள்ளி; கால மாத்திரைப் படாது பட்ட
நாணியின் முறையிற் கூடாது, ஒருவழி நடையின் செல்லும்
ஆணியின் அழிந்த பாடல் நவின்றனர் அநங்க வேள்தன்
தூணியின் அடைத்த அம்பின் கொடுந்தொழில் துறந்த கண்ணார். 6.24.10

வங்கியம் வகுத்த கானம் வயங்கிய மழலை வாயர்
சங்கை இல் பெரும்பண் உற்ற திறம் துறை திறம்பத் தள்ளி,
சிங்கல் இல் அமிழ்தினோடும் புளி அளாம் தேறல் என்ன,
வெங் குரல் எடுத்த பாடல் விளித்தனர், மயக்கம் வீங்க. 6.24.11

நாடக மகளிரின் மயக்கம் (8963-8968)

ஏனைய பிறவும் கண்டார்க்கு இந்திர சாலம் என்ன,
தான் அவை உருவில் தோன்றும் பாவனைத் தகைமை சான்ற
மான் அமர் நோக்கின் நல்லார், மைந்தரைக் காட்டி, வாயால்
ஆனையை விளம்பி தேரை அபிநயத்து இயற்றி உற்றார். 6.24.12

அழுகுவர்; நகுவர்; பாடி ஆடுவர்; அயல் நின்றாரைத்
தொழுகுவர்; துயில்வர்; துள்ளித் தூங்குவர்; துவர்வாய் இன் தேன்
ஒழுகுவர்; ஒல்கி, ஒல்கி, ஒருவர்மேல் ஒருவர் புக்கு,
முழுகுவர், குருதி வாட்கண் முகிழ்த்து, இடை, மூரிபோவர். 6.24.13

உயிர்ப் புறத்து உற்ற தன்மை உணர்த்தினார் 'உள்ளத்து உள்ளது
அயிர்ப்பு இலது அறிதிர், என்றே, அது களி ஆட்டம் ஆக,
செயிர்ப்பு அறு சிந்தைத் தெய்வத் திருமறை முனிவர்க் கேயும்
மயிர்ப்புறம் தோறும் வந்து பொடித்தது காமம் வாரி. 6.24.14

மாப் பிறழ் நோக்கினார்தம் மணிநெடுங் குவளை வாட்கண்
சேப்புற, அரத்தச் செவ் வாய்ச் செங் குழை வெண்மை சேர,
காப்புறு படைக்கைக் கள்ள நிருதர்க்கு ஓர் இறுதி காட்டி,
பூப்பிறழ்ந்து உருவம் வேறாய்ப் பொலிந்தது ஓர்தன்மை போன்ற. 6.24.15

கயல், வரு காலன் கைவேல், காமவேள் கணை, என்றாலும்,
இயல்வரு கிற்கிலாத நெடுங்கணார், இணைமென் கொங்கைத்
துயல்வரு கனக நாணும், காஞ்சியும், துகிலும், வாங்கி,
புயல்வரு கூந்தல் பாரக் கற்றையின் புனையலுற்றார். 6.24.16

முத்து அன்மை மொழியல் ஆகா முகிழ் இளம் முறுவல் நல்லார்,
இத்தன்மை எய்த நோக்கி, அரசு வீற்றிருந்த எல்லை,
அத்தன்மெய் அரியின் சேனை ஆர்கலி ஆர்த்த ஒதை

மத்தன்மெய் மயங்க வந்து செவிதொறும் மடுத்தது அன்றே 6.24.17

வானர சேனையின் ஆரவாரத்தினால் களியாட்டம் மங்குதல்

ஆடலும், களியின் வந்த அமலையும், அமுதின் ஆன்ற
பாடலும், முழவின் தெய்வப் பாணியும், பவள வாயார்
ஊடலும், கடைக்கண் நோக்கும், மழலை வெவ் உரையும், எல்லாம்
வாடல் மென்மலரே ஒத்த ஆர்ப்பு ஒலி வருதலோடும். 6.24.18

இராம இலக்குவரின் வில்நாணொலி

தறிபொரு களிநல் யானை சேவகம் தள்ளி ஏங்க,
துறுசுவல் புரவி தூங்கித் துணுக்குற, அரக்கர் உட்க,
செறிகழல் இருவர் தெய்வச் சிலை ஒலி பிறந்தது அன்றே
எறிகல் கடைந்த மேல்நாள், எழுந்தபேர் ஓசை என்ன. 6.24.19

இராவணன் முகம் மழுங்கல்

முத்துவாள் நகையின் மூரல் முகத்தியர் முழுக்கண் வேலால்
குத்துவார் கூட்டம் எல்லாம் வானரக் குழுவின் தோன்ற,
மத்துவாழ் கடலின் உள்ளம் மறுகுற, வதனம் என்னும்
பத்துவாள் மதிக்கும் அந்நாள் பகல் ஒத்தது இரவு பண்பால். 6.24.20

ஒற்றர்களால் நிகழ்ந்ததறிந்த இராவணன் ஆலோசனை மண்டபம் அடைதல்

ஈது இடை ஆக வந்தார், அலங்கல் மீது ஏறினார்போய்
ஊதினார், வேய்கள், வண்டின் உருவினார், உற்ற எல்லாம்,
'தீது இலர், பகைஞர் 'என்ன, திக்கென்ற மனத்தன், தெய்வப்
போது உரு பந்தர் நின்று, மந்திரத் திருக்கை புக்கான். 6.24.21

6.25 மாயா சீதைப் படலம் (8973 - 9069)

இந்திரசித்து முதலியோர்க்கு இராவணன் நேர்ந்துள்ள நிலைமையைச் சொல்லுதல்

மைந்தனும் மற்றுேளாரும் மகோதரன் முதலோர் ஆய
தந்தித் தலைமையோரும், முதியரும், தழுவத் தக்க
மந்திரர் எவரும், வந்து, மருங்கு உறப் படர்ந்தார்; பட்ட
அந்தரம் முழுதும் தானே அனையவர்க்கு அறியச் சொன்னான். 6.25.1

மாலியின் அறிவுரை (8974-8980)

நம்கிளை உலந்தது எல்லாம் உய்ந்திட நணுகும் அன்றே,
வெங்கொடுந் தீமை தன்னால் வேலையில் இட்டிலேமேல்?
இங்குள எல்லாம் மாள்தற்கு இனிவரும் இடையூறு இல்லை;
பங்கயத்து அண்ணல் மீளாப் படை பழுதுற்ற பண்பால் 6.25.2

இலங்கையின் நின்று, மேரு பின் பட, இமைப்பில் பாய்ந்து,
வலம்கிளர் மருந்து, நின்ற மலையொடும் கொணர வல்லான்
அலங்கலம் தடந்தோள் அண்ணல் அனுமனே ஆதல் வேண்டும்
கலங்கல் இல் உலகுக்கு எல்லாம் காரணம் கண்ட ஆற்றால். 6.25.3

'நீரினைக் கடக்க வாங்கி, இலங்கையாய் நின்ற குன்றைப்
பாரினில் கிழிய வீசின், ஆருளர், பிழைக்கற் பாலார்?
போரினிப் பொருவது எங்கே? போயின அனுமன் பொன் மா
மேருவைக் கொணர்ந்து, இவ் ஊர் மேல் இடுமெனின், விலக்கல் ஆமோ? 6.25.4

முறைகெட வேண்டின் முன்பு நினைந்ததே முடிப்பன், முன்பின்
குறை இலை குணங்கட்கு; என்னோ கோது இலா வேதம் கூறும்

இறைவர்கள் மூவர் என்பது? எண் இலார் எண்ணமே தான்;
அறைகழல் அனுமனோடும் நால்வரே முதல்வர் அம்மா. 6.25.5

'இறந்தனர் இறந்து தீர; இனி ஒரு பிறவி வந்து
பிறந்தனம் ஆகி உள்ளேம்; உய்ந்தனம்; பிழைக்கும் பெற்றி
மறந்தனம்; எனினும், இன்னம் சனகியை மரபின் ஈந்து, அவ்
அறம்தரு சிந்தையோரை அடைக்கலம் புகுதும் ஐய 6.25.6

'மறிகடல் குடித்து, வானை மண்ணொடும் பறிக்க வல்ல
எறிபடை அரக்கர் எல்லாம் இறந்தனர்; இலங்கை ஊரும்,
சிறுவனும் நீயும் அல்லால் ஆருளர் ஒருவர்? தீர்ந்தார்;
வெறிது நம் வீரம் என்றான், மாலி, மேல் விளைவது ஓர்வான். 6.25.7

'வாலியை வாளி ஒன்றால் வானிடை வைத்து வாரி
வேலையை வென்று, கும்ப கருணனை வீட்டினானை,
ஆலியின் மொக்குள் அன்ன அரக்கரோ, அமரின் வெல்வார்?
சூலியைப் பொருப் பினோடும் தூக்கிய விசயத் தோளாய்! 6.25.8

மாலியவான் சொல்லியது கேட்டு இராவணன் சினத்தல்

என்று மாலியவான் கூற; பிறை எயிற்று எழிலி நாப்பண்
மின்தெரிந் தன்ன நக்கு, வெருவர உரப்பி, பேழ்வாய்
ஒன்றின் ஒன்று அசனி என்ன உருத்து, நீ, உரைத்த மாற்றம்
நன்று, நன்று! 'என்று சீறி, உரைத்தனன், நலத்தை ஓரான். 6.25.9

இராவணனது வீரமொழி

கட்டுரை அதனைக் கேளா, கண் எரி கதுவ நோக்கி,
பட்டனர் அரக்கர் என்னில், படைக்கலம் படைத்த எல்லாம்

கெட்டன என்னில் வாட்கை கெடாது எனில், கிளி அனாளை
விட்டிட எண்ணியோ யான் பிடித்தது, வேட்கை வீய? 6.25.10

'மைந்தன் என்? மற்றையோர் என்? அஞ்சினிர் வாழ்க்கை வேட்டீர்!
உயந்துநீர் போவீர்; நாளை ஊழிவெந் தீயின் ஓங்கி,
சிந்தனை மனித்தரோடு அக் குரங்கினைத் தீர்ப்பேன் 'என்றான்,
வெந்திறல் அரக்கர் வேந்தன்; மகன் இவை விளம்பலுற்றான். 6.25.11

இந்திரசித்து கூறுகிறான்

உளதுநான் உணர்த்தற் பாலது, உணர்ந்தனை கோடல் உண்டேல்;
தள மலர் கிழவன் தந்த படைக்கலம் தழலின் சார்த்தி
அளவு இலது அமைய விட்டது இராமனை நீக்கி அன்றால்
விளைவு இலது அனையன் மேனி தீண்டில மீண்டது அம்மா! 6.25.12

மானிடன் அல்லன்; தொல்லை வானவன்; அல்லன்; மற்றும்
மேனியான் முனிவன் அல்லன்; வீடணன் மெய்யின் சொன்ன
யான் எனது எண்ணல் தீர்ந்தார் எண்ணுறும் ஒருவன் என்றே
தேன் உகு தெரியல் மன்னா! சேகு அறத் தெரிந்தது அன்றே. 6.25.13

'அனையது வேறு நிற்க; அன்னது பகர்தல் ஆண்மை
வினை எனின் அன்று; நின்று வீழ்ந்தவர் வீழ்க! வீர!
இனையல்நீ; மூண்டு யான்போய் நிகும்பலை விரைவின் எய்தி,
துனி அறு வேள்வி வல்லை இயற்றினால் முடியும் துன்பம். 6.25.14

இராவணன் உடன்பட்டு நிகும்பலை வேள்வியை இடையூறு இன்றி முடிக்கும் உபாயம் யாது? எனல்

'அன்னது நல்ல தேயால்; அமைதி 'என்று அரக்கன் சொன்னான்,
நல்மகன், 'உம்பி கூற, நண்ணலார் கண்டு நண்ணி,

முன்னிய வேள்வி முற்றா வகைசெரு முயல்வர் 'என்றான்;
'என், அவர் எய்தா வண்ணம் இயற்றலாம் உறுதி? 'என்றான். 6.25.15

இந்திரசித்து உபாயம் கூறல்

'சானகி உருவ மாகச் சமைத்து, அவள் தன்மை கண்ட
வானுயர் அனுமன் முன்னே, வாளினால் கொன்று மாற்றி,
யான்நெடுஞ் சேனையோடும் அயோத்திமேல் எழுந்தேன் என்னப்
போனபின், புரிவது ஒன்றும் அறிகிலர், துயரம் பூண்பர். 6.25.16

"இத்தலைச் சீதை மாண்டாள்; பயன் இவண் இல்லை " என்பார்,
அத் தலை, தம்பிமாரும் தாயரும் அடுத்து ஊேளாரும்,
உத்தம நகர் ஊேளாரும் ஒழிவரென்று உள்ளத்து உள்ளி,
பொத்திய துன்பம் மூளச் சேனையும் தாமும் போவார். 6.25.17

'போகிலர் என்ற போதும், அனுமனை ஆண்டுப் போக்கி,
ஆகியது அறிந்தால் அன்றி, அருந்துயர் ஆற்றல் ஆற்றார்;
ஏகிய கருமம் முற்றி, யான் அவண் விரைவின் எய்தி,
வேகவெம் படையின் கொன்று, தருகுவென் வென்றி 'என்றான். 6.25.18

மாயா சீதை அமைக்க இந்திரசித்து போதல்

'அன்னது புரிதல் நன்று என்று அரக்கனும் அமைய, அம்சொல்
பொன்னுரு அமைக்கும் மாயம் இயற்றுவான் மைந்தன் போனான்;
இன்னது இத்தலையது ஆக, இராமனுக்கு, இரவி செம்மல்,
'தொல்நகர் அதனை வல்லைக் கடிகெடச் சுடுதும் 'என்றான். 6.25.19

சுக்கிரீவன் இலங்கையை எரியூட்ட இராமன் இசைவு பெற்றுக் கோபுரத்தையடைய வானரங்கள் எல்லாம்கையில்கொள்ளி கொள்ளுதல்

'அத்தொழில் புரிதல் நன்று' என்று அண்ணலும் அமைய, எண்ணி;
தத்தினன், இலங்கை மூதூர்க் கோபுரத்து உம்பர்ச் சார்ந்தான்;
பத்துடை ஏழு சான்ற வானரப் பரவை பற்றிக்
கைத்தலத்து ஓரோர் கொள்ளி எடுத்தது எவ் உலகும் காண. 6.25.20

வானரங்கள் கொள்ளியை வீசுதல்

எண்ணின கோடிப் பல்படை யாவும்
மண்ணுறு காவல் திண்மதில் வாயில்
வெண்நிற மேகம் மின்னினம் வீசி
நண்ணினபோல தொல்நகர் நண்ணி. 6.25.21

குரங்குகள் கொள்ளியை வீசுதல்

ஆசைகள் தோறும் அள்ளின கொள்ளி
மாசு அறு தானை மர்க்கட வெள்ளம்
'நாசம் இவ்வூருக்கு உண்டு'என நள்ளின்
வீசின வானின் மீன்விழல் அன்ன. 6.25.22

கொள்ளிகள் மேன்மேல் செல்லுதல்

வஞ்சனை மன்னன் வாழும் இலங்கை
குஞ்சரம் அன்னார் வீசிய கொள்ளி
அஞ்சன வண்ணன் ஆழியில் ஏவும்
செஞ்சரம் என்னச் சென்றன மென்மேல். 6.25.23

இலங்கை எரிதல்

கை அகல் இஞ்சிக் காவல் கலங்க
செய்ய கொழுந்தீச் சென்று நெருங்க
ஐயன் நெருங்கார் ஆழியை அம்பால்
எய்ய எரிந்தால் ஒத்தது இலங்கை. 6.25.24

தீப்பற்றலால் பறவைகள் விண்ணில் எழுந்து பறத்தல்

பரல்துறு தொல் பழுவத்து எரிபற்ற
நிரல்துறு பல்பறவைக் குலம் நீளம்
உரற்றின விண்ணின் ஒலித்து எழும்வண்ணம்
அரற்றி எழுந்தது அடங்க இலங்கை. 6.25.25

இராமன் அம்பினால் இலங்கை மதிற்கோபுரம் விழுதல்

மூஉல கத்தவரும் முதலோரும்
மேவின வில்தொழில் வீரன் இராமன்
தீவம் எனச் சில வாளி செலுத்த
கோவுரம் இற்று விழுந்தது குன்றின். 6.25.26

அனுமன் மீண்டு வருதல்

இத்தலை இன்ன நிகழ்ந்திடும் எல்லை
கைத்தலையில் கொடு காலின் எழுந்தான்
உய்த்த பெருங்கிரி மேருவின் உப்பால்
வைத்த நெடுந்தகை மாருதி வந்தான். 6.25.27

அனுமன் ஆர்ப்பொலி கேட்டு இலங்கை நடுங்குதல்

அறை அரவக் கழல் மாருதி ஆர்த்தான்
உறை அரவம் செவி உற்றுளது அவ் ஊர்;
சிறை அரவக் கலுழன் கொடுசீறும்
இறை அரவக் குலம் ஒத்தது இலங்கை. 6.25.28

மேலைவாயிலில் அனுமனை இந்திரசித்து நெருங்குதல்

மேல்திசை வாயிலை மேவிய வெங்கண்
காற்றின் மகன்தனை வந்து கலந்தான்

மாற்றல் இல் மாயம் வகுக்கும் வலத்தான்
கூற்றையும் வென்று உயர் வட்டணை கொண்டான். 6.25.29

மாயா சீதையின் கூந்தலை ஒருகையில் பற்றிக்கொண்டு சினந்து இந்திரசித்து சொல்லுதல்

சானகி ஆம்வகை கொண்டு சமைத்து ஓர்
மான் அனையாளை வடிக்குழல் பற்றா
ஊன்நகு வாள் ஒரு கைக்கொடு உருத்தான்
ஆனவன் அந்நிலை இன்ன அறைந்தான். 6.25.30

சீதையைக் கொல்வேன் என்ற இந்திரசித்தின் சொல்லைக்கேட்டு அனுமன் அஞ்சிச் சோர்தல்

'வந்து இவள் காரணம் ஆக மலைந்தீர்;
எந்தை இகழ்ந்தனன்; யான் இவள் ஆவி
சிந்துவென் 'என்று செறுத்து உரைசெய்தான்;
அந்தமில் மாருதி அஞ்சி 'அயர்ந்தான். 6.25.31

இந்திரசித்தின் கையில் சீதையைக் கண்ட அனுமன் நிலை

'கண்டவளே இவள் 'என்பது கண்டான்
'விண்டது போலும் நம்வாழ்வு'என வெந்தான்;
கொண்டு இடைதீர்வது ஒர்கோள் அறிகில்லான்
'உண்டு உயிரோ'என வாயும் உலர்ந்தான். 6.25.32

இந்திரசித்துக்கு அனுமன் நீதி கூறல்

'யாதும் இனிச்செயல் இல்'என எண்ணா
நீதி உரைப்பது நேர்'என ஓரா
கோது இல் குலத்து ஒரு நீ குணம் மிக்காய்!
மாதை ஒறுத்தல் வசைத் திறம் அன்றோ? 6.25.33

'நான்முகனுக்கு ஒரு நால்வரின் வந்தாய்;
நூல்முகம் முற்றும் நுணங்க உணர்ந்தாய்;
பால்முகம் உற்ற பெரும்பழி அன்றோ
மால்முகம் உற்று ஒருமாதை வதைத்தல்? 6.25.34

'மண்குலை கின்றது; வானும் நடுங்கிக்
கண்குலை கின்றது; காணுதி கண்ணால்;
எண்குலை கின்றது; இரங்கல் துறந்தாய்!
பெண்கொலை செய்கை பெரும்பழி அன்றோ? 6.25.35

'என்வயின் நல்கினை ஏகுதி என்றால்
நின்வயம் ஆம்; உலகு யாவையும்; நீநின்
அன்வயம் ஏதும் அறிந்திலை; ஐயா!
புன்மை தொடங்கல் புகழ்க்கு அழிவு என்றான். 6.25.36

இந்திரசித்தின் மறுமொழி

என்றனன் மாருதி; இந்திர சித்தும்
'ஒன்று உரை கேள்; எனது எந்தையும் ஊரும்
பொன்றுதல் தீரும்; இதின் புகழ் உண்டோ?
நன்றுரை! 'என்று பின்நக்கு உரைசெய்தான். 6.25.37

'எந்தையும் இந்த இலங்கை உேளாரும்
உய்ந்திட வானவர் யாவரும் ஓட
சிந்துவென் வாளினில் என்று செறுத்தான்
இந்திர சித்தவன் இன்ன இசைத்தான். 6.25.38

இந்திரசித்து அயோத்திமேலும் செல்வேன் எனல்

'போமின் அடா! வினை போயது போலாம்?
ஆம் எனில் இன்னும் அயோத்தியை அண்மி
காமின்; அது இன்று கனல்கரி ஆக
வேம்; இது செய்து இனி மீள்குவென் 'என்றான். 6.25.39

இந்திரசித்து இராமன் தம்பியரையும் தாயரையும்
கொல்வேன் எனல்

தம்பியர் தம்மொடு தாயரும் ஆயோர்
உம்பர் விலக்கிடினும் இனி உய்யார்;
வெம்பு கடுங்கனல் வீசிடும் என்கை
அம்புகேளாடும் அவிந்தனர் அம்மா! 6.25.40

'இப்பொழுதே கடிது ஏகுவென்; யானிப்
புட்பக மானம் அதில்புக நின்றேன்;
தப்புவரே அவர் சங்கை இலா என்
வெப்புறு வாளிகள் இன்று விரைந்தால்? 6.25.41

மாயா சீதையை வெட்டிவிட்டு இந்திரசித்து சேனையொடு விரைதல்

'ஆளுடையாய்! அருளாய் அருளாய்! 'என்று
ஏழை வழங்குறு சொல்லின் இரங்கான்
வாளின் எறிந்தனன்; மாகடல் போலும்
நீளுறு சேனையினோடு நிமிர்ந்தான். 6.25.42

இந்திரசித்து சீதையைக் கொன்றுவிட்டுப் புறப்பட்டவுடன் அனுமன் அலறி விழுதல்

தனெ்திசை நின்று வடாது திசைக்கண்
பொன்திகழ் புட்பகம் மேல்கொடு போனான்;
ஒன்றும் உணர்ந்திலன் மாருதி உக்கான்
வென்றி நெடுங்கிரி போல விழுந்தான். 6.25.43

வடதிசைக்கண் போன இந்திரசித்து நிகும்பலை புகலும் அனுமன் நிலையும்

போயவன் மாறி நிகும்பலை புக்கான்;
தூயவன் நெஞ்சு துயர்ந்து சுருண்டான்
ஓய்வரு மாரி ஒருங்க உணர்ந்தான்;
ஏயன பன்னினன் இன்னன சொன்னான். 6.25.44

அனுமன் சீதையை நோக்கி அரற்றுதல்

'அன்னமே! 'என்னும்; 'பெண்ணின் அருங் குலக் கலமே! 'என்னும்
'என்னமே! 'என்னும்; 'தெய்வம் இல்லையோ யாதும்? 'என்னும்;
'சின்னமே 'செய்யக் கண்டும் தீவினை நெஞ்சம் ஆவி
பின்னமே ஆயது இல்லை என்னும் பேர் ஆற்றல் பேர்ந்தான். 6.25.45

அனுமன் படும் அல்லல்

எழுந்து அவன் மேலே பாய எண்ணும்; பேர் இடரைத் தள்ளி;
விழுந்துவெய்து உயிர்த்து விம்மி வீங்கும்; போய் மெலியும்; வெந் தீக்
கொழுந்துகள் உயிர்க்கும்; யாக்கை குலைவுறும்; தலையே கொண்டு உற்று
உழும்தரை தன்னை; பின்னை இனையன உரைப்பது ஆனான். 6.25.46

அனுமன் அவலஉரைகள்

"முடிந்தது நம்தம் எண்ணம்; மூவுல கிற்கும் கங்குல்
விடிந்தது " என்று இருந்தேன்; மீள வெந்துயர் இருளின் வெள்ளம்
படிந்தது; வினையச் செய்கை பயந்தது; பாவி வாளால்
தடிந்தனன் திருவை! அந்தோ தவிர்ந்தது தருமம் அம்மா ' 6.25.47

'பெருஞ்சிறைக் கற்பினாளைப் பெண்ணினைக் கண்ணின் கொல்ல,

இருஞ்சிறை அற்ற புள்போல், யாதும் ஒன்று இயற்றல் ஆற்றேன்;
இருஞ்சிறை அமுங்கு கின்றேன்; எம்பிரான் தேவி பட்ட
அருஞ்சிறை மீட்ட வண்ணம் அழகிது பெரிதும் அம்மா. 6.25.48

பாதக அரக்கன், தெய்வப் பத்தினி, தவத்துளாளை,
பேதையை குலத்தின் வந்த பிழைப்பு இலாதாளை, பெண்ணை,
சீதையை, திருவை, தீண்டிச் சிறைவைத்த தீயோன் சேயே
காதவும், கண்டு நின்ற கருமமே பெருமைத்து அம்மா! 6.25.49

கல்விக்கும் நிமிர்ந்த கீர்த்திக் காகுத்தன் தூதன் ஆகிச்
சொல்விக்க வந்து போனேன், ஆய இத்துயர் செய்தாரை
வெல்விக்க வந்தேன்; உன்னை மீட்பிக்க அன்று; வெய்தின்
கொல்விக்க வந்தேன் என்று ஓர் கொடும்பழி கூட்டிக் கொண்டேன். 6.25.50

வஞ்சியை எங்கும் காணாது, உயிரினை மறந்தான் என்ன,
செஞ்சிலை உரவோன் தேடித் திரிகின்றான் உள்ளம் தேற,
"அம்சொலாள் இருந்தாள்; கண்டேன் " என்ற யான், "அரக்கன் கொல்லத்
துஞ்சினாள் 'என்றும் சொல்லத் தோன்றினேன்; தோற்றம் ஈதால்! 6.25.51

'அருங்கடல் கடந்து, இவ் ஊரை அள் எரி மடுத்து, வெள்ளக்
கருங்கடல் கட்டி, மேருக் கடந்து ஒரு மருந்து காட்டி,
"குரங்கு இனி உன்னோடு ஒப்பது இல் " எனக் களிப்புக் கொண்டேன்;
பெருங்கடல் கோட்டம் தேய்த்து ஆயது, என் அடிமைப் பெற்றி! 6.25.52

விண்டுநின்று ஆக்கை சிந்தப் புல் உயிர் விட்டிலாதேன்,
கொண்டு நின்றானைக் கொல்லக் கூசினேன்! எதிரே கொல்லக்
கண்டுநின்றேன்! மற்று இன்னும் கையினால் கனிகள் வெவ்வேறு
உண்டுநின்று உய்ய வல்லேன்; எளியனோ? ஒருவன் உள்ளேன்! 6.25.53

இரங்கிய அனுமன் இனிச் செய்வது யாதனெச் சிந்தித்தல்

என்னநின்று இரங்கி, 'கள்வன் "அயோத்திமேல் எழுவேன் " என்று
சொன்னதும் உண்டு; போன சுவடு உண்டு; தொடர்ந்து செல்லின்,
மன்னன் இங்கு உற்ற தன்மை உணர்கிலன்; வருவது ஓரான்;
பின் இனி முடிப்பது யாது? 'என்று இரங்கினான், உணர்வு பெற்றான். 6.25.54

சொன்னவாறு செய்வேன் என அனுமன் இராமனையடைதல்

'உற்றதை உணர்த்தி, பின்னை உலகுடை ஒருவனோடும்,
இற்று உறின், இற்று மாள்வென்; அன்று எனின், எண்ணம் எண்ணி,
சொற்றது செய்வென்; வேறு ஓர் பிறிது இலேன்; துணிவு இது என்னா,
பொன்தடந் தோளான், வீரன் பொன் அடி மருங்கில், போனான். 6.25.55

இராமனடியில் வீழ்ந்து பொருமுதல்

சிங்க ஏறு அனைய வீரன் செறிகழல் பாதம் சேர்ந்தான்,
அங்கமும் மனமும் கண்ணும் ஆவியும் அலக்கண் உற்றான்,
பொங்கிய பொருமல் வீங்கி, உயிர்ப்பொடு புறத்தைப் போர்ப்ப,
வெங்கண் நீர் அருவி சோர, மால்வரை என்ன வீழ்ந்தான். 6.25.56

இந்திரசித்து சீதையை வெட்டினான் என்பதைக் கூறி அனுமன் தரையில் புரளுதல்

வீழ்ந்தவன் தன்னை, வீரன், 'விளைந்தது விளம்பு 'கென்னா,
தாழ்ந்து, இரு தடக்கை பற்றி எடுக்கவும், தரிக்கிலாதான்,
'ஆழ்ந்து அழு துன்பத் தாளை, அரக்கன், இன்று, அயில்கொள் வாளால்
போழ்ந்தனன் 'என்னக் கூறி, புரண்டனன், பொருமுகின்றான். 6.25.57

சீதை கொல்லப்பட்டது கேட்ட இராமன் நிலை

துடித்திலன்; உயிர்ப்பும் இல்லன்; இமைத்திலன்; துள்ளிக் கண்ணீர்

பொடித்திலன்; யாதும் ஒன்றும் புகன்றிலன்; பொருமி, உள்ளம்
வெடித்திலன்; விம்மிப் பாரில் வீழ்ந்திலன்; வியர்த்தான் அல்லன்;
அடுத்து உள துன்பம் யாவும் அறிந்திலர் அமரரேயும். 6.25.58

வானர வீரர்களின் நிலை

சொற்றது கேட்டலோடும், துணுக்குற, உணர்வு சோர,
நல்பெரு வாடை உற்ற மரங்களின் நடுக்கம் எய்தா,
கற்பகம் அனைய வள்ளல் கருங்கழல் கமலக் கால்மேல்,
வெற்பு இனம் என்ன வீழ்ந்தார், வானர வீரர் எல்லாம். 6.25.59

இராமன் உயிரற்றவன்போல் தரையில் சாய்தல்

சித்திரத் தன்மை உற்ற சேவகன், உணர்வு தீர்ந்தான்,
மித்திரர் வதனம் நோக்கான், இளையவன் வினவப் பேசான்,
பித்தரும் இறை பொறாத பேரபிமானம் என்னும்
சத்திரம் மார்பில் தைக்க, உயிரிலன் என்னச் சாய்ந்தான். 6.25.60

இலக்குவனும் உணர்வழிந்து சாய்தல்

நாயகன் தன்மை கண்டும், தமக்கு உற்ற நாணம் பார்த்தும்,
ஆயின கருமம் மீள அழிவுற்ற அதனைப் பார்த்தும்,
வாயொடு மனமும் கண்ணும் யாக்கையும் மயர்ந்து சாம்பி,
தாயினை இழந்த கன்றின், தம்பியும் தலத்தன் ஆனான். 6.25.61

இந்திரசித்து சீதையைக் கொல்லுதலும் கூடும் என வீடணன் ஐயுறுதல்

தொல்லையது உணரத் தக்க வீடணன், துளக்கம் உற்றான்,
எல்லை இல் துன்பம் ஊன்ற, இடை ஒன்றும் தெரிகிலாதான்,
"வெல்லவும் அரிது; நாசம் இவள் தானால் விளைந்தது " என்னா,

கொல்வதும் அடுக்கும் என்று மனத்தின் ஓர் ஐயம் கொண்டான். 6.25.62

சீத நீர் முகத்தின் அப்பி, சேவகன் மேனி தீண்டி,
போதம் வந்து எய்தற் பால யாவையும் புரிந்து, பொன்பூம்
பாதமும் கையும் மெய்யும் பற்றினன் வருடலோடும்,
வேதமும் காணா வள்ளல் விழித்தனன், விழியை மெல்ல. 6.25.63

இராமனைத் தேற்ற இலக்குவன் சொல்வது

ஊற்றுவார் கண்ணீரோடும் உள் அழிந்து, உற்றது எண்ணி,
ஆற்றுவான் அல்லன் ஆகி, அயர்கின்றான் எனினும், ஐயன்,
மாற்றுவான் அல்லன்; மானம் உயிர் உக வருந்தும், என்னா,
தேற்றுவான் நினைந்து, தம்பி இவை இவை செப்பலுற்றான். 6.25.64

முடியும் நாள்தானே வந்து முற்றினால், துன்ப முந்நீர்
படியுமாம், சிறியோர் தன்மை; நினக்கு இது பழியிற்று ஆமால்;
குடியும் மாசு உண்டது என்னின், அறத்தொடும் உலகைக் கொன்று,
கடியுமாறு அன்றிச் சோர்ந்து கழிதியோ, கருத்து இலார்போல்? 6.25.65

அறத்தினை வெறுத்துக் கூறுவது

'தையலை, துணை இலாளை தவத்தியை, தருமக் கற்பின்
தெய்வதம் தன்னை, மற்று உன் தேவியை, திருவை, தீண்டி,
வெய்யவன் கொன்றான் என்றால், வேதனை உழப்பது இன்னும்
உய்யவோ? கருணை யாலோ? தருமத்தோடு உறவும் உண்டோ? 6.25.66

உலகை வெறுத்துக் கூறுவது

'அரக்கர் என், அமரர் தாம் என், அந்தணர் தாமென், அந்தக்

குருக்கள் என், முனிவர் தாம் என், வேதத்தின் கொள்கை தான் என்;
செருக்கினர் வலியராகி, நெறிநின்றார் சிதைவர் என்றால்,
இருக்குமிது என்னாம், இம் மூன்று உலகையும் எரி மடாதே? 6.25.67

உலகையும் அறத்தையும் அழிக்காமல் சோர்ந்து வருந்துவது நன்றன்று என்பது (9040-9043)

'முழுவது ஏழுலகம் இன்ன முறைமுறை செய்கை மேல்மூண்டு,
எழுவதே! அமரர் இன்னம் இருப்பதே! அறம் உண்டு என்று
தொழுவதே! மேகம் மாரி சொரிவதே! சோர்ந்து நாம் வீழ்ந்து
அழுவதே! நன்று, நம்தம் வில்தொழில் ஆற்றல் அம்மா! 6.25.68

'புக்கு, இவ்வூர் இமைப்பின் முன்னம் பொடிபடுத்து, அரக்கன் போன
திக்கு எலாம் சுட்டு, வானோர் உலகு எலாம் தீர்த்து, தீரத்
தக்க நாம், கண்ணீர் ஆற்றி, தலைசுமந்து இருகை நாற்றி,
துக்கமே உழப்பம் என்றால், சிறுமையாய்த் தோன்றும் அன்றே? 6.25.69

'அங்கும், இவ் அறமே நோக்கி, அரசு இழந்து, அடவி எய்தி
மங்கையை வஞ்சன் பற்ற, வரம்பு அழியாது வாழ்ந்தோம்;
இங்கும், இத் துன்பம் எய்தி இருத்துமேல், எளிமை நோக்கி,
பொங்குவன் தளையில் பூட்டி, ஆள் செய புகல்வர் அன்றே? ' 6.25.70

'மன்றலம் கோதை யாளைத் தம்மெதிர் கொணர்ந்து, வாளின்
கொன்றவர் தம்மைக் கொல்லும் கோளிலர், நாணம் கூரப்
பொன்றினர் 'என்பர், ஆவி போக்கினால்; பொதுமை பார்க்கின்,
அன்று இது கருமம்; என், நீ அயர்கின்றது, அறிவு இலார்போல்? ' 6.25.71

சுக்கிரீவன் எழுந்து, அரக்கன் மார்பில் குதிப்போம் எனல்

அனையன இளவல் கூற, அருக்கன் சேய், அயர்கின்றான், ஓர்
கனவு கண்டனனே என்னக் கதும் என எழுந்து, காணும்
வினை இனி உண்டே? வல்லை, விளக்கின்வீழ் விட்டில் என்ன,
மனை உறை அரக்கன் மார்பில் குதித்தும், நாம்; வம்மின் 'என்றான். 6.25.72

அரக்கரைக் குலங்கேளாடு அழிப்போம் எனல்

'இலங்கையை இடந்து, வெங்கண் இராக்கதர் என்கின்றாரைப்
பொலங்குழை மகளிரோடும், பால்நுகர் புதல்வரோடும்,
குலங்கேளாடு அடங்கக் கொன்று, கொடுந்தொழில் புரிதும்; நம்மேல்
விலங்குவார் என்னின், தேவர் விண்ணையும் மண்ணில் வீழ்த்தும். 6.25.73

'அறம்கெடச் செய்தும் என்றே அமைந்தனம் ஆகின், ஐய!
புறம்கிடந்து உழைப்பது என்னே? பொருது இனிப் புவனம் மூன்றும்
கறங்கு எனத் திரிந்து, தேவர் குலங்களைக் கட்டும் 'என்னா,
மறம்கிளர் வயிரத் தோளான் இலங்கைமேல் வாவல் உற்றான். 6.25.74

மற்றை வானரரும் ஏகலுற்றபோது அனுமன் அயோத்திமேல் அரக்கன் சென்றதை உரைத்தல்

மற்றைய வீரர் எல்லாம் மன்னனின் முன்னம் தாவி,
'எற்றுதும், அரக்கர் தம்மை இல்லொடும் எடுத்து' என்று, ஏகல்
உற்றனர்; உறுதலோடும், உணர்த்துவது உளது' என்று உன்னா,
சொற்றனன் அனுமன், வஞ்சன் அயோத்திமேல் போன சூழ்ச்சி. 6.25.75

அயோத்திமேல் அரக்கன் சென்றமை கேட்ட இராமன் சீதையை யிழந்த துயரை மறத்தல்

தாயரும் தம்பி மாரும் தவம்புரி நகரம் சாரப்
போயினன் என்ற மாற்றம் செவித்தொளை புகுதலோடும்,

மேயின வடிவின் உற்ற வேதனை, கனைய வெந்த
தீயிடைத் தணிந்தது என்ன, சீதைபால் துயரம் தீர்ந்தான். 6.25.76

துன்பத்தை மறந்த இராமன் அயோத்திக்கு விரையு நினைவால் கலங்குதல்

அழுந்திய பாலின் வெள்ளத்து ஆழிநின்று, அனந்தர் நீங்கி
எழுந்தனன் என்ன, துன்பக் கடலின் நின்று ஏறி, ஆறாக்
கொழுந்துறு கோபத் தீயும் நடுக்கமும் மனத்தைக் கூட,
உழுந்து உருள் பொழுதும் தாழா விரைவினான், மறுக்கம் உற்றான். 6.25.77

இராமன் அயோத்தியர்க்கு நேர்ந்துள்ள நிலைமை நினைந்து வருந்துதல் (9050-9053)

தீரும் இச் சீதையோடும் என்கிலது அன்று என் தீமை
வேரொடும் முடிப்பதாக விளைந்தது; வேறும் இன்னும்
ஆரொடும் தொடரும் என்பது அறிந்திலேன்; இதனை ஐய
பேர் உறு கதியும் உண்டோ? எம்பியர் பிழைக்கின்றாரோ? 6.25.78

நினைவதன் முன்னம் செல்லும் மானத்தில் நெடிது போனான்
வினை ஒரு கணத்தின் முற்றி மீள்கின்றான்; வினையேன் வந்த
மனைபொடி பட்டது அங்கு; மாண்டது தாரம் ஈண்டும்
எனையன தொடரும் என்பது உணர்கிலேன்! இறப்பும் காணேன்! 6.25.79

தாதைக்கும் சடாயு வான தந்தைக்கும் தமியள் ஆய
சீதைக்கும் கூற்றம் காட்டித் தீர்ந்திலது ஒருவென் தீமை;
பேதைப்பெண் பிறந்து பெற்ற தாயர்க்கும் பிழைப்பு இலாத
காதல் தம்பியர்க்கும் ஊர்க்கும் நாட்டிற்கும் காட்டிற்று அன்றே. 6.25.80

உற்றது ஒன்று உணரகில்லார்; உணர்ந்துவந்து உருத்தாரேனும்
வெற்றி வெம் பாசம் வீசி விசித்து அவன் கொன்று வீழ்த்தால்
மற்றை வெம் புள்ளின் வேந்தன் வருகிலன்; மருந்து நல்கக்

கொற்ற மாருதி அங்கு இல்லை; யாருயிர் கொடுக்கற் பாலார்? 6.25.81

விண்வழியே அயோத்திக்கு விரைய உபாயமுண்டோ என இராமன் கேட்டல்

மாக ஆகாயம் செல்ல, வல்லையின் வயிரத் தோளாய்!
ஏகுவான் உபாயம் உண்டேல், இயம்புதி, நின்ற எல்லாம்
சாக; மற்று இலங்கைப் போரும் தவிர்க; அச் சழக்கன் கண்கள்
காகம் உண்டதற்பின், மீண்டும் முடிப்பெனென் கருத்தை என்றான். 6.25.82

இலக்குவன் பரதனது ஆற்றலைப் புகழ்தல் (9055-9056)

அவ்விடத்து, இளவல் 'ஐய! பரதனை அமரின் ஆர்க்க
எவ்விடற்கு உரியான் போன இந்திர சித்தே அன்று;
தவெவ்விடத்து அமையின் மும்மை உலகமும் தீர்ந்து அறாவோ?
வெவிடர்க் கடலில் வைகல் கேள் என விளம்பல் உற்றான். 6.25.83

தீக்கொண்ட வஞ்சன் வீச, திசைமுகன் பாசம் தீண்ட
வீக்கொண்டு வீழ, யானோ பரதனும்? வெய்ய கூற்றைக்
கூய்க் கொண்டு குத்துண்டு அன்னான் குலத்தொடு நிலத்தன் ஆதல்,
போய்க் கண்டு கோடி அன்றே? என்றனன் புழுங்கு கின்றான். 6.25.84

அனுமன் இராம இலக்குவரைத் தன்தோள்மேல் ஏற வேண்டுதல் (9057-9060)

அக்கணத்து அனுமன் நின்றான், 'ஐய! என் தோளின் ஆதல்
கைத்துணைத் தலத்தின் ஆதல், ஏறுதிர்; காற்றும் தாழ
இக்கணத்து அயோத்தி மூதூர் எய்துவென்; இடமுண்டு என்னின்
திக்கு அனைத்திலும் செல்வென், யானே போய்ப் பகையும் தீர்வென். 6.25.85

'எழுபது வெள்ளத்தோடும் இலங்கையை இடந்து, என் தோள்மேல்

தழுவுற வைத்து, "இன்று ஏகு " என்று உரைத்தியேல், சமைவென்; தக்கோய்!
பொழுது இறை தாழ்ப்பது என்னோ? புட்பகம் போதல் முன்னம்,
குழுவொடும் கொண்டு போவென்; கணத்தினில் குதிப்பென், கூற்றின். 6.25.86

'கொல்ல வந்தானை நீதி கூறினென், விலக்கிக் கொள்வான்,
சொல் அவம் சொல்லி நின்றேன்; கொன்றபின் துன்பம் என்னை
வெல்லவும் தரையில் வீழ்வுற்று உணர்ந்திலென்; விரைந்து போனான்;
இல்லையேல், உணரில், தீயோன் பிழைக்குமோ? இழுக்கம் உற்றேன். 6.25.87

'மனத்தின்முன் செல்லும் மானம் போனது வழியது ஆக,
நினைப்பின்முன் அயோத்தி எய்தி, வருநெறி பார்த்து நிற்பேன்?
இனிச்சில தாழ்ப்பது என்னே? ஏறுதிர் இரண்டு தோளும்,
புனத்துழாய் மாலை மார்பீர்! புட்பகம் போதல் முன்னம். 6.25.88

அனுமன் தோள்மேல் இராம இலக்குவர் ஏறும்போது, வீடணன் தன் ஐயத்தைத்
தெரிவித்தல் (9061-9062)

'ஏறுதும் 'என்னா, வீரர் எழுதலும் இறைஞ்சி ஈண்டுக்
கூறுவது உளது; துன்பம் கோள் உறக் குலுங்கி, உள்ளம்
தேறுவது அரிது; செய்கை மயங்கினென்; திகைத்து நின்றேன்;
ஆறினென்; அதனை ஐய! மாயமென்று அயிர்க்கிறேனால். 6.25.89

'பத்தினி தன்னைத் தீண்டிப் பாதகன் படுத்த போது,
முத்திறத்து உலகும் வெந்து சாம்பராய் முடியும் அன்றே?
அத்திறம் ஆனதேனும், அயோத்திமேல் போன வார்த்தை
சித்திரம்; இதனை எல்லாம் தெரியலாம் சிறிது போழ்தின். 6.25.90

சீதையின் இருப்பிடத்தைப் பார்த்தபின் முடிவு செய்யலாம் என்ற வீடணன்
யோசனையை இராமன் உடன்பட வீடணன் செல்லுதல்

'இமை இடை யாக யான்சென்று, ஏந்திழை இருக்கை எய்தி,
அமைவுற நோக்கி, உற்றது அறிந்துவந்து அறைந்த பின்னர்ச்
சமைவது செய்வது 'என்று வீடணன் விளம்ப, 'தக்கது;
அமைவது; 'என்று இராமன் சொன்னான்; அந்தரத்து அவனும் சென்றான். 6.25.91

வண்டினது உருவம் கொண்டான், மானவன் மனத்தின் போனான்;
தண்டலை இருக்கை தன்னைப் பொருக்கெனச் சார்ந்து, தானே
கண்டனன் என்ப மன்னோ, கண்களால் கருத்தால், 'ஆவி
உண்டு, இலை 'என்ன நின்ற ஓவியம் ஒக்கின்றாளை. 6.25.92

'தீர்ப்பது துன்பம், யான் என் உயிரொடு' என்று உணர்ந்த சிந்தை
பேர்ப்பன செஞ்சொலாள், அத் திரிசடை பேசப் பேர்ந்தாள்,
கார்ப்பெரு மேகம் வந்து கடை யுகம் கலந்தது அன்ன
ஆர்ப்பொலி அமிழ்தம் ஆக, ஆருயிர் ஆற்றினாளை. 6.25.93

சீதையைக் கொன்றான் என்பது வஞ்சனை என்பதை உணர்ந்து மகிழ்ந்த வீடணன்,
இந்திரசித்து நிகும்பலை வேள்வியான் என்பதை உணர்தல்

வஞ்சனை என்பது உன்னி, வான் உயர் உவகை வைகும்
நெஞ்சினன் ஆகி உள்ளம் தள்ளுறல் ஒழிந்து நின்றான்,
'வெஞ்சிலை மைந்தன் போனான். நிகும்பலை வேள்வியான் 'என்று,
எஞ்சல் இல் அரக்கர் சேனை எழுந்து எழுந்து ஏகக் கண்டான். 6.25.94

இந்திரசித்தின் சூழ்ச்சியிதுவென உணர்ந்து வீடணன் இராமனை அடைதல்

'வேள்விக்கு வேண்டற்பால கலப்பையும் விறகும் நெய்யும்
வாழ்விக்கும் தாழ்வில் 'என்னும் வானவர் மறுக்கம் கண்டான்,
'சூழ்வித்த வண்ணம், ஈதோ? நன்று; ' எனத் துணிவு கொண்டான்,

தாழ்வித்த முடியன், வீரன் தாமரைச் சரணம் சார்ந்தான். 6.25.95

வீடணன் தான் கண்டதை இராமனுக்குச் சொல்வது

'இருந்தனள், தேவி; யானே எதிர்ந்தனென், என்கண் ஆர;
அருந்ததி கற்பினாளுக்கு அழிவு உண்டோ? அரக்கன் நம்மை
வருந்திட மாயம் செய்து, நிகும்பலை மருங்கு புக்கான்;
முருங்கு அழல் வேள்வி முற்றி, முதல் அற முடிக்க மூண்டான். ' 6.25.96

வானரசேனையின் ஆரவாரம்

என்றலும், 'உலகம் ஏழும் ஏழுமாத் தீவும், எல்லை
ஒன்றிய கடல்கள் ஏழும் ஒருங்கு எழுந்து ஆர்க்கும் ஓதை
அன்று' என 'ஆகும் 'என்ன அமரரும் அயிர்க்க, ஆர்த்து,
குன்று இனம் இடியத் துள்ளி, ஆடின குரங்கின் கூட்டம். 6.25.97

6.26 நிகும்பலை யாகப் படலம் (9070- 9251)

வீரனும் ஐயம் தீர்ந்தான்; வீடணன் தன்னை மெய்யோடு
ஆர்வமும் உயிரும் ஒன்ற அழுந்துறத் தழுவி, 'ஐய!
தீர்வது பொருளோ, துன்பம்? நீ உளை; தெய்வம் உண்டு;
மாருதி உளன்; நாம் செய்த தவம் உண்டு; மறையும் உண்டால். 6.26.1

இலக்குவனுடன் சென்று இந்திரசித்தின் வேள்வியைச் சிதைத்தற்கு விடைதரும்படி வீடணன் இராமனை வேண்டுதல்

என்றலும், இறைஞ்சி, 'யாகம் முற்றுமேல், யாரும் வெல்லார்;
வென்றியும் அரக்கர் மேற்றே; விடை அருள்; இளவலோடும்
சென்று, அவன் ஆவி உண்டு, வேள்வியும் சிதைப்பென் 'என்றான்;

'நன்று, அது புரிதிர் 'என்னா, நாயகன் நவில்வது ஆனான். 6.26.2

இராமன் இலக்குவனைத் தழுவி, இந்திரசித்துடன் செய்யும் போரில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையினை அறிவுறுத்தல்

தம்பியைத் தழுவி, 'ஐய! தாமரைத் தவிசின் மேலான்
வெம்படை தொடுக்கும் ஆயின், விலக்குவது அன்றி, வெய்தின்
அம்பு நீ துரப்பாய் அல்லை; அனையது துரந்த காலை,
உம்பரும் உலகும் எல்லாம் விளியும்; அஃது ஒழிதி 'என்றான். 6.26.3

முக்கணான் படையும், ஆழி முதலவன் படையும், முன்நின்று 6.26.
ஒக்கவே விடுமே; விட்டால், அவற்றையும் அவற்றால் ஓயத்
தக்கவாறு இயற்றி, மற்று உன் சிலைவலித் தருக்கினாலே
புக்கவன் ஆவி கொண்டு, போதுதி புகழின் மிக்கோய்! 6.26.4

'வல்லன மாய விஞ்சை வகுத்தன அறிந்து, மாள,
கல்லுதி, தருமம் என்னும் கண் அகன் கருத்தைக் கண்டு;
பல் பெரும் போரும் செய்து வருந்தலை; அற்றம் பார்த்து,
கொல்லுதி, அமரர் தங்கள் கூற்றினைக் கூற்றம் ஒப்பாய்! 6.26.5

'பதைத்து அவன், வெம்மை ஆடி, பல்பெரும் பகழி மாரி
விதைத்தன விதையா நின்று விலக்குதி; மெலிவு மிக்கால்,
உதைத்த வன் சிலையின் வாளி மருமத்தைக் கழிய ஓட்டி,
வதைத் தொழில் புரிதி சாப நூல்நெறி மறப்பிலாதாய்! 6.26.6

'தொடுப்பதன் முன்னம், வாளி தொடுத்து, அவை துறைகள் தோறும்
தடுப்பன தடுத்தி; எண்ணம் குறிப்பினால் உணர்ந்து, தக்க
கடுப்பினும், அளவு இலாத கதியினும், கணைகள் காற்றின்
விடுப்பன அவற்றை நோக்கி விடுதியால் விரைவு இலாதாய்! 6.26.7

இலக்குவனுக்கு இராமன் திருமாலின் வில்லும் கவசம் முதலியனவும் அளித்தல்

என்பன முதல் உபாயம் யாவையும் இயம்பி, ஏற்ற
முன்பனை நோக்கி, 'ஐய! மூவகை உலகும் தான் ஆய்,
தன் பெருந் தன்மை தானும் அறிகிலா ஒருவன் தாங்கும்
வன்பெருஞ் சிலை ஈது ஆகும்; வாங்குதி; வலமும் கொள்வாய். 6.26.8

'இச் சிலை இயற்கை மேல் நாள் தமிழ்முனி இயம்பிற்று எல்லாம்
அச்சு எனக் கேட்டாய் அன்றே? ஆயிரம் மௌலி அண்ணல்
மெய்ச் சிலை விரிஞ்சன் தானே வேள்வியில் வேட்டுப் பெற்ற
கைச் சிலை கோடி 'என்று கொடுத்தனன், கவசத் தோடும். 6.26.9

ஆணி, இவ் உலகுக்கு ஆன ஆழியான், புறத்தின் ஆர்த்த
தூணியும் கொடுத்து, மற்றும் உறுதிகள் பலவும் சொல்லி,
தாணுவின் தோற்றத்தானைத் தழுவினன், தழுவலோடும்,
சேண் உயர் விசும்பில் தேவர், 'தீர்ந்தது எம் சிறுமை, என்றார். 6.26.10

போர்க்கோலங்கொண்ட இலக்குவன் இராமன்பால் விடை பெற்று
வானரத்தலைவர்களுடன் நிகும்பலை நோக்கிச் செல்லுதல்

மங்கலம் தேவர் கூற வானவர் மகளிர் வாழ்த்தி,
பங்கம் இல் ஆசி கூறி, பல ஆண்டு இசை பரவப் பாகத்
திங்களின் மௌலி அண்ணல் திரிபுரம் தீக்கச் சீறிப்
பொங்கினன் என்ன, தோன்றிப் பொலிந்தனன் போர்மேல் போவான். 6.26.11

'மாருதி முதல்வர் ஆய வானரத் தலைவரோடும்,
வீர! நீ சேறி, என்று விடை கொடுத்தருளும் வேலை,
ஆரியன் கமல பாதம் அகத்தினும் புறத்துமாக,
சீரிய சென்னி சேர்த்து, சென்றனன், தருமச் செல்வன். 6.26.12

பொலங் கொண்டல் அனைய மேனிப் புரவலன், பொருமி, கண்ணீர்
நிலம் கொண்டு படர நின்று, நெஞ்சு அழிவானை, தம்பி
வலம் கொண்டு, வயிர வல்வில் இடம் கொண்டு, வஞ்சன் மேலே,
சலம் கொண்டு கடிது சென்றான், 'தலைகொண்டு வருவென் 'என்றே. 6.26.13

இலக்குவன் பிரியத் தனித்து நிற்கும் இராமனது நிலை

தான் பிரிகின்றிலாத தம்பி வெங் கடுப்பின் செல்வான்,
ஊன் பிரிகின்றிலாத உயிர் என, மறைதலோடும்,
வான் பெருவேள்வி காக்க, வளர்கின்ற பருவ நாளில்
தான் பிரிந்து ஏகக் கண்ட தயரதன் தன்னை ஒத்தான். 6.26.14

நிகும்பலையை அடைந்த வானரர்கள் அரக்கர் சேனையைக் காணுதல்

சேனாபதியே முதல் சேவகர்தாம்
ஆனார் நிமிர் கொள்ளி கொள் அங்கையினார்
கான் ஆர் நெறியும் மலையும் கழியப்
போனார்கள் நிகும்பலை புக்கனரால். 6.26.15

உண்டாயது ஓர் ஆல் உலகுள் ஒருவன்
கொண்டான் உறைகின்றது போல் குலவி
விண்தானும் விழுங்க விரிந்ததனைக்
கண்டார் அவ் வரக்கர் கருங்கடலை. 6.26.16

நேமிப் பெயர் யூகம் நிரைத்து நெடுஞ்
சேமத்தது நின்றது தீவினையோன்
ஓமம் அத்து அனல் வெவ் வடவைக்கு உடனே
பாமக்கடல் நின்றது ஓர் பான்மையதை. 6.26.17

கார் ஆயின காய் கரி தேர் பரிமா
தார் ஆயிரகோடி தழீஇயதுதான்

நீர் ஆழியொடு ஆழி நிறீஇயதுபோல்
ஓர் ஆயிரம் யோசனை உள்ளதனை. 6.26.18

பொன் தேர் பரிமா கரிமா பொருதார்
எற்றே படைவீரரை எண்ணிலமால்
உற்று ஏவிய யூகம் உலோகமுடன்
சுற்று ஆயிரம் ஊடு சுலாயதனை. 6.26.19

வண்ணக் கரு மேனியின் மேல் மழை வாழ்
விண்ணைத் தொடு செம்மயிர் வீசுதலால்
அண்ணல் கரியான் அனல் அம்பு அட வெம்
பண்ணைக்கடல் போல்வது ஓர் பான்மையதை. 6.26.20

ஆரவாரமின்றி வேள்விக் களத்தைக் காத்துநின்ற அரக்கர் சேனையைக் கண்டு வானரர் ஆரவாரித்தல்

வழங்காசிலை நாணொலி வானில் வரும்
பழங் கார்முகம் ஒத்த; பணைக்குலமும்
தழங்கா கடல் வாழ்வனபோல்; தகைசால்
முழங்கா முகில் ஒத்தன மா முரசே. 6.26.21

வலியான் அ(வ்)இராகவன் வாய்மொழியால்
சலியாத நெடுங் கடல்தான் எனலாய்
ஒலியாது உறுசேனையை உற்று ஒருநாள்
மெலியாதவர் ஆர்த்தனர் விண்கிழிய. 6.26.22

அரக்கர் சேனையுடன் வானரர் பொருதல்

ஆர்த்தார் எதிர் ஆர்த்த அரக்கர்குலம்;
போர்த்தார் முரசங்கள் புடைத்த புகத்
தூர்த்தார் இவர் கல் படை; சூல் முகிலின்
நீர்த்தாரையின் அம்பு அவர் நீட்டினரால். 6.26.23

மின்னும் படை வீசினர் வெம்படைமேல்
பன்னும் கவிசேனை படிந்து உளதால்
துன்னும் துறைநீர் நிறைவாவி தொடர்ந்து
அன்னங்கள் படிந்தனவாம் எனவாய். 6.26.24

வில்லும் மழுவும் எழுவும் மிடலோர்
பல்லும் தலையும் உடலும் படியில்
செல்லும்படி சிந்தின சென்றனவால்
கல்லும் மரமும் கரமும் கதுவ. 6.26.25

வாலும் தலையும் உடலும் வயிறும்
சாலும் கரமும் தரை கண்டனவால்
கோலும் மழுவும் எழுவும் கொழுவும்
வேலும் கணையும் வளையும் விசிற. 6.26.26

வேள்வியைச் சிதைக்காமல் காலம் நீட்டித்தலாகாது என வீடணன் இலக்குவனுக்கு
த்தல்

வென்றிச் சிலை வீரனை வீடணன் 'நீ
நின்று இக்கடை தாழுதல் நீதியதோ?
சென்று இக்கடி வேள்வி சிதைத்திலையேல்
என்று இக்கடல் வெல்லுதும் யாம்? 'எனலும் 6.26.27

இலக்குவன் தேவர் முதலியோர் வியந்து காண அரக்கர் சேனையை யழித்தல்

தேவ அசுரரும் திசை நான்முகனும்
மூவாமுதல் ஈசனும் மூஉலகின்
கோ ஆகிய கொற்றவனும் முதலோர்
மேவாதவர் இல்லை விசும்பு உறைவோர். 6.26.28

பல்லார்படை நின்றது; பல் அணியாய்

பல்லார்படை நின்றது; பல் பிறைவெண்
பல்லார்படை நின்றது; பல்லியமும்
பல்லார்படை நின்றது பல்படையே. 6.26.29

அக் காலை இலக்குவன் அப் படையுள்
புக்கான் அயில் அம்பு பொழிந்தனனால்;
உக்கார் அவ் வரக்கர் தம் ஊர் ஒழிய
புக்கார் நமனார் உறை தென்புலமே. 6.26.30

தேறாமத மால்கரி தேர் பரிமா
நூறாயிர கோடியின் நூழில்பட
சேறு ஆர் குருதிக் கடலில் திடராய்க்
கூறு ஆய் உக ஆவி குறைத்தனனால். 6.26.31

அழிவுற்ற அரக்கர் சேனைகளின் தோற்றம்

வாமக் கரிதான் அழி வார்குழியின்
தீ மொய்த்த அரக்கர்கள் செம்மயிரின்
தாமத் தலை உக்க தழங்கு எரியின்
ஓமத்தை நிகர்ப்ப உலப்பு இலவால். 6.26.32

சிலையின் கணை ஊடு திறந்தன திண்
கொலை வெங்களி மால்கரி செம்புனல் கொண்டு
உலைவு இன்று கிடந்தன ஒத்தனவால்
மலையும் சுனையும் வயிறும் உடலும். 6.26.33

வில் தொத்திய வெங்கணை எண்கின் வியன்
பல் தொத்திய போல் படியப் பலவும்
முற்றச் சுடர் மின்மினி மொய்த்துள வன்
புற்று ஒத்த முடித்தலை பூழியன. 6.26.34

படுமாரி நெடுங் கணை பாய்தலினால்
விடுமாறு உதிரம் புனல் வீழ்வனவால்

தடுமாறு நெடுங் கொடி தாழ்கடல்வாய்
நெடு மா முகில் வீழ்வ நிகர்த்தனவால். 6.26.35

மின் ஆர்கணை தாள் அற வீச விழுந்து
அன்னார் உதிரத்துள் அழுந்துதலால்
ஒன்னார் முழு வெண் குடை ஒத்தனவால்
செந் நாகம் விழுங்கிய திங்களினை. 6.26.36

கொடு நீள் கரி கையொடு தாள்குறைய
படுநீள் குருதிப் படர்கின்றனவால்
அடு நீள் உயிர் இன்மையின் ஆழ்கிலவால்
நெடு நீரின் இடங்கர் நிகர்த்தனவால். 6.26.37

கரி உண்ட களத்திடை உற்றன கார்
நரி உண்டி உகப்பன நட்டனவால்;
இரி உண்டவர் இன் இயம் இட்டிடலால்
மரி உண்ட உடல் பொறை மானினவால். 6.26.38

வாயில் கனல் வெங்கடு வாளி இனம்
பாய பருமம் குலம் வேவனவால்
வேய் உற்ற நெடுங்கிரி மீவெயில் ஆம்
தீ உற்றன ஒத்த சினக் கரியே. 6.26.39

அலைவேலை அரக்கரை எண்கு அணுகி
தலைமேல் முடியைத் தரை தள்ளுதலால்
மலைமேல் உயர் புற்றினை வள் உகிரால்
நிலைபேர மறிப்ப நிகர்த்தனவால். 6.26.40

மா வாளிகள் மா மழைபோல் வரலால்
மா ஆளிகள் போர் தறெு மா மறவோர்
மா ஆளிகள் வன் தலையின்தலை வாழ்
மா ஆளிகேளாடு மறிந்தனரால். 6.26.41

அங்கம் கிழியத் துணிபட்டதனால்
அங்கு அங்கு இழிகுற்ற அமர்த் தலைவர்
அங்கம் கழி செம்புனல் பம்ப அலைந்து
அங்கங்கள் நிரம்பி அலம்பியதால். 6.26.42

வன்தானையை வார்கணை மாரியினால்
முன் தாதை ஒர் தேர்கொடு மொய் பலதேர்
பின்றா எதிர் தானவர் பேர் அணியைக்
கொன்றான் என எய்து குறைத்தனனால். 6.26.43

இலக்குவனது போரினால் இந்திரசித்தின் யாகம் சிதைதல்

மலைகளும் மழைகளும் வான மீன்களும்
அலைய வெங்கால் பொர அழிந்தவாம் என
உலைகொள் வெங்கனல் பொதி ஓமம் உற்றவால்
தலைகளும் உடல்களும் சரமும் தாவுவ. 6.26.44

வாரணம் அனையவன் துணிப்ப வான் படர்
தார் அணி முடிப்பெருந் தலைகள் தாக்கலால்
ஆரண மந்திரம் அமைய ஓதிய
பூரண மணிக் குடம் உடைந்து போயதால். 6.26.45

தாறுகொள் மதகரி சுமந்து தாமரை
சீறிய முகத் தலை உருட்டி செந்நிறத்து
ஊறுகள் சொரிந்த பேர் உதிரத்து ஓங்கு அலை
ஆறுகள் எழும் கனல் அவியச் சென்றவால். 6.26.46

தெரிகணை விசும்பிடைத் துணித்த செம்மயிர்
வரிகழல் அரக்கர்தம் தடக்கை வாௌாடும்
உரும் என விழுதலின் அனலிக்கு ஓக்கிய
எருமைகள் மறிந்தன; மறியும் ஈர்ந்தவால். 6.26.47

அம்கடம் கழிந்த பேர் அருவிக் குன்றின்நின்று
அம்கடம் கழிந்திலர் அழிந்த ஆடவர்

அங்கு அடங்கலும் படர்குருதி ஆழியின்
அங்கு அடங்கினர் தொடர்பகழி அஞ்சினார். 6.26.48

கால் தலத்தொடு துணிந்து அழிய காய்கதிர்க்
கோல் தலைத்தலை உற மறுக்கம் கூடினார்
வேல் தலத்து ஊன்றினார் துளங்கு மெய்யினார்
நாறு அலைக் குடரினர் பலரும் நண்ணினார். 6.26.49

பொங்கு உடல் துணிந்த தம் புதல்வர்ப் போக்கிலார்
தொங்கு உடல் தோள்மிசை இருந்து சோர்வுற
அங்கு உடல் தம்பியைத் தழுவி அண்மினார்
தம் குடர் முதுகு இடைச் சொரியத் தள்ளுவார். 6.26.50

மூடிய நெய்யொடு நறவு முற்றிய
சாடிகள் பொரியொடு தகர்ந்து தள்ளுற
கோடிகள் பலபடு குழாம் குழாங்களாய்
ஆடின அறுகுறை அறுக்கும் ஆக்கைகள். 6.26.51

இலக்குவன் அரக்கர் சேனையை விரைந்து அழித்தல்

கால் என கடு என கலிங்கக் கம்மியர்
நூல் என உடற் பொறை தொடர்ந்த நோய் என
பால் உறு பிரை என கலந்து பல்முறை
வேல் உறு சேனையைத் துணித்து வீழ்த்தினான். 6.26.52

தன் சேனைகள் நிலைகுலைந் தழிதலை இந்திரசித்து காணுதல்

கண்டனன் திசைதொறும் நோக்கி கண் அகல்
மண்தலம் மறிகடல் அன்ன மாப் படை
விண்டு எறி கால்பொர மறிந்து வீற்று உறும்
தண்டலை ஆம் எனக் கிடந்த தன்மையே. 6.26.53

மிடலின் வெங் கடகரிப் பிணத்தின் விண்தொடும்

திடலும் வெம் புரவியும் தேரும் சிந்திய
உடலும் வன் தலைகளும் உதிர்ந்து ஓங்கு அலைக்
கடலும் அல்லால் இடை ஒன்றும் கண்டிலன். 6.26.54

நூறு நூறாயிர கோடி நோன் கழல்
மாறுபோர் அரக்கரை ஒருவன் வாள்கணை
கூறு கூறு ஆக்கிய குவையும் சோரியின்
ஆறுமே அன்றி வேறு அரக்கன் கண்டிலன். 6.26.55

நஞ்சினும் வெய்யவர் நடுங்கி நா உலர்ந்து
அஞ்சினர் சிலர்சிலர் அடைகின்றார்; சிலர்
வெஞ்சின வீரர்கள் மீண்டிலாதவர்
துஞ்சினர் துணை இலர் எனத் துளங்கினார். 6.26.56

இந்திரசித்து தான் தொடங்கிய வேள்வியில் ஓமகுண்டத்துத் தீ அவிந்தமை கண்டு மனம் வெதும்புதல்

ஓம வெங் கனல் அவிந்து உழைக் கலப்பையும்
காமர் வண் தருப்பையும் பிறவும் கட்டு அற
வாம மந்திரத் தொழில் மறந்து நந்துறு
தூம வெங்கனல் எனப் பொலிந்து தோன்றினான். 6.26.57

இந்திரசித்தினைக் காவலாகச் சூழ்ந்து நின்ற அரக்கர் சேனையினை வானரசேனை எதிர்த்து அடைதல்

அக்கணத்து அடுகளத்து அப்பு மாரியால்
உக்கவர் ஒழிதர உயிர் உளார் எலாம்
தொக்கனர் அரக்கனைச் சூழ்ந்து சுற்றுற
புக்கது கவிப்பெருஞ் சேனைப் போர்க்கடல். 6.26.58

இந்திரசித்து தன் சேனைகள் அழிந்தமையினையும் அதுகண்டு முனிவர் முதலியோர் கைகுலைப்பதனையும் கண்டு தனது நியமம் குலைந்து வருந்துதல்

ஆயிரம் மலர் உடை ஆழி மாப் படை
'ஏ 'எனும் மாத்திரத்து இற்ற கொற்றமும்
தூயவன் சிலைவலித் தொழிலும் துன்பமும்
மேயின வெகுளியும் கிளர வெம்பினான். 6.26.59

மெய் குலைந்து இருநில மடந்தை விம்முற
செய் கொலைத் தொழிலையும் செய்கை தீயவர்
மொய் குலத்து இறுதியும் முனிவர் கண்டனர்
கை குலைக்கின்றதும் கண்ணின் நோக்கினான். 6.26.60

மானமும் பாழ்பட வகுத்த வேள்வியின்
மோனமும் பாழ்பட முடிவு இலா முரண்
சேனையும் பாழ்பட சிந்தை மந்திரத்து
ஏனையும் பாழ்பட இனைய செப்பினான். 6.26.61

'வெள்ளம் ஐ ஐந்துடன் விரிந்த சேனையின்
உள்ளது அக்குரோணி ஈர் ஐந்தொடு ஓயுமால்;
எள்ள அரு வேள்வி நின்று இனி இயற்றுதல்
பிள்ளைமை; அனையது சிதைந்து பேர்ந்ததால். 6.26.62

'தொடங்கிய வேள்வியின் தூம வெம் கனல்
அடங்கியது அவிந்துளது அமையுமாம் அன்றே?
இடம்கொடு வெம்செரு வென்றி இன்று எனக்கு
அடங்கியது என்பதற்கு ஏது ஆகுமால். 6.26.63

'அங்கு அது கிடக்க; நான் மனிதர்க்கு ஆற்றலென்
'சிங்கினன் என்பது ஓர் எளிமை; தேய்வுற
இங்கு நின்று இவை இவை நினைக்கிலேன்; இனி
பொங்குபோர் ஆற்ற என் தோளும் போனவோ? 6.26.64

'''மந்திர வேள்விபோய் மடிந்ததாம் '' எனச்

சிந்தையின் நினைந்து நான் வருந்தும் சிற்றியல்
அந்தரத்து அமரர்தாம் "மனிதற்கு ஆற்றலன்
இந்திரற்கே இவன் வலி " என்று ஏசவோ? 6.26.65

அப்பொழுது அரக்கர்சேனை வானர சேனையினால் நிலைகுலைதல்

என்று அவன் பகர்கின்ற எல்லையின் இருங்
குன்றொடு மரங்களும் பிணத்தின் கூட்டமும்
பொன்றின கரிகளும் கவிகள் போக்கின;
சென்றன பெரும்படை இரிந்து சிந்தின. 6.26.66

ஒதுங்கினர் ஒருவர்கீழ் ஒருவர் புக்குறப்
பதுங்கினர் நடுங்கினர்; பகழி பாய்தலின்
பிதுங்கினர் குடர் உடல் பிளவு பட்டனர்.
மதம் புலர் களிறு எனச் சீற்றம் மாறினார். 6.26.67

வீரன் வெம் கணையொடும் கவிகள் வீசிய
கார்வரை அரக்கர் வெம் கடலின் வீழ்ந்தன
போர்நெடுங் கால்பொர பொழியும் மாமழைத்
தாரையும் மேகமும் படிந்த தன்மைய. 6.26.68

இந்திரசித்துக்குச் சினம் மிகும்படி அனுமன் அவனை யடைந்து எள்ளி நகையாடுதல்

திரைக் கடல் பெரும்படை இரிந்து சிந்திட
மரத்தினின் புடைத்து அடர்த்து உருத்த மாருதி
அரக்கனுக்கு அணித்து என அணுகி அன்னவன்
வரக் கதம் சிறப்பன மாற்றம் கூறுவான். 6.26.69

'நான் உனை இரந்துகூறும் நயமொழி ஒன்றும் கேளாய்;
சானகி தன்னை வாளால் தடிந்ததோ? தனதன் தந்த
மானம்மேல் சேனையோடும் வடதிசை நோக்கிமீது
போனதோ? கோடிகோடி வஞ்சமும் பொய்யும் வல்லாய்! 6.26.70

'தடம் திரைப் பரவை அன்ன சக்கர யூகம் புக்குக்
கிடந்தது கண்டது உண்டோ? நாண் ஒலி கேட்டிலோமே,
தொடர்ந்து போய் அயோத்தி தன்னைக் கிளையோடும் துணிய நூறி
நடந்தது எப்பொழுது? வேள்வி முடிந்ததே? கருமம் நன்றே? 6.26.71

ஏந்து அகல் ஞாலம் எல்லாம் இனிது உறைந்து இவரத் தாங்கும்
பாந்தளின் பெரிய திண்தோள் பரதனை பழியின் தீர்ந்த
வேந்தனை, கண்டு நீர் நும் வில்வலி காட்டி மீண்டு,
போந்தது, எவ் அளவை நன்றே, போனமை பொருந்திற்று அன்றே. 6.26.72

'அம்பரத்து அமைந்த வல்வில் சம்பரன் ஆவி வாங்கி
உம்பருக்கு உதவி செய்த ஒருவனுக்கு உதயஞ் செய்த
நம்பியை முதல்வர் ஆன மூவர்க்கு நால்வர் ஆன
தம்பியைக் கண்டு, நின்தன் தனு வலம் காட்டிற்று உண்டோ? 6.26.73

'தீ ஒத்த வயிர வாளி உடல் உற, சிவந்த சோரி
காயத்தும், செவியின் ஊடும், வாயினும், கண்கள் ஊடும்
பாய, போய், இலங்கை புக்கு, வஞ்சனை பரப்பச் செய்யும்
மாயப் போர் ஆற்றல் எல்லாம் இன்றொடு மடியும் அன்றே! 6.26.74

'பாசமோ, மலரின் மேலோன் பெரும் படைக் கலமோ, பண்டை
ஈசனார் படையோ, மாயோன் நேமியோ, யாதோ, இன்னும்
வீச நீர் விரும்புகின்றீர்? அதற்கு நாம் வெருவி, சாலக்
கூசினோம்; போதும் போதும்; கூற்றினார் குறுக வந்தார். 6.26.75

'வரங்கள் நீர் உடையவாறும், மாயங்கள் வல்லவாறும்,
பரம் கொள் வானவரின் தயெ்வப் படைக்கலம் படைத்தவாறும்
உரங்களோடு உன்னி அன்றோ, உம்மை நாம் உயிரினோடும்
சிரம் கொளத் துணிந்தது? அன்னது உண்டு; அது திறம்பினோமோ? 6.26.76

'விடம் துடிக்கின்ற கண்டத்து அண்ணலும், விரிஞ்சன் தானும்,
படம் துடிக்கின்ற நாகப் பாற்கடல் பள்ளியானும்,
சடம் துடிக்கிலராய் வந்து தாங்கினும், சாதல் திண்ணம்;
இடம் துடிக்கின்றது உண்டே? இருத்திரோ? இயம்புவீரே! 6.26.77

"கொல்வென் " என்று, உன்னைத்தானே குறித்து ஒரு சூளும் கொண்ட
வில்லி, வந்து அருகு சார்ந்து, உன் சேனையை முழுதும் வீட்டி,
"வல்லையேல் வா வா " என்று விளிக்கின்றான்; வரிவில் நாணின்
ஒல் ஒலி, ஐய! செய்யும் ஓமத்துக்கு உறுப்பு ஒன்று ஆமோ? 6.26.78

'மூவகை உலகும் காக்கும் முதலவன் தம்பி பூசல்
தேவர்கள், முனிவர், மற்றும் திறத்திறத்து உலகம் சேர்ந்தார்,
யாவரும் காண நின்றார்; இனி இறை தாழ்ப்பது என்னோ?
சாவது சரதம் அன்றோ? ' என்றனன், தருமம் காப்பான். 6.26.79

இந்திரசித்து வெகுண்டு அனுமன் முதலியோரை இகழ்ந்துரைத்தல்

அன்ன வாசகங்கள் கேளா, அனல் உயிர்த்து, அலங்கல் பொன் தோள்
மின் உக, பகு வாய் ஊடு வெயில் உக, நகைபோய் வீங்க,
'முன்னரே வந்து இம் மாற்றம் மொழிகின்றீர் 'மொழிந்த மாற்றம்
என்னதோ நீயிர் என்னை இகழ்ந்தது என்று இனைய சொன்னான். 6.26.80

மூண்ட போர்தோறும் பட்டு முடிந்தநீர், முறையின் தீர்ந்து
மீண்டபோது அதனை எல்லாம் மறத்திரோ? விளிதல் வேண்டி
'ஈண்டவா 'என்னா நின்றீர்; இத்தனை பேரும் பட்டு
மாண்டபோது, உயிர் தந்தீயும் மருந்து வைத்தனையோ மான? 6.26.81

'இலக்குவன் ஆக, மற்றை இராமனே ஆக, ஈண்டு

விலக்குவர் எல்லாம் வந்து விலக்குக; குரங்கின் வெள்ளம்
குலக்குலம் ஆக மாளும் கொற்றமும், மனிதர் கொள்ளும்
அலக்கணும், முனிவர் தம்மோடு அமரரும் காண்பர் அன்றே. 6.26.82

'யானுடை வில்லும், என் பொன் தோள்களும், இருக்க இன்னும்
ஊனுடை உயிர்கள் யாவும் உய்யுமோ 'ஒளிப்பு இலாமல்?
கூனுடைக் குரங்கினோடு மனிதரைக் கொன்று, சென்று அவ்
வானினும் தொடர்ந்து கொல்வென்; மருந்தினும் உய்ய மாட்டீர். 6.26.83

'வேட்கின்ற வேள்வி இன்று பிழைத்தது; "வென்றோம் " என்று
கேட்கின்ற வீரம் எல்லாம் கிளத்துவீர்! கிளத்தல் வேண்டா;
தாழ்க்கின்றது இல்லை; உம்மைத் தனித்தனி தலைகள் பாறச்
சூழ்க்கின்ற வீரம் என்கைச் சரங்களாய்த் தோன்றும் அன்றே. 6.26.84

'மற்று எலாம் நும்மைப் போல வாயினால் சொல்ல மாட்டேன்;
வெற்றிதான் இரண்டு தந்தீர்; விரைவது வெல்லக் கொல்லாம்?
உற்று நான் உருத்த காலத்து ஒருமுறை எதிரே நிற்கக்
கற்றிரோ? இன்னம் மாண்டு கிடத்திரோ? கடத்திரோதான்? 6.26.85

இந்திரசித்து, போர் செய்தற்கு ஆயத்தனாகித் தேரேறி வில்நாண் எறிந்து
போர்ச்சங்கினை ஊதுதல்

'நின்மின்கள்; நின்மின்! 'என்னா, நெருப்பு எழ விழித்து, நீண்ட
மின்மின்கொள் கவசம் இட்டான்; வீக்கினான், தூணி; வீரப்
பொன் மின்கொள் கோதை கையில் பூட்டினான்; பொறுத்தான், போர்வில்;
எல் மின்கொள் வயிரத் திண்தேர் ஏறினான்; எறிந்தான் நாணி; 6.26.86

ஊதினான் சங்கம்; வானத்து ஒண்தொடி மகளிர் ஒண்கண்
மோதினார்; 'கணத்தின் முன்னே முழுவதும் முருங்க முற்றக்

காதினான் 'என்ன, வானோர் கலங்கினார்; கயிலை யானும்,
போதினான்தானும், 'இன்று புகுந்தது பெரும்போர் 'என்றார 6.26.87

பின் விளைவு எண்ணித் தேவர்கள் வாட்டமுறுதல்

'இழைத்த பேர் யாகம் தானே யாம் செய்த தவத்தினாலே
பிழைத்தது; பிழைத்ததேனும், வானரம் பிழைக்கல் ஆற்றா;
அழைத்தது விதியேகொல் என்று அஞ்சினார்; அம்பினாலே
உழைத்தது காண்கின்றோம் 'என்று, உணங்கினார், உம்பர் உள்ளார். 6.26.88

குரங்குகள், இந்திரசித்தின் நாணொலி கேட்டு நிலை குலைந்தோடுதலும் அனுமன் மலையினைப் பறித்து எதிர்த்தலும்

நாண்தொழில் ஓசை வீசிச் செவிதொறும் நடத்தலோடும்,
ஆண் தொழில் மறந்து, கையின் அடுக்கிய மரனும் கல்லும்
மீண்டன மறிந்து, சோர விழுந்தன; விழுந்த, 'மெய்யே
மாண்டனம் 'என்றே உன்னி, இரிந்தன, குரங்கின் மாலை. 6.26.89

படைப் பெருந்தலைவர் நின்றார்; அல்லவர், இறுதி பற்றும்
அடைப்ப அருங்காலக் காற்றால் ஆற்றலது ஆகிக் கீறிப்
புடை, திரிந்து ஓடும் வேலைப் புனல் என, இரியலுற்றார்;
கிடைத்த போர் அனுமன் ஆண்டு, ஓர் நெடுங்கிரி கிழித்துக் கொண்டான். 6.26.90

இந்திரசித்து வீரவுரை பகர்ந்து அனுமனுடன் பொருதல்

'நில், அடா! நில்லு நில்லு! நீ, அடா! வாசி பேசிக்
கல் எடாநின்றது, என்னைப் போர்க்களத்து, அமரர் காண,
கொல்லலாம் என்றோ? நன்று; குரங்கு என்றால் கூடும் அன்றே?
நல்லை; போர், வாவா 'என்றான் நமனுக்கு நமனாய் நின்றான். 6.26.91

வில் எடுத்து உருத்து நின்ற வீரருள் வீரன் நேரே,
கல் எடுத்து, எறிய வந்த அனுமனைக் கண்ணின் நோக்கி,
'மல் எடுத்து உயர்ந்த தோளாற்கு என்கொலோ வலியது? 'என்னா
சொல் எடுத்து, அமரர் சொன்னார்; தாதையும் துணுக்கம் உற்றான். 6.26.92

வீசினன் வயிரக் குன்றம், வெம் பொறிக் குலங்கள் விண்ணின்
ஆசையின் நிமிர்ந்து செல்ல, 'ஆயிரம் உரும் ஒன்றாகப்
பூசின பிழம்பு இது 'என்ன, வரும் அதன் புரிவை நோக்கி,
கூசின, உலகம் எல்லாம்; குலைந்தது அவ் அரக்கர் கூட்டம். 6.26.93

குண்டலம் நெடுவில் வீச, மேருவின் குவிந்த தோளான்,
அண்டமும் குலுங்க ஆர்த்து, மாருதி, அசனி அஞ்ச,
விண் தலத்து எறிந்த குன்றம் வெறுந் துகள் ஆகி வீழக்
கண்டனன்; எய்த தன்மை கண்டிலர், இமைப்பு இல் கண்ணார். 6.26.94

இந்திரசித்து ஏவிய அம்புகளால் அனுமன் அயர்தல்

மாறு ஒரு குன்றம் வாங்கி மறுகுவான் மார்பில், தோளில்,
கால்தரு காலில், கையில், கழுத்தினில், நுதலில், கண்ணில்,
ஏறின என்ப மன்னோ எரிமுகக் கடவுள் வெம்மை
சீறின பகழிமாரி, தீக்கடு விடத்தின் தோய்ந்த. 6.26.95

வெதிர் ஒத்த சிகரக் குன்றின் மருங்கு உற விளங்கலாலும்,
எதிர் ஒத்த இருளைக் கீறி எழுகின்ற இயற்கையாலும்,
கதிர் ஒத்த பகழிக் கற்றை கதிர் ஒளி காட்டலாலும்,
உதிரத்தின் செம்மை யாலும், உதிக்கின்ற கதிரோன் ஒத்தான். 6.26.96

எதிர்த்துப் போர் செய்ய வந்த அங்கதன் முதலியோரை நோக்கிய இந்திரசித்து, இலக்குவன் எங்குள்ளான் என வினவுதல்

ஆயவன் அயர்தலோடும், அங்கதன் முதல்வர் ஆனோர்,
காய்சினம் திருகி, வந்து கலந்துளார் தம்மைக் காணா,
'நீயிர்கள் நின்மின் நின்மின், இருமுறை நெடிய வானில்
போயவன் எங்கே நின்றான்? ' என்றனன், பொருள் செயாதான். 6.26.97

வெம்பினர் பின்னும் மேன்மேற் சேறலும் வெகுண்டு, 'சீயம்
தும்பியைத் தொடர்வது அல்லால், குரங்கினைத் தொடர்வது உண்டோ?
அம்பினை மாட்டி, என்னே? சிறிது போர் ஆற்ற வல்லான்
தம்பியைக் காட்டித் தாரீர்; சாதிரோ, சலத்தின்? 'என்றான். 6.26.98

'அனுமனைக் கண்டிலீரோ? அவனினும் வலியிரோ? என்
தனு உளதன்றோ? தோளின் அவ் வலி தவிர்ந்தது உண்டோ!
இனம் முனை தீர்கிலீரோ? எவ் வலி ஈட்டி வந்தீர்?
மனிதனைக் காட்டி, நும்தம் மலைதொறும் வழிக் கொளீரே. ' 6.26.99

இலக்குவன் மேற்சென்ற இந்திரசித்தினை எதிர்த்து வானரர் வலியழிதல்

169. 6.26.என்று த்து இளவல் தன்மேல் எழுகின்ற இயற்கை நோக்கி,
குன்றமும் மரமும் வீசிக் குறுகினார்; குழாங்கள் தோறும்
சென்றன பகழி மாரி, மேருவை உருவித் தீர்வ,
ஒன்று அல, கோடி கோடி நுழைந்தன; வலியும் ஓய்ந்தார். 6.26.100

வீடணன், விரைந்தழுெக என்றவாறு இலக்குவன் இந்திரசித்தின்மேல் போருக்கு முந்துதல்

'படுகின்றது அன்றோ, மற்று உன் பெரும் படை? பகழி மாரி
விடுகின்றது அன்றோ, வென்றி அரக்கனாம் காள மேகம்?
இடுகின்ற வேள்வி மாண்டது; இனி, அவன் பிழைப்பு உறாமே
முடுகு 'என்றான், அரக்கன் தம்பி; நம்பியும் சென்று மூண்டான். 6.26.101

வந்தான் நெடுந்தகை மாருதி, மயங்கா முகம் மலர்ந்தான்,
'எந்தாய்! கடிது ஏறாய், எனது இருதோள்மிசை 'என்றான்;
'அந்தாக 'என்று உவந்து, ஐயனும் அமைவு ஆயினன் 'இமையோர்
சிந்தாகுலம் துறந்தார்; அவன் நெடுஞ் சாரிகை திரிந்தான். 6.26.102

இந்திரசித்தும் இலக்குவனும் பெரும்போர் புரிதல்

'கார் ஆயிரம் உடன் ஆகிய ' எனல் ஆகிய கரியோன்,
ஓர் ஆயிரம் பரிபூண்டது ஓர் உயர் தேர்மிசை உயர்ந்தான்;
நேர் ஆயினர் இருவோர்களும்; நெடுமாருதி, நிமிரும்
போர் ஆயிரம் உடையான் என, திசை எங்கணும் பெயர்ந்தான். 6.26.103

தீ ஒப்பன, உரும் ஒப்பன, உயிர் வேட்டன திரியும்
பேய் ஒப்பன, பசி ஒப்பன, பிணி ஒப்பன, பிழையா
மாயக் கொடுவினை ஒப்பன; மனம் ஒப்பன, கழுகின்
தாய் ஒப்பன, சில வெங்கணை துரந்தான் துயில் துறந்தான். 6.26.104

அவ் அம்பினை அவ் அம்பினின் அறுத்தான், இகல் அரக்கன்;
'எவ் அம்பு இனி உலகத்து உள? ' என்னும்படி எய்தான்
வெவ் அம்பரம், வையம், திசை, மலை, வேலைகள், பிறவும்,
வவ்வும் கடையுக மாமழை பொழிகின்றது மான. 6.26.105

ஆயோன், நெடுங் குருவிக் குலம் எனலாம் சில அம்பால்
போய் ஓவிடத் துரந்தான்; அவை 'பொறியோ 'என, மறிய,
தூயோனும், அத்துணை வாளிகள் தொடுத்தான், அவை தடுத்தான்;
தீயோனும், அக்கணத்து, ஆயிரம் நெடுஞ் சாரிகை திரிந்தான். 6.26.106

கல்லும், நெடுமலையும், பலமரனும், கடைகாணும்

புல்லும் சிறு பொடியும் இடை தெரியாவகை, புரியச்
செல்லும் நெறிதொறும் சென்றன தறெு கால்புரை மறவோன்
சில்லின் முதிர்தேரும், சின வயமாருதி தாளும். 6.26.107

இருவீரரும், 'இவன் இன்னவன், இவன் இன்னவன் 'என்னச்
செருவீரரும் அறியாவகை திரிந்தார், கணை சொரிந்தார்;
'ஒரு வீரரும் இவர் ஒக்கிலர் ' என, வானவர் உவந்தார்;
பொரு வீரையும் பொரு வீரையும் பொருதால் எனப் பொருதார். 6.26.108

'விண் செல்கில, செல்கின்றன விசிகம் 'என, இமையோர்
கண் செல்கில; மனம் செல்கில : கணிதம் உறும் எனின், ஓர்
எண் செல்கில; நெடுங்கால வன் இடை செல்கிலன், உடல்மேல்
புண்செய்வன அல்லால், ஒரு பொருள் செல்வன தெரியா. 6.26.109

எரிந்து ஏறின, திசை யாவையும்; இடி ஆம் எனப் பொடியாய்
நெரிந்து ஏறின, நெடுநாண் ஒலி; படர் வான் நிறை உருமின்
சொரிந்து ஏறின சுடுவெங்கணை; தொடுந் தாரகை முழுதும்
கரிந்து ஏறின, உலகு யாவையும், கனல் வெம்புகை கதுவ. 6.26.110

வெடிக்கின்றன, திசை யாவையும், விழுகின்றன, இடிவந்து
இடிக்கின்றன, சிலைநாண் ஒலி; இருவாய்களும் எதிராக்
கடிக்கின்றன, கனல் வெம் கணை, கலி வான் உற விசைமேல்
பொடிக்கின்றன, பொறி வெம் கனல்; இவை கண்டனர் புலவோர். 6.26.111

கடல் வற்றின; மலை உக்கன; பருதிக் கனல் கதுவுற்று
உடல் வற்றின; மரம், உற்றன கனல் பட்டன; உதிரம்
சுடர் வற்றின; சுறு மிக்கது; துணிபட்டு உதிர்கணையின்,
திடர் பட்டது, பரவை குழி; திரிவுற்றது புவனம். 6.26.112

எரிகின்றன அயில் வெம் கணை இரு சேனையும் இரியத்
திரிகின்றன, புடை நின்றில, திசை சென்றன; சிதறிக்
கரி பொன்றின; பரி மங்கின; கவி சிந்தின; கடல் போல்
சொரிகின்றன, பொரு செம்புனல்; தொலைகின்றனர், கொலையால். 6.26.113

புரிந்து ஓடின; பொரிந்து ஒடின; புகைந்து ஓடின; புகை போய்
எரிந்து ஓடின; கரிந்து ஓடின; இடம் ஓடின; வலமே
திரிந்து ஓடின; பிரிந்து ஓடின; செறிந்து ஓடின; திசைமேல்
சரிந்து ஓடின கருங் கோளரிக்கு இளையான் விடு சரமே. 6.26.114

நீர் ஒத்தன; நெருப்பு ஒத்தன; பொருப்பு ஒத்தன; நிமிரும்
கார் ஒத்தன; உரும் ஒத்தன; கடல் ஒத்தன; கதிரோன்
தேர் ஒத்தன; விடைமேலவன் சிரிப்பு ஒத்தன; உலகின்
வேர் ஒத்தன; செரு ஒத்து இகல் அரக்கன் விடு விசிகம். 6.26.115

ஏமத் தடங் கவசத்து இகல் அகலத்தன; இருவோர்
வாமப் பெருந்தோள் மேலன; வதனத்தன; வயிரத்
தாமத்துணைக் குறங்கோடு இரு சரணத்தன, தம் தம்
காமக் குல மட மங்கையர் கடைக்கண் என, கணைகள். 6.26.116

'எந்நாளினின், எத்தேவர்கள், எத் தானவர், எவரே,
அன்னார் செரு விளைத்தார்? ' என, இமையோர் எடுத்து ஆர்த்தார்;
பொன் ஆர் சிலை இரு கால்களும், ஒருகால் பொறை உயிரா,
முன்நாளினில் இரண்டாம் பிறை முளைத்தால் என வளைத்தார். 6.26.117

வேகின்றன உலகு இங்கு இவர் விடுகின்றன விசிகம்
போகின்றன, சுடர் வெந்தன; இமையோர்களும் புலர்ந்தார்;
'ஆகின்றது ஒர் அழிகாலம் இது ஆம், அன்று 'என அயிர்த்தார்;
நோகின்றன திசை யானைகள், செவி நாண் ஒலி நுழைய. 6.26.118

மீன் உக்கது, நெடு வானகம்; வெயில் உக்கது, சுடரும்;
மான் உக்கது, முழு வெண்மதி மழை உக்கது, வானம்;
தான் உக்கது, குல மால் வரை; தரை உக்கது; தகைசால்
ஊன் உக்கது, எவ் உலகத்தினும் உள ஆயினம் உயிரும். 6.26.119

அக்காலையின் அயில்வெங்கணை ஐ ஐந்து புக்கு அழுந்த,
திக்கு ஆசு அற வென்றான் மகன் இளங்கோ உடல் செறித்தான்;
கைக் கார்முகம் வளையச் சில கனல் வெங்கணை, கவசம்
புக்கு, ஆகமும் கழன்று ஓடிட, இளங் கோளரி பொழிந்தான். 6.26.120

தெரிந்தான் சில சுடர் வெங்கணை, தேவேந்திரன் சினமா
இரிந்து ஓடிடத் துரந்து ஓடின, இமையோரையும் முன்நாள்
அரிந்து ஓடின, எரிந்து ஓடின, அவை கோத்து, அடல் அரக்கன்
சொரிந்தான், உயர் நெடு மாருதி தோள்மேலினில் தோன்ற. 6.26.121

குருதிப் புனல் சொரிய, குணம் குணிப்பு இல்லவன், குணபால்
பருதி படி பொலிவுற்றதை இளங் கோளரி பார்த்தான்;
ஒரு திக்கிலும் பெயராவகை, அவன் தேரினை உதிர்த்தான்;
'பொருது இக்கணம் வென்றான் 'என, சரமாரிகள் பொழிந்தான். 6.26.122

அத்தேர் அழிந்தது நோக்கிய இமையோர் எடுத்து ஆர்த்தார்;
முத்தேவரும் உவந்தார்; அவன், உரும் ஏறு என முனிந்தான்,
தத்தா; ஒரு தடந்தேரினைத் தொடர்ந்தான், சரம் தலைமேல்
பத்து ஏவினன்; அவை பாய்தலின், இளம் கோளரி பதைத்தான். 6.26.123

பதைத்தான், உடல் நிலைத்தான், சில பகுவாய் அயில் பகழி
விதைத்தான்; அவன் விலக்காதமுன், விடைமேல் வரு விமலன்,
மதத்தால் எதிர்வரு காலனை ஒரு காலுற மருமத்து

உதைத்தால் என, தனித்து ஓர் கணை அவன் மார்பிடை உய்த்தான். 6.26.124

கவசத்தையும் நெடு மார்பையும் கழன்று அக்கணை கழிய,
அவசத் தொழில் அடைந்தான்; அதற்கு இமையோர் எடுத்து ஆர்த்தார்;
திவசத்து எழு கதிரோன் எனத் தெரிகின்றது ஓர் கணையால்
துவசத்தையும் துணித்தே, அவன் மணித் தோளையும் தொளைத்தான் 6.26.125

உள் ஆடிய உதிரம் புனல் கொழுந் தீ என ஒழுக,
தள்ளாடிய வடமேருவின் சலித்தான்; உடல் தரித்தான்;
தொள்ளாயிரம் கடும் போர்க் கணை துரந்தான்; அவை, சுடர் போய்
விள்ளா நெடுங் கவசத்து இடை நுழையாது உக, வெகுண்டான். 6.26.126

மறித்து ஆயிரம் வடிவெங்கணை, மருமத்தினை மதியாக்
குறித்து, ஆயிரம் பரித்தேரவன் விடுத்தான்; அவை குறி பார்த்து
இறுத்தான், நெடுஞ் சரத்தால், ஒரு தனி நாயகற்கு இளையோன்;
செறித்தான் உடல் சில பொன் கணை, சிலை நாண் அறத் தெரித்தான். 6.26.127

'வில் இங்கு இது நெடுமால் சிவன் எனும் மேலவர் தனுவே
கொல்? 'என்று கொண்டு அயிர்த்தான்; நெடுங் கவசத்தையும் குலையாச்
செல்லுங் கடுங்கணை யாவையும் சிதையாமையும் தெரிந்தான்;
வெல்லும்தரம் இல்லாமையும் அறிந்தான், அகம் மெலிந்தான். 6.26.128

இந்திரசித்து மெலிவுற்றமையை யறிந்த வீடணன் இலக்குவனுக்கு அதனைத் தெரிவித்தல்

அத்தன்மையை அறிந்தான் அவன் சிறுதாதையும், அணுகா,
முத்தன் முகம் நோக்கா, 'ஒரு மொழி கேள் 'என மொழிவான்,
'எத்தன்மையும் இமையோர்களை வென்றான் இகல் கண்டாய்!
பித்தன் மகன் தளர்ந்தான்; இனிப் பிழையான் 'எனப் பகர்ந்தான். 6.26.129

இந்திரசித்து ஏவிய படைக்கலங்களை ஏற்ற கணைகளால் இலக்குவன் விலக்குதல்

கூற்றின்படி கொதிக்கின்ற அக் கொலை வாள் எயிற்று அரக்கன்,
ஏற்றும் சிலை நெடுநாண் ஒலி உலகு ஏழினும் எய்த,
சீற்றம் தலைத்தலை சென்று உற, 'இது தீர் 'எனத் தெரியா,
காற்றின் படை தொடுத்தான்; அவன் அதுவே கொடு காத்தான். 6.26.130

அனலின் படை தொடுத்தான்; அவன் அதுவே கொடு தடுத்தான்;
புனலின் படை தொடுத்தான்; அவன் அதுவே கொடு பொறுத்தான்;
கனல் வெங் கதிரவன் வெம்படை துரந்தான், மனம் கரியான்;
சினவெந் திறல் இளங் கோளரி அதுவே கொடு தீர்த்தான். 6.26.131

இந்திரசித்து அயன் படை தொடுத்தானாக இலக்குவன் அப்படையினையே தொடுத்து அதனை அழித்தல்

'இது காத்திகொல்? 'என்னா, எடுத்து, இசிகப்படை எய்தான்;
அது காப்பதற்கு அதுவே உளது என்னா, தொடுத்து அமைந்தான்;
செதுகாப் படை தொடுப்பேன் என நினைந்தான், திசை முகத்தோன்
முதுமாப்படை துரந்தான், 'இனி முடிந்தாய் 'என மொழிந்தான். 6.26.132

வானின்தலை நின்றார்களும் மழுவாளியும், மலரோன்
தானும், முனிவரரும், பிற தவத்தோர்களும், அறத்தோர்
கோனும், பிறபிற தேவர்கள் குழுவும், மனம் குலைந்தார்;
'ஊனம், இனி இலது ஆகுக இளங்கோக்கு 'என த்தார். 6.26.133

ஊழிக்கடை இறுதி தலை, உலகு யாவையும் உண்ணும்
ஆழிப் பெருங்கனல் தன் ஒரு சுடர் என்னவும் ஆகாப்
பாழிச் சிகை பரப்பித் தனி படர்கின்றது பார்த்தான்
ஆழித் தனிமுதல் நாயகற்கு இளையான் அது மதித்தான். 6.26.134

'மாட்டான் இவன், மலரோன்படை முதற்போது தன் வலத்தால்
மீட்டான் அலன்; தடுத்தான் அலன்; முடிந்தான் 'என, விட்டான்;
'காட்டாது இனிக் கரந்தால், அது கருமம் அலது 'என்னா,
'தாள் தாமரை மலரோன் படை தொடுப்பேன் 'எனச் சமைந்தான். 6.26.135

'நன்று ஆகுக உலகுக்கு 'என முதலோன்மொழி நவின்றான்;
'பின்றாதவன் உயிர்மேற் செலவு ஒழிக 'என்பது பிடித்தான்;
'ஒன்றாக இம் முதலோன்படை தனை மாய்க்க 'என்று த்தான்;
நின்றான், அது துரந்தான்; அவன் நலம் வானவர் நினைத்தார் 6.26.136

'தான் விட்டது மலரோன் படை எனின், மற்று இடை தருமே?
வான் விட்டதும், மண் விட்டதும், மறவோன் உடல் அறுமே,
'தேன் விட்டிடு மலரோன் படை தீர்ப்பாய் 'எனத் தெரிந்தான்;
'ஊன் விட்டவன் மறம் விட்டிலன் ' என, வானவர் உவந்தார். 6.26.137

உருமேறு வந்து எதிர்ந்தால், அதன் எதிரே நெருப்பு உய்த்தால்,
வரும் ஆங்கது தவிர்ந்தால் என, மறவோன் படை மாய,
திருமால் தனக்கு இளையான் படை உலகு ஏழையும் தீய்க்கும்
அருமாகனல் எனநின்றது, விசும்பு எங்கணும் ஆகி. 6.26.138

படை அங்கு அது படரா வகை, பகலோன் குல மருமான்,
இடை ஒன்று அது தடுக்கும்படி செந்தீஉக எய்தான்,
தொடை ஒன்றினை, கணைமீமிசைத் துறுவாய் இனி 'என்றான்;
விடம் ஒன்றுகொடு ஒன்று ஈர்ந்தது போல் தீர்ந்தது, வேகம். 6.26.139

தேவர்களது மகிழ்ச்சியும் சிவபெருமான் இராம இலக்குவரது பிறப்பின் உண்மையினை விளக்குதலும்

விண்ணோர் அது கண்டார், 'வய வீரர்க்கு இனி மேன்மேல்
ஒண்ணாதன உளவோ? 'என மனம் தேறினர், உவந்தார்;
கண்ணார் நுதல் பெருமான், 'இவர்க்கு அரிதோ? 'எனக் கடைபார்த்து,
'எண்ணாது இவை பகர்ந்தீர்; பொருள் கேளீர்! 'என இசைத்தான். 6.26.140

'நாராயண நரர் என்று இவர் உளராய், நமக்கு எல்லாம்
வேராய், முழு முதல் காரணப் பொருளாய், வினை கடந்தார்;
ஆராயினும் தெரியாதது ஒர் நெடு மாயையின் அகத்தார்;
பாராயண மறை நான்கையும் கடந்தார்; இவர் பழையோர். 6.26.141

"அறத்தாறு அழிவு உளது ஆம் " என, அறிவும் தொடர்ந்து அணுகாப்
புறத்தார், புகுந்து அகத்தார் எனப் பிறந்தார், அது புரப்பார்;
மறத்தார் குலம் முதல் வேர் அற மாய்ப்பான், இவண் வந்தார்;
திறத்தால் அதுதெரிந்து, யாவரும் தெரியாவகை திரிவார். 6.26.142

"உயிர்தோறும் உற்றுளன், தோத்திரத்து ஒருவன் " என க்கும்
அயிராநிலை உடையான் இவன்; அவன், இவ் உலகு அனைத்தும்
தயிர்தோய் பிரை எனல் ஆம் வகை கலந்து, ஏறிய தலைவன்;
பயிராதது ஒர் பொருள் இன்னது என்று உணர்வீர்; இது பரமால். 6.26.143

'நெடும் பாற்கடல் கிடந்தாரும், பண்டு, இவர்; நீர் குறை நேர,
விடும்பாக்கியம் உடையார்களைக் குலத்தோடு அற வீட்டி,
இடும்பாக்கியத்து அறம் காப்பதற்கு இசைந்தார் 'என இது எலாம்,
அடும்பு ஆக்கிய தொடைச் செஞ்சடை முதலோன் பணித்து அமைந்தான். 6.26.144

உண்மையினை அறிவுறுத்திய சிவபெருமானைத் தேவர்கள் தொழுது போற்றுதல்

'அறிந்தே, இருந்து அறியேம், அவன் நெடு மாயையின் அயர்ப்பேம்;
பிறிந்தேம் இனி முழுது ஐயமும்; பெருமான் பிடித்தோம்;

எறிந்தேம் பகைமுழுதும்; இனித் தீர்ந்தேம், இடர் கடந்தேம்;
செறிந்தோர் வினைப் பகைவா! ' எனத்தொழுதார், நெடுந்தேவர். 6.26.145

மாயோன் படையினை இந்திரசித்து ஏவுதலும் இலக்குவன், தன்னைத் திருமாலாகத் தியானித்த அளவில் அது விலகிப் போதலும்

மாயோன் நெடும்படை வாங்கிய வளைவாள் எயிற்று அரக்கன்,
'நீயோ இது தடுத்தாய் எனின், நினக்கு ஆர் எதிர் நிற்பார்?
போயோ விசும்பு அடைவாய்? இது பிழையாது 'எனப் புகலா,
தூயோன்மிசை, உலகு யாவையும் தடுமாறிட, துரந்தான். 6.26.146

சேமித்தனர் இமையோர்தமை, சிரத்து ஏந்திய கரத்தால்;
ஆம் இத் தொழில், பிறர் யாவரும் அடைந்தார்; பழுது அடையாக்
காமிப்பது முடிவிப்பது, படர்கின்றது கண்டான்;
'நேமித் தனி அரி, தான் 'என நினைந்தான், எதிர் நடந்தான். 6.26.147

தீக்கின்றது இவ் உலகு ஏழையும் எனச் செல்வதும் தெரிந்தான்;
நீக்கும் தரம் அல்லா முழு முதலோன் என நினைந்தான்;
மீச் சென்றிலது, அயல் சென்றது, விலங்கா, வலங்கொடு, மேல்
போய்த்து, அங்கு அது; கனல் மாண்டது புகை வீய்ந்தது, பொதுவே. 6.26.148

ஏத்து ஆடினர், இமையோர்களும் கவியின் குலம் எல்லாம்
கூத்து ஆடின; அர மங்கையர் குனித்து ஆடினர்; தவத்தோர்
'காத்தாய் உலகு அனைத்தும் 'எனக் களித்து ஆடினர்; கமலம்
பூத்தானும் அம் மழுவாளியும் முழு வாய் கொடு புகழ்ந்தார். 6.26.149

சிவனது படையினை இந்திரசித்து விடுதல்

அவன் அன்னது கண்டான், 'இவன் ஆரோ? 'என அயிர்த்தான்;

'இவன் அன்னது முதலே உடை இறையோன் என வியவா,
'எவன் என்னினும் நின்று ஆகுவது இனி எண்ணிலன் 'என்னா,
'சிவன் நன்படை தொடுத்து ஆருயிர் முடிப்பேன் 'எனத் தெரிந்தான். 6.26.150

பார்ப்பான் தரும் உலகு யாவையும் ஒரு நாள் ஒருபகலே
தீர்ப்பான் படை தொடுப்பேன் ' எனத் தெரிந்தான்; அது தெரியா,
மீப் பாவிய இமையோர் குலம் வெரு உற்றது; 'இப்பொழுதே
மாய்ப்பான் 'என உலகு யாவையும் மறுகுற்றன, மயங்கா. 6.26.151

'தானே சிவன்தரப் பெற்றது, தவம் நாள்பல உழந்தே;
தானே, 'பிறர் அறியாதது தந்தேன் 'எனச் சமைந்தான்;
ஆனால், இவன் உயிர் கோடலுக்கு ஐயம் இலை 'என்னா,
மேல்நாளும் இதனையே விடின் எதிர் நிற்பவர் இல்லை. 6.26.152

மனத்தால், மலர் புனல் சாந்தமொடு அவி தூபமும் வகுத்தான்;
நினைத்தான்; 'இவன் உயிர்கொண்டு இவண் நிமிர்வாய் 'என நிமிர்ந்தான்;
சினத்தால் நெடுஞ்சிலை நாண் தடந் தோள்மேல் உறச் செலுத்தா,
எனைத்து ஆயது ஒர் பொருளால் இடை தடை இல்லதை விட்டான். 6.26.153

சிவனது படையினால் தோன்றிய விளைவுகள்

சூலங்களும், மழுவும், சுடு கணையும், கனல் சுடரும்,
ஆலங்களும், அரவங்களும், அசனிக்குலம் எவையும்,
காலன்தனது உருவங்களும், கரும்பூதமும், பெரும் பேய்ச்
சாலங்களும் நிமிர்கின்றன, உலகு எங்கணும் தான் ஆய். 6.26.154

ஊழிக் கனல் ஒருபால் அத னுடனே தொடர்ந்து உடற்றும்;
சூழிக் கொடுங் கடுங்காற்று அத னுடனே வர, தூர்க்கும்
ஏழிற்கும் அப் புறத்தாய் உள பெரும் போர்க்கடல் இழிந்த ஆங்கு

ஆழித்தலைக் கிடந்தால் என நெடுந்தூங்கு இருள் அடைய. 6.26.155

பரிந்தார். 'இதுபழுது ஆகிலது, இறுவான் எனும் பயத்தால்;
நெரிந்து ஆங்கு அழிகுரங்கு உற்றது பகருந்துணை நெடிதே.
திரிந்தார், இரு சுடரோர்; உலகு ஒரு மூன்று உடன் திரிய. 6.26.156

அதுகண்டு அஞ்சிய வீடணன் இதனை விலக்க இயலுமோ என வினவ இலக்குவன் அதனை நோக்கிச் சிரித்தல்

பார்த்தான் நெடுந்தகை வீடணன், உயிர் கால் உற, பயத்தால்
வேர்த்தான், 'இது விலக்கும் தரம் உளதோ, முதல் வீரா!
தீர்த்தா! 'என அழைத்தான்; அதற்கு இளங்கோளரி சிரித்தான்;
போர்த்தார் அடல் கவிவீரரும், அவன் தாள்நிழல் புகுந்தார். 6.26.157

அபயம் அடைந்தவர்களை அஞ்சற்க எனக் கையமைத்துத் தானும் சிவன் படையை விட, அது இந்திரசித்தின் படையினை விழுங்குதல்

'அவயம்! உனக்கு அவயம்! 'எனும் அனைவோரையும், 'அஞ்சேல்
அவயம் உமக்கு அளித்தோம் 'எனத் தன் கைத் தலத்து அமைத்தான்
'உவயம் உறும் உலகின் பயம் உணர்ந்தேன், இனி ஒழியேன்;
சிவன் ஐம் முகம் உடையான் படை தொடுப்பேன் 'எனத் தெளிந்தான். 6.26.158

அப்பொன்படை மனத்தால் நினைந்து, அர்ச்சித்து அதை, 'அழிப்பாய்
இப்பொன் படைதனை மற்றொரு தொழில் செய்யலை 'என்னா,
துப்பு ஒப்பது ஒர்கணை கூட்டினன் துரந்தான்; இடை தொடரா
எப்பொன்படை எவையும் புக விழுங்குற்றது, ஒர் இமைப்பின். 6.26.159

விண் ஆர்த்தது; மண் ஆர்த்தது, மேலோர் மணிமுரசின்
கண் ஆர்த்தது, கடல் ஆர்த்தது, மழை ஆர்த்தது, கலையோர்
எண் ஆர்த்தது, மறை ஆர்த்தது, விசயம் என இயம்பும்

பெண் ஆர்த்தனள், அறம் ஆர்த்தது, பிறர் ஆர்த்தது பெரிதால். 6.26.160

இலக்குவனது வன்மையைக் கண்டு திகைப்புற்ற இந்திரசித்து தன் வன்மையால் மேலும் அம்புகளைச் செலுத்துதல்

இறு காலையின் உலகு யாவையும் அவிப்பான் இகல் படையை,
மறுகா வகை வலித்தான், அது வாங்கும்படி வல்லான்;
தறுகாலனின் கொடியோனும், மற்று அதுகண்டு, அகம் திகைத்தான்;
அறுகால்வயக் கவிவீரரும் அரி என்பதை அறிந்தார். 6.26.161

'தெய்வப்படை பழுது உற்றது எனக் கூசுதல் சிதைவால்;
எய் வித்தகம் உளது; அன்னது பிழையாது 'என இசையா,
கைவித்தகம் அதனால் சில கணை வித்தினன்; அவையும்
மொய்வித்தகன் தடந்தோளினும் நுதற் சூட்டினும் மூழ்க. 6.26.162

வெய்யோன் மகன்முதல் ஆகிய விறலோர், மிகு திறலோர்,
கை ஓய்வு இலர், மலைமாரியின் நிருதக் கடல் கடப்பார்;
'உய்யார் 'என வடி வாளிகள் சதகோடிகள் உய்த்தான்.
செய்யோன் அயல் தனிநின்ற தன் சிறுதாதையைச் செறுத்தான். 6.26.163

இலக்குவனது அயலில் நின்ற வீடணனை இந்திரசித்து இகழ்ந்துரைத்தல்

'முரண்தடம் தண்டும் ஏந்தி, மனிசரை முறைமை கூறிப்
பிரட்டரின் புகழ்ந்து, பேதை அடியரின் தொழுது பின்சென்று,
இரட்டுறும் முரசம் என்ன, இசைத்ததே இசைக்கின்றாய் ஐப்
புரட்டுவன் தலையை, இன்று; பழி என ஒழிவென் போலாம். 6.26.164

'விழிபட, முதல்வர் எல்லாம் வெதும்பினர் ஒதுங்கி வீழ்ந்து
வழிபட, உலகம் மூன்றும் அடிப்பட வந்த தேனும்,

அழிபடை தாங்கல் ஆற்றும் ஆடவர், யாண்டும் அஃகாப்
பழிபட வந்த வாழ்வை யாவரே நயக்கற் பாலார்? 6.26.165

'நீர் உள்ளதனையும் உள்ள மீன் என, நிருதர் எல்லாம்
வேர் உளதனையும் வீவர், இராவணனோடு; மீளார்;
ஊர் உளது; ஒருவன் நின்றாய் நீ உளை உறைய; நின்னோடு
ஆர் உளர் அரக்கர் நிற்பார், அரசு வீற்றிருக்க? ஐயா! 6.26.166

'முந்தைநாள், உலகம் தந்த மூர்த்தி வானோர்கட்கு எல்லாம்
தந்தையார் தந்தை யாரைச் செரு இடை சாயத் தள்ளி,
கந்தனார் தந்தை யாரைக் கயிலையோடு ஒருகைக் கொண்ட
எந்தையார் அரசு செய்வது, இப்பெரும் பலம் கொண்டேயோ? 6.26.167

'பனிமலர்த் தவிசின் மேலோன் பார்ப்பன குலத்துக்கு எல்லாம்
தனிமுதல் தலைவன் ஆன உன்னை வந்து அமரர் தாழ்வார்;
மனிதருக்கு அடிமையாய் நீ இராவணன் செல்வம் ஆள்வாய்;
இனி உனக்கு என்னோ, மானம்? எங்களோடு அடங்கிற்று அன்றே. 6.26.168

'சொல்வித்தும், பழித்தும், நுங்கை மூக்கினைத் துணிவித்தோரால்,
எல்வித்தும் படைக்கை உங்கள் தமையனை எங்களோடும்
கொல்வித்தும், தோற்றுநின்ற கூற்றினார் குலத்தை எல்லாம்
வெல்வித்தும், வாழும் வாழ்வின் வெறுமையே விழுமிது அன்றே? 6.26.169

'எழுதி ஏர் அணிந்த திண்தோள் இராவணன், இராமன் அம்பால்,
புழுதியே பாயல் ஆகப் புரண்டநாள், புரண்டுமேல் வீழ்ந்து,
அழுதியோ? நீயும் கூட ஆர்த்தியோ? அவனை வாழ்த்தித்
தொழுதியோ? யாதோ, செய்யத் துணிந்தனை? விசயத் தோளாய்! 6.26.170

'ஊனுடை உடம்பின் நீங்கி, மருந்தினால் உயிர்வந்து உய்யும்

மானிடர் இலங்கை வேந்தைக் கொல்வரே? நீயும் அன்னான்
தான் உடை செல்வம் துய்க்கத் தகுதியோ? சரத்தினோடும்
வான் இடைப் புகுதி அன்றே, யான் பழி மறுக்கின்! 'என்றான். 6.26.171

வீடணன், மறுமொழி பகர்தல்

அவ் அமையக் கேட்ட வீடணன், அலங்கல் மோலி
செவ்விதின் துளக்கி, மூரல் முறுவலும் தெரிவது ஆக்கி,
'வெவ்விது பாவம்; சாலத் தருமமே விழுமிது; ஐய;
இவ் கேட்டி 'என்னா, இனையன விளம்பல் உற்றான். 6.26.172

'அறம்துணை ஆவது அல்லால், அருநரகு அமைய நல்கும்
மறம்துணை ஆக, மாயாப் பழியொடும் வாழ மாட்டேன்;
துறந்திலேன் மெய்ம்மை; எய்தும் பொய்ம்மையே துறப்பது அல்லால்,
பிறந்திலேன் இலங்கை வேந்தன் பின், அவன் பிழைத்த போதே. 6.26.173

'உண்டிலென் நறவம்; பொய்ம்மை த்திலென்; வலியால் ஒன்றும்
கொண்டிலென்; மாய வஞ்சம் குறித்திலென்; யாரும் குற்றம்
கண்டிலர் என்பால்; உண்டே? நீயிரும் காண்டிர் அன்றே?
பெண்டிரின் திறம்பினாரைத் துறந்தது பிழையிற்று ஆமோ? 6.26.174

"மூவகை உலகும் ஏத்தும் முதலவன், எவர்க்கும் மூத்த
தேவர்தம் தேவன், தேவி கற்பினின் சிறந்துளாளை
நோவன செய்தல் தீது " என்று ப்ப, நுன் தாதைசீறி
'போ 'எனப் போந்தேன்; இன்று நரகதில் பொருந்துவேனோ? 6.26.175

'வெம்மையின் தருமம் நோக்கா வேட்டதே வேட்டு, வீயும்
உம்மையே புகழும் பூண்க; துறக்கமும் உமக்கே ஆக;
செம்மையில் பொருந்தி, மேலோர் ஒழுக்கினோடு அறத்தைத் தேறும்

எம்மையே பழியும் பூண்க; நரகமும் எமக்கே ஆக. 6.26.176

"அறத்தினைப் பாவம் வெல்லாது " என்னும் அது அறிந்து "ஞானத்
திறத்தினும் உறும் " என்று எண்ணி, தேவர்க்கும் தேவைச் சேர்ந்தேன்;
புறத்தினில் புகழே ஆக, பழியொடும் புணர்க, போதச்
சிறப்பு இனிப் பெறுக; தீர்க ' என்றனன், சீற்றம் தீர்ந்தான். 6.26.177

'பெறும் சிறப்பு எல்லாம் என்கைப் பிறைமுக வாளி ஒன்றால்
இறும் சிறப்பு அல்லால், அப்பால் எங்கு இனிப் போவது? 'என்னா,
தறெும் சிறைக் கலுழன் அன்னது ஒருகணை தெரிந்து, செம்பொன்
உறும் சுடர்க்கழுத்தை நோக்கி, நூக்கினான், உருமின் வெய்யோன். 6.26.178

அக் கணை அசனி என்ன அன்று என, ஆலம் உண்ட
முக்கணான் சூலம் என்ன, முடுகிய முடிவை நோக்கி,
'இக்கணத்து இற்றான் 'இற்றான் ' என்கின்ற இமையோர் காண,
கைக்கணை ஒன்றால், வள்ளல், அக்கணை கண்டம் கண்டான். 6.26.179

கோல் ஒன்று துணிதலோடும், கூற்றுக்கும் கூற்றம் அன்னான்,
வேல் ஒன்று வாங்கி விட்டான்; வெயில் ஒன்று விழுவது என்ன,
நாலொன்றும் மூன்றும் ஆன புவனங்கள் நடுங்கலோடும்,
நூல் ஒன்று வரிவிலானும், அதனையும் நுறுக்கி வீழ்த்தான். 6.26.180

'வேல்கொடு கொல்லல் உற்றான் ' என்று, ஒரு வெகுளி பொங்க,
கால்கொடு காலின் கூடிக் கைதொடர் கனகத் தண்டால்,
கோல்கொளும் ஒருவனோடும், கொடித் தடந்தேரில் பூண்ட
பால்கொளும் புரவி எல்லாம் படுத்தினான், துடிப்பு மாற. 6.26.181

அழிந்த தேர்மீது நின்றான் ஆயிர கோடி அம்பு
பொழிந்து, அவன் தோளின் மேலும், இலக்குவன் புயத்தின் மேலும்,

ஒழிந்தவர் உரத்தின் மேலும் உதிர நீர் வாரி ஓதம்
அழிந்து இழிந்து ஓட நோக்கி அண்டமும் இரிய ஆர்த்தான். 6.26.182